

Khi Nữ Phụ Thành Nhân Vật Chính

Contents

Khi Nữ Phụ Thành Nhân Vật Chính	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18	26
19. Chương 19	28
20. Chương 20	30
21. Chương 21	31
22. Chương 22	32
23. Chương 23	34
24. Chương 24	36
25. Chương 25	37
26. Chương 26	38
27. Chương 27	39
28. Chương 28	41
29. Chương 29-30	42
30. Chương 31-32	45
31. Chương 33	47
32. Chương 34	48
33. Chương 35	49
34. Chương 36	52
35. Chương 37	53
36. Chương 38	54
37. Chương 39	56
38. Chương 40	57
39. Chương 41	58
40. Chương 42	60
41. Chương 43	61

42. Chương 44	63
43. Chương 45	64
44. Chương 46	65
45. Chương 47	68
46. Chương 48	69
47. Chương 49	71
48. Chương 50	72
49. Chương 51	74
50. Chương 52	75
51. Chương 53	76
52. Chương 54	77
53. Chương 55	78
54. Chương 56	79
55. Chương 57	81
56. Chương 58	82
57. Chương 59	84
58. Chương 60	85
59. Chương 61	86
60. Chương 62	87
61. Chương 63	89
62. Chương 64	90
63. Chương 65	92
64. Chương 66	93
65. Chương 67	94
66. Chương 68	96
67. Chương 69	97
68. Chương 70	98
69. Chương 71: Hết	99

Khi Nữ Phụ Thành Nhân Vật Chính

Giới thiệu

Thời điểm kiếp trước, cái chết của cô chính là do chồng chưa cưới cùng bạn thân đẩy xuống từ tầng 20. Tình lại thì cô p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-nu-phu-thanh-nhan-vat-chinh>

1. Chương 1

- Anh! Khi nào thì chia tay với cô ta vậy?
- Em đợi một thời gian nữa, khi nào anh lấy được tiền của cô ta thì lúc đó chúng ta có thể cao chạy xa bay rồi!
- Em không đợi được đâu, anh hứa từ lâu rồi mà còn chưa lấy được tiền của cô ta sao?
- Sắp rồi em, gắng đợi anh thêm một thời gian nữa! Ngoan, cho anh thêm lần nữa!
- Hừ! Anh phải nhanh lên đây, em không thích nhìn anh với cô ta tình cảm đâu!
- Yên tâm! Nào chúng ta tiếp tục, anh bên cạnh cô ta mà chẳng được sờ mó gì cả, chỉ có em là thương anh! Anh yêu em chết mất!

- Thật sao???

- Thật!

Những lời tình tứ, những tiếng mút chụt từ trong phòng truyền ra bên ngoài cùng tiếng nỉ non:

- Anh! Nhanh, nhanh cho vào! Em không chịu được rồi!

- Từ từ nào! Đừng gấp, ngoan, ngậm nó!

- Ừm...!

Hai người bên trong đang thỏa mãn mình nên không biết bên ngoài, cô An Diệp Lạc nhìn và nghe thấy tất cả. Nước mắt cô rơi nhìn căn phòng chuẩn bị cho tân hôn của mình, vậy mà giờ đây, ở trên giường đó là hai người, bạn thân và người yêu của cô đang không mảnh vải che thân quần quýt nhau.

Họ lập ra âm mưu để lấy tiền của cô, do cô không có mắt nhìn người nên đã bị họ lừa gạt bao lâu nay. Bạn thân, người yêu, tất cả là giả dối, giả dối!

Đẩy cửa phòng, cô bước vào bên trong, nhìn hai người đang mải mê quần quýt cô thấy kinh tởm, say mê tới mức cô bước vào trong phòng cũng không biết. Đứng nhìn hai người đang diễn cảnh tình tứ yêu đương khuôn mặt cô vô cảm.

Lúc này, nam nhân lên tiếng:

- Em đúng là tiểu yêu tinh của anh!

- Vậy sao??? Em và cô ta, anh chọn ai???

- đương nhiên là em! Người anh yêu chỉ có em, cô ta thì chỉ là trò chơi của anh thôi!

- Ha hã! Anh ngọt lắm, nói cho anh biết, anh mà bỏ em thì em sẽ cho anh sống không bằng chết!

- Vậy sao??? Còn em thì sao??? Cô ta là bạn thân của em mà, em thực sự muốn cô ta bị anh lừa gạt sao???

- Hừ! Bạn??? Em không có bạn! Cô ta lại càng không!

2. Chương 2

- Ô! Vậy mà anh lại tưởng em với cô ta là bạn thân đấy!

- Hừ! Cô ta xứng làm bạn thân của em sao? Em chỉ là tội nghiệp cô ta và cũng là vì cô ta có tài sản nên em mới hạ mình làm bạn với cô ta thôi!!!

“Bốp... bốp... bốp” ba tiếng vỗ tay vang lên khiến hai người đang quần nhau giật mình nhìn lại.

Đứng trước mặt họ chính là người mà họ vừa nói đến, khuôn mặt cả hai cùng tái mét, cả hai đều vội vàng đứng dậy mặc quần áo, nhìn hai người vội vàng tách ra nhau cô khẽ nhếch mép. Sau khi mặc quần áo xong cả hai người cùng nhìn cô nói:

- Diệp Lạc, không phải như em(cậu) thấy đâu! Bọn anh(mình)...!!!

- Không như tôi thấy??? Tôi thấy gì??? Thấy hai người quan hệ ngay trên giường tôi chuẩn bị cho ngày cưới??? Thấy hai người lặn qua lộn lại trên người không một mảnh vải che thân???

An Diệp Lạc nhìn hai người chờ nghe họ giả dối giải thích cho mình.

- Diệp Lạc! Đúng là chuyện không như em nghĩ đâu, là do bọn anh uống rượu quá đà nên say, không tự kiểm chế bản thân mình!

- Cho nên....???

- Cho nên mới xảy ra quan hệ, nhưng cậu yên tâm, tụi mình sẽ không nói gì đâu!

- Ha ha!!!

Các người nghĩ tôi là con ngốc như trước kia sao? Tin vào những lời nói dối của các người, bạn thân? Người yêu? Các người đều là những kẻ dối trá, gạt người!!!

Vừa nói, nước mắt An Diệp Lạc càng rơi nhiều hơn, hai người đối diện nghe cô nói đều sững sờ, nam nhân vội hỏi cô:

- Em đã nghe thấy những gì???

- Nghe thấy những gì??? Những gì cần biết tôi cũng đã biết, Dương Thiên Lỗi, anh là thằng khốn nạn!

- Kìa, Diệp Lạc, cậu đừng nói anh Thiên Lỗi như vậy!

- Cô còn dám lên tiếng??? Tôi đối với cô không hề giả dối, luôn dùng sự thật tâm của mình đối với cô, cô lại báo đáp tôi bằng thứ tình bạn giả dối đó? Cô có còn là con người không? Các người đều không phải là con người, dứt khỏi nhà tôi ngay!!!

Hai người nhìn nhau khê gật đầu, cả hai cùng tới giữ chặt An Diệp Lạc, kéo cô tới gần cửa sổ, mặc sự vùng vẫy của cô, An Diệp Lạc vừa giãy vừa nói:

- Hai người, các người muốn làm gì? Buông tôi ra!

- An Diệp Lạc, đáng ra chúng tôi để cô sống lâu, nhưng giờ cô đã biết rồi thì...!

- Các người... các người, buông... buông tôi ra!

- An Diệp Lạc, chỉ khi cô chết thì tài sản của cô sẽ thuộc về chúng tôi! Cho nên, cô phải biến mất trên đời này!

- Dương Thiên Lỗi, Triệu Hạ Nhiên, các người mau buông tôi ra!

- Xin lỗi, An Diệp Lạc, ra đi thanh thản!

Hai người vừa nói xong thì đẩy An Diệp Lạc từ cửa sổ rơi ra ngoài. Nhìn cô rơi từ tầng hai mươi xuống cả hai cùng cười vui vẻ.

Ngày hôm sau, đài truyền hình đưa tin cô An Diệp Lạc tự tử từ tầng hai mươi xuống, chồng chưa cưới là Dương Thiên Lỗi cùng bạn thân là Triệu Hạ Nhiên đều đau khổ không thôi.

Sau khi đưa tang cho An Diệp Lạc xong thì hai người chính thức được nhận thừa kế tài sản của cô đó là công ty Diệp Lạc, chuyên sản xuất phụ tùng xe ô tô và cũng là một công ty làm ăn rất phát đạt.

3. Chương 3

- Aaaaaaa! Cứu tôi với!

An Diệp Lạc giật mình tỉnh dậy, đôi mắt ngơ ngác nhìn xung quanh, một căn phòng màu hồng, rèm cửa màu hồng phấp phới theo gió nhẹ bay. An Diệp Lạc ngơ ngác nhìn xung quanh, không phải là cô bị hai người kia đẩy từ tầng hai mươi xuống sao? Vì sao cô lại ở đây? Đây là đâu?

Bước xuống giường nhìn khắp gian phòng, cô không biết nơi này là nơi nào, những đồ vật xung quanh đều có giá trị xa xỉ, vậy thì có nghĩa chủ nhân của căn phòng này phải là một người rất giàu có, trước kia cô tuy là giám đốc công ty phụ tùng ô tô nhưng cô cũng chẳng dám tiêu xài vào mấy món đồ chơi này.

Ngắm nhìn từng món đồ vật trong phòng, bước chân cô dừng lại phía trước gương, đôi mắt tròn tròn nhìn người trong gương, đó không phải là cô à! Chuyện gì xảy ra với cô vậy?

Lặng người đứng ở phía trước gương, từng dòng ký ức len lỏi trong đầu cô khiến cô càng nhúu chặt mày.

Năm phút thời gian trôi qua, cô cuối cùng cũng lấy được cảm xúc của mình, vừa bình tĩnh lại cô liền chửi ầm lên:

- Shirt, cái quần què gì đây? Trước khi chết cô bị bạn thân cùng chồng chưa cưới hợp tác gạt cô, bị họ đẩy ngã, ai ngờ ông trời thương tình giúp cô sống lại, chỉ là khi cô sống lại thì thời gian đã là năm năm sau, cái thân thể mà cô nhập vào này tên là Diệp Lạc Nguyên, là con gái của một nữ doanh nhân nổi tiếng, chỉ là sau khi mẹ Diệp Lạc Nguyên chết, cha cô lấy bà dì về, hai người họ có chung một đứa con gái tên Diệp Hi Nghi, cái đứa em gái của Diệp Lạc Nguyên bề ngoài thì tỏ ra hiền dịu, lo lắng cho chị mình, nhưng phía sau luôn tìm cơ để khiến cô nhục nhã, Diệp Lạc Nguyên vì biết được tính cách cô ta muốn vạch mặt cô ta nhưng cuối cùng lại khiến mình bị tiếng xấu.

Ngày hôm qua, chồng chưa cưới của Diệp Lạc Nguyên tuyên bố sẽ huỷ cưới cô, người anh ta yêu là đứa em gái cùng cha khác mẹ cô là Diệp Hi Nghi, cho nên anh ta muốn huỷ hôn với cô để cưới đứa em đó.

Vì gia tộc khinh ghét, cha không quan tâm, hôn phu thì huỷ hôn ước cho nên hôm qua Diệp Lạc Nguyên liền đi quán bar uống rượu, sau đó vô tình gặp một người đàn ông liền đưa về nhà mình quan hệ.

Có lẽ bởi vì đêm qua là lần đầu tiên lại liên tục lên đỉnh cho nên Diệp Lạc Nguyên không trụ được mà đi đời nhà ma, lại không ngờ giúp cho linh hồn An Diệp Lạc cô nhập vào.

Khê thở dài, An Diệp Lạc nói thầm: “Chúng ta đúng là cùng cảnh ngộ, cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô trả thù họ, cũng trả cả mối thù của tôi. Yên tâm ra đi đi, từ giờ tôi sẽ là Diệp Lạc Nguyên, cô là tôi và tôi là cô”.

Nói xong cô lại nhớ tới mối thù của mình, nắm chặt tay, An Diệp Lạc nói khẽ: “Dương Thiên Lỗi, Triệu Hạ Nhiên, hai người các người cứ đợi đó, tôi sẽ cho các người trả giá với tất cả lỗi lầm mà các người đã gây ra cho tôi!”. May cho cô là trọng sinh cùng thời đại với họ, chỉ là khi cô trọng sinh thì thời gian đã là năm năm rồi.

Lấy cho mình bộ đồ dễ mặc, cô vào trong phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, nhìn những dấu vết tím đỏ trên người, An Diệp Lạc khẽ nhú mày, sau đó lại buông lỏng, thôi dù sao cô cũng không có ý định kết hôn nên cũng không quan trọng.

Bước ra khỏi phòng, An Diệp Lạc nói với chính mình: “Từ giờ tôi là Diệp Lạc Nguyên!”.

Xuống phòng ăn, những người giúp việc thấy cô ngồi ở bàn ăn nhưng không ai tới chào hỏi cô, còn dùng ánh mắt coi thường nhìn cô, không để ý tất cả, cô ngồi yên ở ghế chờ đợi. Chừng mười lăm phút sau, bà vú nuôi của cô xuất hiện, nhìn cô bà lên tiếng:

- Tiểu thư dùng gì???

- Như mọi ngày!

Không để ý thái độ bất kính của vú nuôi, cô lạnh lùng đáp. Cô muốn xử thì cũng phải để mình ăn no rồi mới xử lý mọi chuyện. Không thể bạc đãi chính mình, đây là kinh nghiệm của cô khi từ quý môn quan trở về.

4. Chương 4

Dùng bữa xong, khi vú nuôi đang dọn bàn ăn, cô nói:

- Vú gọi những người làm lại đây cho tôi!

- Có chuyện gì sao tiểu thư?- Vú nuôi nghi ngờ dừng tay hỏi cô.

-Tôi kêu vú gọi người chứ không phải hỏi vặn lại tôi! Đây không phải là việc một vú nuôi nên hỏi!- Diệp Lạc Nguyên (từ giờ An Diệp Lạc sẽ là Diệp Lạc Nguyên nhé!) nhú mày nói.

- Dạ tiểu thư!

Vú nuôi dọn bàn xong, khoảng 30 phút sau thì quay lại, theo sau là hơn chục người làm xếp hàng, tất cả đều nhìn cô. Họ không biết vì sao tiểu thư lại gọi mình tới, vú nuôi thấy cô không nói gì bèn lên tiếng:

- Tiểu thư, tôi đã gọi đông đủ mọi người tới rồi!

- Ừm! Bắt đầu được rồi!

Khẽ gật đầu, cô nhìn vú nuôi hỏi:

- Vú đã ở đây lâu chưa?

- Tôi ở đây được gần hai chục năm rồi, từ khi tiểu thư chào đời!

- Rất tốt! Vậy bà có thể rời khỏi đây được rồi!

- Cô dám đuổi tôi?- Vú nuôi kinh ngạc hét lên.

- Đúng, có vấn đề gì không!- cô bình tĩnh nhìn vú nuôi.

- Tôi đã làm gì sai? Còn nữa, cô không có quyền đuổi tôi!- vú nuôi phản bác.

- Ha ha, tôi không có quyền??? Trong ngôi nhà này các người nên nhớ tôi là chủ nhân của ngôi nhà này!

- Cô là chủ nhân thì đã sao? Mọi chuyện đều phải nghe lão gia!- một nữ nhân vang lên trong số những người giúp việc.

Diệp Lạc Nguyên nheo mắt nhìn người vừa lên tiếng, cô im lặng, khi mọi người tưởng cô sợ hãi thì giọng cô lại vang lên:

- Cô có tư cách gì phản đối??? Cô nên nhớ mình chỉ là kẻ làm thuê trong nhà này, chủ nhân là tôi, cô hiểu chứ??? Cô, bị đuổi ngay từ bây giờ!

- Cô dám đuổi chúng tôi??? Cô chỉ là một tiểu thư bù nhìn, cô tốt nhất nên làm tốt công việc tiểu thư của cô đi! Chúng tôi làm công việc của chúng tôi!

- A! Thì ra là vậy, một kẻ làm thuê lại có quyền lên tiếng phản đối và xếp đặt cho chủ tử của mình! Tất cả các người từ giờ bị đuổi khỏi đây, tôi vẫn sẽ trả tiền lương cho các người tháng này, giờ thì cút đi!

- Cô... cô dám???- cô ta đưa tay chỉ vào Diệp Lạc Nguyên nói.

- Hừ!- Diệp Lạc Nguyên bước tới cầm cánh tay cô ta dùng chỉ vào mình, nghe tiếng “rộp” theo sau là tiếng kêu rên.

- Aaaaaaa!

Cùng ánh mắt sợ hãi của cô ta và những người xung quang, lúc này trong mắt họ vị tiểu thư mà họ hàng ngày khinh thường giờ đây chẳng khác nào ác ma. Vú nuôi đứng yên lặng nãy giờ, giờ mới lên tiếng:

- Tiểu thư! Tôi không làm sai nên tôi sẽ không đi đâu cả!

- Bà không làm sai!- cô gật đầu, sau nói tiếp:

Bà thân là vú nuôi, đáng ra khi cô ta nói xen vào thì bà phải che trở cho tiểu thư của mình, đằng này bà lại im lặng đứng một bên ủng hộ cô ta. Bà nói coi, như vậy là tội gì? Tôi đuổi bà bà còn dám phản đối sao? Những ai không rời khỏi đây ngay thì không cần nhận tiền lương nữa!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, muốn nói lại không dám nói, nhìn người vừa nãy bị cô bẻ gãy tay giờ vẫn đang ôm cánh tay lỏng lẻo liền im lặng rời đi. Trong lòng thì hối hận, hối hận vì trước kia đã khinh thường tiểu thư ác ma này.

- Cô sẽ phải hối hận!- vú nuôi trước khi rời đi nói với cô, nhưng cô không để ý, nhún vai bước tới gara xe, trước khi đi cô nói:

- Hy vọng lúc tôi về sẽ không còn ai trong này, nếu không đừng trách tôi!

Chọn cho mình chiếc xe Porsche GT3, lái xe chạy khỏi cổng trước ánh mắt kinh ngạc của những vệ sĩ gác cổng khi nghe cô nói: “khi nào tất cả những người giúp việc rời khỏi biệt thự thì không được cho họ vào lại nữa, kiểm tra xem những người rời đi có thiếu ai không, nếu kẻ nào không chịu đi thì lôi họ ra giúp tôi!”.

Dù có suy đoán ra sao cũng không biết tiểu thư vì sao làm vậy, nhưng miễn là không phải đuổi bọn họ là được, bọn họ do cô thuê về nên khi cô ra lệnh, họ chỉ nghe lời cô, có lẽ vì vậy mà những vệ sĩ này được giữ lại.

Chạy xe trên đường, cô nghĩ mình nên vào một cửa hàng thời trang mua mấy bộ quần áo phù hợp cho mình. Tới một cửa hàng thời trang K.H nổi tiếng, cô dừng xe bước xuống trước ánh nhìn soi mói của tất cả mọi người. Vào bên trong, tới quầy tiếp khách, cô nói:

- Chọn cho tôi vài bộ quần áo!

- Xin lỗi, cửa hàng chúng tôi không thể đáp ứng điều kiện của cô, mời cô tới chỗ khác!

Nữ nhân viên nhìn Diệp Lạc Nguyên vừa ghen tị vừa coi thường nói. Nghe vậy, Diệp Lạc Nguyên nhìn thẳng vào mặt cô ả nói:

- Tôi tới mua đồ! Ok!

- Chỗ chúng tôi không bán, nhất là người như cô!- cô ả vội vàng ngăn chặn Diệp Lạc Nguyên, giọng khinh thường.

- Chỗ này mở ra là để khách tới mua hàng, vì sao lại đuổi khách???- Diệp Lạc Nguyên bình tĩnh nhìn cô ả.

- Ai cũng có thể mua ở đây, trừ cô ra! Cô rời khỏi đây đi, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ tới lôi cô ra ngoài!- vẫn là giọng coi thường ả nói.

- Tôi muốn gặp quản lý ở đây!- Diệp Lạc Nguyên không muốn đôi co với cô ả dứt khoát kêu cô ả gọi quản lý tới. Lại không ngờ cô ta không chịu đi gọi còn nói:

- Quản lý rất bận, không có thời gian dành riêng cho cô, cô rời khỏi đây đi!

Tiếng hai người tranh cãi đã thu hút nhiều người đang mua đồ, họ đều ngoái lại nhìn xem là ai, đến khi biết đó là Diệp Lạc Nguyên cô thì tất cả đều yên lặng xem kịch.

5. Chương 5

- Bảo vệ đâu, vào đưa cô ta ra ngoài cho tôi!

Tiếng cô ả vang lên, khi các bảo vệ vào, Diệp Lạc Nguyên nhìn họ, không để ý cô nói:

- Gọi quản lý tới cho tôi!

- Hừ! Các anh còn đứng đó làm gì? Kéo cô ta ra ngoài cho tôi!

Thật là, Diệp Lạc Nguyên cô chỉ muốn mua vài bộ quần áo thôi, có được không? Trước kia, chủ nhân của thân thể này bị mọi người coi thường cười chê, nhưng cũng đâu đến nỗi bị đuổi đi như cô chứ? Đúng là số cô là số nhỏ mà!

Bảo vệ thấy cô ả hét lên liền xông vào định kéo cô đi thì “bụp... bụp... bụp” vài tiếng kêu vang lên, sau đó mọi người nhìn lại thì thấy các bảo vệ nằm lăn ra đất khiến ai cũng tròn xoe nhìn.

Họ biết Diệp Lạc Nguyên cô từ trước đã rất phách lối, lại không nghĩ cô ta dám đánh bảo vệ, xung quanh bỗng nhiên im lặng, chừng khoảng 10 phút sau, một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên trong không khí im lặng:

- Chị, chị sao lại ở đây? Em nhớ chị lắm!

Nói xong, một bóng người chạy tới, Diệp Lạc Nguyên bất ngờ sững sờ, sau đó cảm nhận được mình bị nhéo, cô liền đẩy bóng người đó ra khiến cô ta lạng chạng té nhưng lại rơi vào cái ôm của một người con trai, giọng anh ta lạnh lùng vang lên:

- Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy???

Tuy là hỏi nhưng ánh mắt của anh ta lại khoá chặt vào Diệp Lạc Nguyên, như định sẵn cô là kẻ gây chuyện vậy. Nhún vai, cô không nói gì mà ngồi xuống ghế, hành động của cô khiến anh ta khó chịu khẽ nắm tay, sau đó ánh mắt nhìn về phía nhân viên. Cô ả thấy anh ta nhìn mình liền run run nói:

- Tôi nói với Diệp tiểu thư rằng cửa hàng chúng tôi không có đồ cô cần lại không nghĩ cô ấy lại làm loạn, tôi gọi bảo vệ vào đưa Diệp tiểu thư ra ngoài, ai ngờ bảo vệ bị cô ta đánh!

Nói xong ả khẽ nhếch mép cười, trong lòng thì nghĩ: “Diệp Lạc Nguyên! Xem cô còn mặt mũi nào ở đây!”.

Gật đầu, anh ta nhìn lại Diệp Lạc Nguyên nói:

- Cô còn gì để nói? Không phải tôi và cô đã chia tay và huỷ hôn ước rồi sao? Vì sao còn bám theo chúng tôi nữa???

Mọi người xung quanh nghe vậy đều ồ lên khẽ bàn tán:

- Thật không ngờ thì ra chia tay là thật!

- Ài, cô ta là kẻ chẳng ra gì, lại không nghĩ có được hôn phu là cậu Vương Khải Thiệu, con trai của chủ tịch tập đoàn K.H!

- Giờ cũng đâu còn là hôn của cô ta nữa!

- Cũng may cậu ta huỷ hôn nếu lấy cô ta chắc chắn sẽ là nỗi nhục của gia tộc cậu ta!

- Đúng vậy, một người đi khắp nơi gây chuyện còn là mê trai nữa thì chắc đức hạnh của cô ta chẳng ra gì!

- Đúng vậy! Nhưng mà... nhìn cô ta cũng ngon đấy chứ? Xinh đẹp thật!

- Xuýt, xinh đẹp thì sao? Còn không phải nằm dưới nam nhân sao!

- Cũng đúng! Không biết cô ta đã ngủ với bao nhiêu người rồi nhỉ???

.....

Nghe những lời dâm uế vậy, Diệp Lạc Nguyên vẫn bình tĩnh không để ý, cô lười so đo cùng những kẻ đó. Đôi mắt của cô hiện giờ nhìn chăm chăm vào bóng dáng của cô gái trước mặt mình, người vừa nãy nhào vào lòng cô rồi nhéo cô một cái khiến cô đau điếng người liền hất cô ta ra.

Ký ức của chủ nhân tràn về, đó là buổi tối cách đây hai ngày, đúng vào sinh nhật của cô, bởi vì buồn vị hôn phu không cùng cô cắt bánh sinh nhật, cho nên cô đi dạo cho lòng thoải mái, lại không ngờ nghe được cuộc đối thoại của hai người. Lúc đó, cô đứng sững sờ tại chỗ, không tin vào mắt mình và tai mình. Những điều cô nghe thấy, thật sự khiến cô rất sốc, trong bóng tối, giọng hai người nhẹ vang lên.

6. Chương 6

- Khải Thiệu! Hay chúng ta chia tay đi!

- Hi Nghi, em nói vậy là sao?- giọng anh ta lo lắng

- Em... em sợ chị ấy biết sẽ buồn!- cô ta cúi đầu nói khẽ.

- Hừ! Cô ta buồn thì liên quan gì tới chúng ta!- anh ta khinh thường nói.

Trong bóng tối, anh ta không nhìn thấy nụ cười nhếch miệng của Diệp Hi Nghi, chỉ nghe cô nói:

- Nhưng em là em gái của chị ấy, em... em... chúng ta như vậy thật sự không nên, mà anh hiện giờ còn là hôn phu của chị ấy!

- Em yên tâm, lát nữa quay lại anh sẽ nói với cô ta!

- Nhưng, chị ấy rất yêu anh!

- Anh nói rồi, em mới là người anh yêu! Ngoài em ra anh không yêu một ai khác!

Nói xong, Vương Khải Thiệu ôm Diệp Hi Nghi vào lòng. Trong lòng anh ta nghĩ: “Hi Nghi đáng yêu, dễ thương và thiện lương, người con gái như vậy mới là mẫu con gái anh thích!”

Hai người ôm nhau không biết rằng mình bị người phát hiện, phía sau vang lên tiếng nói:

- Hai người... hai người các người, đang làm gì???

Cả hai giật mình liền quay lại, phía đối diện họ không ai ngoài Diệp Lạc Nguyên, cô nhìn hai người ngón tay chỉ vào họ.

- Hừ! Không phải cô đã thấy rõ rồi sao??? Còn hỏi câu ngu ngốc vậy!

- Anh là thằng khốn nạn, dám ở sau lưng tôi yêu đương vụng trộm với người khác!- đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Vương Khải Thiệu.

- Tôi không vụng trộm, Hi Nghi là người con gái tôi yêu, cô tốt nhất nên đồng ý huỷ hôn ước giữa tôi và cô đi!

- Tôi không huỷ! Anh là chồng chưa cưới của tôi, tôi không đồng ý!

- Cô không đồng ý thì kệ cô, giờ tôi sẽ đi thông báo!

Nói rồi Vương Khải Thiệu nắm tay Diệp Hi Nghi kéo đi, lại nghe Diệp Hi Nghi lên tiếng:

- Anh, đừng như vậy được không? Để em nói chuyện với chị em! Ngoan, để em nói với chị ấy cho chị ấy hiểu, anh cứ đứng ở đây đợi em!

- Vậy được! Em quay lại nói với cô ta đi! Anh đứng đây đợi!

Nhẹ gật đầu, Diệp Hi Nghi quay lại chỗ cũ, thấy Diệp Lạc Nguyên còn đang sững sờ, cô ta lại gần khẽ nói:

- Diệp Lạc Nguyên, tôi sẽ cướp tất cả những gì của cô! Khải Thiệu yêu tôi, cô tốt nhất nên chúc phúc cho chúng tôi đi!

- Cô đã có những gì mình có rồi, vì sao còn cướp Khải Thiệu của tôi chứ???- Diệp Lạc Nguyên nhìn cô ta hỏi. Cô thực sự không hiểu, vì sao cô ta luôn cướp những thứ của cô?

- Hừ, tôi nói rồi, tôi sẽ đâm đạp cô dưới chân, cướp tất cả mọi thứ về cô!

- Cô thật giống mẹ cô, luôn đi cướp giật đồ của người khác!

- Cô dám nói tới mẹ tôi???

“Bụp!” Một cái tát nảy lửa trên khuôn mặt của Diệp Lạc Nguyên khiến cô tức giận liền vung tay lên tát Diệp Hi Nghi, nói:

- Cô là cái thá gì mà dám tát tôi??? Cô chỉ là đứa con dã thú bên ngoài của cha tôi thôi!

- Aaaaa! Chị, chị đừng như vậy được không??? Em xin chị đấy, chị đừng tức giận nữa kẻo ảnh hưởng tới thân thể!

Diệp Lạc Nguyên nói xong lại không nghĩ cô ta khóc lóc nói to, cô đang kinh ngạc thì bóng một người xuất hiện, chưa kịp biết là ai thì cô nhận được một cú đá mạnh khiến cô bị té ngã. Giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Cô dám làm tổn thương Hi Nghi???

- Em không có!- Diệp Lạc Nguyên lắc đầu nói.

- Không có? Vậy sao tôi lại nghe được tiếng hét của Hi Nghi???
- Thực sự em không có, là cô ta đánh em trước!
- Hừ, cô còn định gạt tôi? Hi Nghi hiền dịu như vậy sao đánh cô được?
- Thực sự mà, anh phải tin em!
- Từ trước tới giờ, tôi không hề thích cô nên sẽ không tin cô nói!
- Khải Thiệu, không phải do chị ấy!- Lúc này giọng Hi Nghi nhẹ nói.
- Em còn che trở cho cô ta? Em cứ như vậy rồi bị cô ta hại lúc nào không hay đấy!- Vương Khải Thiệu nhìn Diệp Hi Nghi trong lòng mình nói nhẹ.

Tiếng hét khi nãy vang lên khiến mọi người trong sân đều nghe tiếng liền vội chạy tới coi. Trước mặt họ cùng ông bà Diệp là hình ảnh một người đứng hai người ôm nhau, ông bà Diệp nhìn thấy đứa con gái của mình chảy máu miệng đang nằm trong lòng Vương Khải Nguyên liền chạy lại nhìn, Diệp phu nhân kêu khóc:

- Nghi nhi, con bị làm sao vậy??? Đừng làm mẹ sợ!!!
- Mẹ, con không sao, chị chắc hiểu lầm con nên mới đánh con thôi! Đánh rồi thì chị sẽ tốt lên thôi!- Diệp Hi Nghi khẽ cười nói, lời tuy có vẻ lo lắng cho Diệp Lạc Nguyên, nhưng thực chất là muốn để mọi người hiểu lầm và càng coi thường cô hơn.
- Ai, con cái đứa nhỏ này!!!

Nói rồi Diệp phu nhân quay lại nhìn Diệp Lạc Nguyên hỏi:

- Nguyên nhi a! Con sao lại khiến em gái bị như vậy? Con bé nó rất quý con, đâu đâu cũng đều che trở cho con, con lại... lại... haizzz!

7. Chương 7

- Là cô ta đánh tôi trước!- Diệp Lạc Nguyên hét lên -Cô ta nói sẽ cướp tất cả những gì là của tôi!
 - Em không có! Em chỉ nói chị buông Khải Thiệu thôi!- Diệp Hi Nghi ngược mắt lên nhìn Diệp Lạc Nguyên cùng những giọt nước mắt.
- Vương Khải Thiệu nhìn thấy vậy đau lòng gạt nước mắt cho Diệp Hi Nghi nói:
- Em đừng nói gì cả! Cô ta là hạng người như thế nào chẳng lẽ mọi người không biết sao? Em khắp nơi che trở cô ta vậy mà cô ta không biết điều còn như vậy!
 - Khải Thiệu, chị ấy không như vậy, chỉ là chị ấy khó chịu nên mới trút giận lên em thôi!
 - Không nói nữa! Diệp Lạc Nguyên, tôi tuyên bố từ giờ tôi không còn là chồng chưa cưới của cô nữa. Chúng ta chấm dứt ngay lúc này!
 - Khải Thiệu, em... anh thực sự muốn huỷ hôn ước với em!
 - Khải Thiệu! Cháu...!- Diệp lão gia lên tiếng.
 - Bác Diệp! Cháu nói thật, người cháu yêu là Hi Nghi, cho nên cháu chỉ muốn lấy Hi Nghi thôi! Mong bác hoàn thành!- Vương Khải Thiệu quay sang nhìn Diệp Hoàn Nghi nghiêm túc nói.
 - Là cô, vì cô nên anh ấy mới huỷ hôn ước với tôi, cô và mẹ cô đúng là đồ đi!- Diệp Lạc Nguyên lao tới túm tóc Diệp Hi Nghi hét vaf tát cô ta.
 - Aaaaa!- tiếng kêu của Diệp Hi Nghi khiến mọi người đang sững sờ tỉnh lại.
 - Diệp Lạc Nguyên! Buông em mày ra!- Diệp lão gia hét lên

- Diệp Lạc Nguyên! Cô buông Hi Nghi ra nếu không đừng trách tôi!- Vương Khải Thiệu cũng lên tiếng.

- Nguyên nhi, con mau buông em gái của con ra a!- Diệp phu nhân.

- Cô thích cướp? Tôi cho cô cướp!- Diệp Lạc Nguyên vẫn không để ý tới những người xung quanh mà cứ túm tóc Diệp Hi Nghi, vừa túm vừa nói.

- Chị... chị buông em ra!- Diệp Hi Nghi khóc lóc nói.

- Tránh ra!- Bàn tay khoẻ mạnh của Vương Khải Thiệu túm tóc Diệp Lạc Nguyên khiến cô đau nên buông tay đang túm tóc Diệp Hi Nghi ra.

“Bốp!” Một cái tát bầy lửa văng trên má của Diệp Lạc Nguyên khiến cô sững sờ nhìn người vừa tát mình, cô hỏi:

- Cha! Cha tát con???

- Đúng! Mày náo loạn như vậy còn không biết nhục sao??? Mỗi lần gây chuyện em mày nó đều đứng ra che đỡ cho mày, vậy mà mày đã làm gì con bé???- giọng Diệp lão gia đầy giận giữ.

- Cô ta không phải là em của con! Con không có em!- Diệp Lạc Nguyên lắc đầu.

- Im ngay! Nếu mày không nhận nó là em mày, cũng được! Tao và mày từ nay đoạn tuyệt quan hệ cha con!

- Cha, cha!

- Đừng gọi tao là cha mày! Tao tuyên bố từ nay tao và mày đoạn tuyệt quan hệ cha con!

- Không! Cha!- Diệp Lạc Nguyên cầm tay Diệp lão gia lắc đầu.

- Tôi xin thông báo với các vị bằng hữu khách mời có mặt tại đây. Diệp Hoàn Nghi tôi từ nay đoạn tuyệt quan hệ cha con với Diệp Lạc Nguyên!- Ông ta quay ra nhìn những người đang có mặt tại chỗ tuyên bố.

“Ồ!” Nghe những tiếng ồ xung quanh, Diệp Lạc Nguyên vì không muốn nhìn cảnh bị mọi người chỉ chỗ nói nên ôm đầu chạy đi. Chỉ nghe cha cô Diệp Hoàn Nghi nói:

- Bảo vệ đóng cửa! Từ nay nếu Diệp Lạc Nguyên về đây thì cứ đuổi đi không được cho vào nhà!

Nước mắt Diệp Lạc Nguyên rơi như mưa, cô tới chiếc xe của mình rồi lái xe rời khỏi ngôi nhà đó. Chiếc xe lao vút trên đường, cơn gió lạnh lùa vào trong xe cũng không giúp cô vơi đi nỗi buồn. Người cha trước kia yêu thương cô bao nhiêu thì giờ ông ta tuyệt tình bấy nhiêu.

Xe chạy thẳng tới một quán bar, đem xe cất vào gara, cô bước vào trong vũ trường. Tiếng nhạc ồn ào, gọi cho mình chai rượu đỏ, uống xong cô bước tới giữa vũ trường hoà mình trong dòng người tấp nập cùng âm nhạc ồn ào.

8. Chương 8

Âm nhạc ồn ào, rượu trong người khiến Diệp Lạc Nguyên dần dần mất kiểm soát, loạng choạng tới quầy tiếp tân cô nói:

- Cho tôi một nam phục vụ! Anh này luôn đi!

Nói đoạn, cô túm tay hai người cùng về biệt thự, vừa đi cô vừa lẩm bẩm nói:

- Là các người nói tôi hư đốn, các người nói tôi không tốt, là con gái chanh chua, vậy tôi sẽ cho các người thấy tôi tồi tệ xấu xa cỡ nào, ừ, các người đều mù nên không thấy bản mặt thật của cô ta! Các người tin cô ta, ừ!

Đưa trai lạ về nhà lôi lên phòng, cô không để ý ánh nhìn khinh bỉ của những người giúp việc trong biệt thự, cửa phòng đóng “rầm” người ngoài chỉ nghe tiếng rên rỉ của trai và gái trong phòng. Cũng vì sự kích thích quá độ của Diệp Lạc Nguyên cho nên An Diệp Lạc cô mới có chỗ trú linh hồn.

Nghĩ tới đây, Diệp Lạc Nguyên lắc đầu, nhìn hai người hỏi:

- Chúng ta quen nhau sao???

- Chị, em là Hi Nghi đây mà!

Nhìn vẻ mặt lo lắng giả tạo của Diệp Hi Nghi, cô nhếch mép cười:

- Tôi không có em gái! Mẹ thân sinh ra tôi chỉ có mình tôi, cô sao có thể là em gái của tôi được!

An Diệp Lạc lắc đầu, Diệp Hi Nghi nghe cô nói vậy khuôn mặt đỏ bừng lên, trong lòng lại nghĩ ra mưu kế liền chạy lại cầm tay Diệp Lạc Nguyên, móng tay sắc nhọn đâm vào tay Diệp Lạc Nguyên nói:

- Chị, chị nói gì vậy? Em là Diệp Hi Nghi đây!

Cảm giác bị đau nơi cánh tay khiến An Lạc Diệp đau, cô giơ tay đẩy Diệp Hi Nghi ra, làm cô ta bị ngã, lần này Vương Khải Thiệu không kịp đỡ nên khiến Diệp Hi Nghi bị té ngã trên nền, anh ta khó chịu, đôi mắt sắc lạnh nhìn về phía Diệp Lạc Nguyên nói:

- Diệp Lạc Nguyên, cô nên biết thân phận mình!

- Ô kìa, tôi có làm gì anh không??? Là cô ta cứ sấn lấy tôi cho nên cô ta bị như vậy. Liên quan tới anh sao???

- Cô...! Hi Nghi là em gái của cô, cô làm vậy không quá đáng sao?

Nhìn Diệp Hi Nghi nằm trong vòng tay của Vương Khải Thiệu khẽ nhếch miệng, An Diệp Lạc cũng không để ý, nói:

- Anh hay thật! Không phải anh biết tôi đã bị đuổi khỏi cái gia đình đó sao??? Không phải anh cũng có mặt trong lúc đó sao??? Không phải chính anh đã góp phần khiến tôi bị đuổi khỏi cái nhà đó sao??? Anh sao nhanh quên vậy???

- Hừ! Là cô tự chuốc lấy nhục!

- Vậy thì cô ta cũng thế, tự mình chuốc lấy nhục, không liên quan tới tôi!

Ở đây không bán tôi đi chỗ khác!

- Chị, cha và mẹ rất nhớ chị!

Diệp Hi Nghi vội lên tiếng, sau đó túm tay Vương Khải Thiệu nói:

- Khải Thiệu, anh để chị em mua đồ đi, chị em cũng không phải cố ý khiến nhân viên của anh bị thương! Em thay mặt chị ấy xin lỗi nhân viên của anh!

Nghe Diệp Hi Nghi nói vậy, An Lạc Diệp dừng bước chân xoay người lại nói:

- Cô thích lo chuyện bạo đồng thì cứ việc, còn nữa, tôi muốn nhắc nhở cô rằng: TÔI KHÔNG CÓ EM, CÔ THÌ LẠI CÀNG KHÔNG!

Còn anh, muốn biết sự thật thì cứ coi đoạn ghi hình mà camera đã ghi lại sẽ biết ai đúng ai sai, công ty mở ra là để chào đón khách hàng, cô ta vì ghen tị mà làm như vậy chả khác nào phá hủy hình tượng công ty!

Vương Khải Thiệu nhìn Diệp Lạc Nguyên bước đi trong đầu suy nghĩ: “cô ta lại giả trò gì vậy?!”.

Cuộc ẩu đả cãi nhau ở dưới sảnh cũng không khiến một người ngồi trên tầng hai quan tâm. Trong lòng anh đang suy nghĩ về chuyện của đêm hôm qua. Không nghĩ lần đầu tiên về nước đi quán bar lại bị người ta hiểu lầm là trai bao khiến anh không thể chịu được, cho nên tối đó đã liên tục cùng cô quan hệ, thậm trí khi cô không còn chịu được nữa anh vẫn bắt cô phải cùng anh. Anh cũng chẳng hiểu vì sao mình đối với cô lại như vậy. Sáng nay, vì không muốn nhìn mặt cô gái đó, một phần cũng vì anh thấy mình tồi qua quá

đáng với cô nên anh đã dậy sớm rời đi. Giờ nghĩ lại, anh thấy mình thật sự điên rồi, rõ ràng là anh không gần phụ nữ, vậy mà lại cùng cô quan hệ, cũng không biết cô ấy tên gì? Là người như thế nào nữa.

Từ biệt thự của cô rời đi, anh bắt taxi chạy tới cửa hàng thời trang D.G này, muốn tìm cho mình bộ quần áo để thay, cho nên anh mới có mặt ở đây. Mặc dù nghe thấy tiếng ồn ào, đánh nhau ở sảnh tầng dưới nhưng anh không quan tâm, bởi con người anh vốn rất lạnh lùng và vô tâm, trừ những người thân bên cạnh mới có thể khiến anh dùng ánh mắt để nhìn ra thì những người ngoài anh đều thờ ơ lạnh nhạt.

9. Chương 9

Đang mải suy nghĩ, điện thoại anh reo lên, đưa tay vào trong túi quần, nhìn số điện thoại hiện lên chữ quần gia anh bắt máy, giọng trầm ổn nhưng âm áp của anh vang lên:

- Alo!
- Cậu hai, cậu đang ở đâu vậy? Tối qua cậu không về nhà?
- Hôm qua tôi ngủ ở ngoài, có việc gì không chú Triệu?
- Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu hôm nay phải tới công ty để nhận chức!
- Tôi biết rồi!
- Dạ, chào cậu hai!

Cúp điện thoại, nhìn đồng hồ trên tay, anh bước xuống lầu trước tiếng hét cùng ánh mắt ngỡ ngàng của các cô gái có mặt trong cửa hàng.

- Aaaa! Mỹ nam kia!
- Ôi, nam thần của ta!- một cô gái ánh mắt trái tim nhìn anh nói.
- Của cô? Nhìn lại mình đi!- một người lên tiếng.
- Xì, kệ tôi!- cô gái đó chun mũi từ chối. Ánh mắt nhìn về phía anh không buông.
- Đẹp quá! Tôi chưa thấy ai đẹp bằng anh ta a!
- Chuyện, đó là đương nhiên! Giám đốc D.G Vương Khải Thiệu cũng không đẹp bằng anh ấy a!

Những tiếng ồn ào khen ngợi của các cô gái cũng không khiến anh cười hay nhếch miệng, khuôn mặt lạnh lùng tựa điêu khắc tỷ mỉ mà thành, mày kiếm mắt hoa đào, dáng người cao chuẩn của anh bước đi, bỏ lại sau lưng các cô gái bị anh vô tình cướp trái tim đem đi. Ra ga xe, lên chiếc xe Aston Martin AM-RB 001 màu đen của mình chạy thẳng tới công ty R.S.

Trước cổng công ty R.S một hàng nhân viên đứng nghiêm trang chào đón vị chủ tịch trẻ tuổi của mình, chiếc xe của anh đi thẳng vào gara của công ty.

- Chào mừng chủ tịch!
- Ừm! Mọi người vất vả rồi!
- Dạ không có gì ạ!

Trước ánh mắt nóng bỏng của các nhân viên nữ, anh bước vào trong công ty, theo thang máy dùng riêng cho chủ tịch lên thẳng phòng họp cùng các giám đốc bộ phận. Ngồi ghế chủ tịch, anh nói:

- Xin giới thiệu với mọi người, tôi là Tổng Giám Đốc, chủ tịch tập đoàn R.S! Các vị xin giới thiệu tên cùng chức vị của mình!

Nói xong anh ngồi nhìn từng người một, một người trong số họ bắt đầu lên tiếng:

- Thừa chủ tịch, tôi là Hoa Dương, giám đốc bên điều hành hành chính!
- Thừa chủ tịch, tôi là Trương Hoàng Vũ, giám đốc điều hành bên công nghệ!
- Thừa chủ tịch, tôi là Trần Dung, giám đốc điều hành bên kỹ thuật!

.....

- Tốt, rất vui được gặp các vị! Hi vọng tôi cùng các vị cùng nhau đưa công ty ngày một phát triển mạnh. Công ty lớn mạnh thì các vị sẽ càng được hưởng lợi ích nhiều hơn!

Anh nghiêm túc nhìn từng người trong phòng nói.

- Dạ! Chủ tịch!
- Giám đốc hành chính, anh có thể dẫn tôi đi tham quan để làm quen với công ty được không?
- Dạ, được thưa chủ tịch!- Hoa Dương, giám đốc điều hành hành chính khẽ gật đầu nghi túc trả lời.
- Rất tốt! Các vị còn lại có thể trở về công việc của mình, rất cảm ơn các vị đã có mặt trong buổi họp đầu tiên này!

Bắt tay từng người để họ rời đi, sau đó anh cũng theo sau giám đốc Hoa Dương rời khỏi phòng họp.

Sau khi rời khỏi cửa hàng D.G, An Diệp Lạc lên xe của mình chạy tới một cửa hàng nổi tiếng khác là R.S, chạy xe đậu ở gần, cô bước xuống xe đi vào trong, vừa đi cô vừa nghĩ: “Không biết mình có bị đổi như chỗ vừa này không? Đúng là xui xẻo mà, ngày hôm nay chắc tại mình ra ngoài không cúng lạy vị thần may mắn cho nên mới xui quấy như vậy. Đã bị đuổi thì chớ, còn gặp ngay con bánh bèo và tên khốn kia nữa! Hừ hừ, không lẽ cô kiếp trước không làm việc thiện nhiều nên khi sống lại gặp xui xẻo??? Mong là sẽ không bị đuổi như ở chỗ kia, cô thực sự chỉ muốn mua vài bộ đồ thôi mà, sao khó vậy chứ???”.

Bước vào trong, tới quầy tiếp tân An Diệp Lạc lên tiếng:

- Xin lỗi, tôi muốn mua mấy bộ đồ, phiền cô chỉ chỗ giúp tôi!

10. Chương 10

- Xin chào Diệp tiểu thư! Cô muốn mua gì ạ!

Nữ nhân viên tiếp tân khẽ cười chào cô theo đúng quy cách, khuôn mặt không thể hiện sự khó chịu hay khinh bỉ Diệp Lạc Nguyên khiến An Diệp Lạc nhìn cô với ánh mắt khác, cũng khiến trong lòng cô có cảm tình với cửa hàng R.S này. Gật đầu, An Diệp Lạc khẽ cười nói:

- Tôi muốn mua vài bộ quần áo đơn giản và nhẹ nhàng!
- Được, mời Diệp tiểu thư theo tôi!

Nói rồi nữ nhân viên xoay người dẫn An Diệp Lạc tới nơi cô cần. Nhẹ nói cảm ơn xong cô lựa chọn cho mình mấy bộ màu xanh cùng quần tây màu đen bó chân, lựa thêm vài bộ đầm đem tới quầy thanh toán. Nhân viên quầy thanh toán tính tiền cho cô xong nói:

- Diệp tiểu thư, của cô hết 20 triệu nhân dân tệ!

Mở ví lấy thẻ quẹt đưa cho nhân viên thanh toán, lúc nhận lại thẻ An Diệp Lạc không hiểu sao nhân viên cứ nhìn cô kỳ quái, cũng không muốn biết An Diệp Lạc định quay ra về thì cô thấy được một sợi dây chuyền hình cỏ ba lá được phủ kim cương màu xanh đẹp mắt và mới lạ, nhìn ngắm sợi dây đó cô liền yêu thích nói với nhân viên gần đó:

- Cho tôi sợi dây đó!

Nói rồi An Diệp Lạc chỉ vào sợi dây chuyền mặt cỏ ba lá kim cương. Khi nhân viên vừa lấy ra thì một giọng nữ nhân chanh chua nói xen vào:

- Tôi muốn mua nó!

Nói xong, cô ta quay sang người đàn ông bên cạnh mình nói:

- Anh! Mai là sinh nhật của em, không phải anh nói sẽ mua quà tặng em sao? Em thích sợi dây đó, anh mua cho em đi!

An Diệp Lạc cùng nhân viên bán hàng đồng thời quay đầu nhìn sang bên trái thì thấy ở đó có một nữ nhân mặc bộ đầm đỏ, trên khuôn mặt dày đặc phấn son, một đôi mắt xéch đầy tham lam nhìn vào sợi dây chuyền trước mặt, người đàn ông bên cạnh tầm khoảng ba bốn chục tuổi, dáng người lùn và béo, đôi mắt lơ đãng nhìn lại nhìn chăm chăm An Diệp Lạc nuốt nước miếng, nhưng miệng vẫn nói:

- Bảo bối, em thích thì cứ lấy đi, anh tặng em!

Giọng nói cộc nhủ của lão ta vang lên khiến nữ nhân bên cạnh lão vênh mặt lên nói:

- Nghe thấy chưa? Anh Đại Nghĩa kêu cô gói sợi dây đó cho tôi!

Đôi mắt khê lướt qua An Diệp Lạc chứa đầy ghen tị, trong lòng thì nghĩ thầm: “đúng là hồ ly tinh mà! Hừ!”.

An Diệp Lạc không nói gì, từ đầu tới cuối cô vẫn cứ im lặng, cô cũng muốn xem xem nhân viên cửa hàng này sẽ làm như thế nào, nếu họ cũng giống như bên kia thì cô thề từ nay trở đi sẽ không đặt chân vào cửa hàng này lần nào nữa.

- Xin lỗi phu nhân! Đây là sợi dây Diệp tiểu thư chọn trước, chúng tôi không thể trao cho phu nhân được!

Nhân viên bán hàng không nặng không nhẹ bình tĩnh trả lời. Lại không nghĩ người đó không hiểu lẽ nghĩa nói:

- Cái gì mà Diệp tiểu thư chọn rồi? Cô ta đã trả tiền chưa? Chưa thì nó vẫn là vật vô chủ! Tôi trả tiền trước thì nó là của tôi chứ gì???

- Đúng vậy, cô thanh toán tiền đi, tôi trả tiền thì nó thuộc về cô ấy!

Người đàn ông bên cạnh cô ta lên tiếng, đôi mắt vẫn dán chặt vào An Diệp Lạc ở phía đối diện.

Khó chịu với ánh mắt của lão béo đó, An Diệp Lạc nói với nhân viên bán hàng:

- Nếu cô ta muốn thì tôi nhường nó cho cô ta, lần sau cửa hàng của các vị có hàng mới thì điện cho tôi! Tôi sẽ tới coi!

- Cái này...!!!

Nhân viên bán hàng khó xử nhìn Diệp Lạc Nguyên, cô không nghĩ vị tiểu thư mà mọi người nói là chanh chua không hiểu lý lẽ, khắp nơi chèn ép em gái cùng cha khác mẹ là Diệp Hi Nghi lại là người dễ tính và thoải mái vậy, không tranh chấp cùng nữ nhân kia về sợi dây chuyền mà đồng ý buông bỏ. Điều đó khiến nhân viên bán hàng gần đó nhìn cô bằng ánh mắt yêu quý.

An Diệp Lạc thấy mọi người nhìn mình như vậy cô cũng không để ý, không phải là cô không để ý mà là cô đã quen rồi, bị mọi người lình thường làm sao khó chịu và đau đớn bằng việc cô bị chồng chưa cưới cùng bạn thân phản bội, mà bản thân thân thể này cũng có khác gì cô đâu, em gái cướp chồng chưa cưới của mình, cha thì chối bỏ quan hệ.

- Vâng thưa Diệp tiểu thư!

Nhân viên cười gật đầu đồng ý, sau đó cầm sợi dây lên tính tiền, lúc quay bước đi được vài bước An Diệp Lạc nghe tiếng nhân viên bán hàng nói:

- Sợi dây này giá là một trăm nhân dân tệ!

- Được!

Người đàn ông gật đầu đưa thẻ cho nhân viên, trong lòng thì nghĩ: “thật không nghĩ cô ta lại chọn món đồ gắn kim cương giả có một trăm nhân dân tệ! Mình còn đang nghĩ nên mua quà gì cho cô ta, đúng là trời giúp ta! Như vậy càng tốt, đỡ phải tốn nhiều tiền!”.

Cầm thẻ quẹt trên tay, nhân viên đưa vào máy quẹt thẻ, không ngờ trên máy báo không đủ tiền. Lúc này nhân viên ái ngại nhìn lão béo lùn nói:

- Xin lỗi! Tài khoản của ngài không đủ ạ!
- Cái gì???- lão béo lùn giật mình hét to khiến mọi người gần đó đồng loạt quay đầu lại nhìn.

11. Chương 11

Biết mình lỡ gây chú ý tới mọi người, lão béo đành phải hạ thấp giọng nói vì sợ bị mọi người biết mình quê mùa:

- Không phải cô nói sợi dây đó có một trăm nhân dân tệ sao? Vì sao tôi lại không đủ tiền chứ?
- Dạ thưa quý khách! Một trăm nhân dân tệ là một trăm vạn nhân dân tệ ạ!- Nữ nhân viên vẫn bình tĩnh trả lời lão.
- Cái này...!!!

Lão béo ngại ngùng, lần này đúng là lão tự lấy đá đập chân mình, gia tài của lão chỉ có mấy chục vạn nhân dân tệ, lão đâu có đủ tiền mà mua nó, cho dù có đủ lão làm sao sẽ mua tặng nó cho cô ta được chứ, quay sang nhìn cô ta lão nói:

- Hôm nay anh không mang đủ tiền, chúng ta về thôi!
- Anh! Nhưng em thích nó mà!- cô ả nũng nịu cầm tay lão lắc lắc.
- Anh nói hôm nay anh không mang đủ tiền!- lão lạnh lùng nhắc lại nghĩ: “nếu cô ta không hiểu thì lão sẽ bỏ cô ta lại một mình! Chỉ là một cave thôi, không có con này thì sẽ có con khác!”.

Nghe ra giọng lạnh lùng của lão, cô ta đành cúi mặt đi theo lão ra ngoài, không dám nói gì.

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, cả hai cùng rời khỏi cửa hàng, vừa lúc đó thì quản lý cho người chạy tới nhắc các nhân viên có chủ tịch ghé qua tham quan.

Chưa đầy 30 phút, thì trong cửa hàng xuất hiện hai người đàn ông, trong đó có một người làm lu mờ tất cả, khuôn mặt như tạc nghiêm nghị của anh thu hút mọi người, khí chất công tử từ người anh khiến các cô gái trong mắt xuất hiện trái tim. Lần đầu tiên họ thấy được một người đàn ông còn trẻ mà đẹp như vậy.

Trước cái nhìn say đắm của các nữ nhân trong cửa hàng cùng nhân viên, anh vẫn bước từng bước như họ không hề tồn tại cũng không biết những ánh mắt nóng bỏng của các tiểu thư và nhân viên trong cửa hàng.

Theo lời giới thiệu của giám đốc điều hành hành chính, đảo mắt nhìn xung quanh cửa hàng, tới từng khu vực một. Vị giám đốc điều hành hành chính vừa giới thiệu cho anh nghe vừa quan sát sắc mặt của anh, thế nhưng lại chẳng thấy được một chút biểu hiện nào của anh khiến vị giám đốc trẻ Hoa Dương trong lòng thấp thỏm lo âu không thôi, anh không thể đoán ra là vị chủ tịch trẻ của mình có hài lòng hay không. Khẽ thở dài anh nghĩ: “đúng là thân nó tài anh đây số khổ mà, không biết suy nghĩ của cấp trên thì làm sao anh có thể biết mà điều chỉnh cùng sửa chữa chứ! Nhận mệnh a!”.

- Thưa chủ tịch! Anh thấy cửa hàng thế nào ạ?- giám đốc điều hành hành chính Hoa Dương hỏi anh.

Lúc này, những người gần đó mới biết thì ra anh là chủ tịch, các nhân viên càng chăm chú làm việc cẩn thận hơn, mặc dù họ biết mình làm việc theo đúng nguyên tắc, nhưng khi biết đó là đại boss của mình thì họ càng không dám chểnh mảng.

Khẽ “ừm” một tiếng, anh tiếp tục quan sát, vừa quan sát anh vừa suy nghĩ lên kế hoạch để hoàn thiện những chỗ thiếu sót mà anh phát hiện ra.

An Diệp Lạc sau khi từ cửa hàng R.S trở về, thấy những người giúp việc cùng bà vú rồi đi hết, nhìn xung quanh nhà, cô thấy thật thoải mái, bước lên phòng, đem đồ đạc đã mua cất đi, sau đó ngồi vào bàn bật máy tính lên mạng tìm kiếm.

Trên google tìm kiếm tên “công ty phụ tùng oto Diệp Lạc” nhìn từng dòng thông tin trên mạng cô gõ nhẹ ngón tay xuống bàn.

Công ty phụ tùng oto Diệp Lạc của cô giờ đã đổi tên thành công ty Dương Triệu, được vươn lên đứng hàng thứ tư trong nước. Hai người Dương Thiên Lỗi cùng Triệu Hạ Nhiên cũng đã kết hôn sau khi cô chết được ba năm, họ đợi đến ba năm sau mới kết hôn vì sợ bị người nghi ngờ.

Khẽ nhếch miệng, An Diệp Lạc nói thầm: “Dương Thiên Lỗi, Triệu Hạ Nhiên, hai người cứ vui vẻ đi, tôi cho các người thời gian hai năm để được vui vẻ bên nhau, cũng tiện để các người là lao công phát triển công ty cho tôi!”.

Thoát google tìm kiếm, cô vào trang cá nhân mang tên Diệp Lạc Nguyên gửi thông báo họp quản trị hội đồng vào ngày mai cho các vị giám đốc công ty M.A của mình.

5 phút sau, nhận được trả lời của họ cô liền gấp máy đi ngủ, từ ngày mai, cô bắt đầu công việc phát triển của mình, mặc dù giờ muốn trả thù đối với cô là rất dễ, thế nhưng cô không muốn, cô muốn họ sẽ mất từ từ, bạn bè, người thân, tiền bạc, danh vọng, tất cả đều sẽ khiến họ phải trả giá.

12. Chương 12

Sau khi đi tham quan khắp lượt công ty, Tổng Nghiêm Tịch trở lại phòng làm việc của anh ở công ty, mở chiếc máy tính lập quy trình thay đổi các bộ phận của công ty.

Cũng không biết thời gian bao lâu, cho tới khi nghe tiếng gõ cửa, anh nói vọng ra:

- Mời vào!

Cánh cửa khẽ mở, một nữ nhân viên nhẹ bước vào nói:

- Thưa chủ tịch, trời đã tối rồi chủ tịch không về sao?

- À! Tôi quên mất, cảm ơn cô! Cô là thư ký của tôi đúng không?

- Dạ vâng!

- Cô tên gì?

- Trương Doanh ạ!

- Được rồi, cô về đi, tôi cũng sẽ về ngay!

- Dạ, chủ tịch!

Nữ thư ký bước ra ngoài, bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn nhẹ vỗ lên ngực mình nói thầm:

- Vì sao đại boss lại đẹp trai vậy chứ? Tôi yêu đại boss mất rồi!

Lắc lắc đầu cô nói tiếp:

- Ày, không được rồi! Đại boss không thuộc về mình à! Tỉnh mộng thôi, tim à! Mà đừng khiến tao yêu đại boss nhá! Mà thương tao thì nằm im một chỗ cho tao nhờ!

Nói xong cô vội chạy ra ngoài, nếu không ra sớm cô sẽ bị trễ chuyến xe buýt.

Phía sau cánh cửa, cô khoing biết đại boss mình đã nghe được câu nói đó của mình, khẽ nhếch miệng anh nghĩ: “không ngờ cô thư ký bày của anh lại hay vậy!”. Vừa nghĩ tới, trong đầu anh là hình ảnh cô gái anh gặp ở quán bar tối hôm đó, người con gái đầu tiên nảy sinh quan hệ với anh.

Bước tới cầu thang máy, lấy điện thoại trong túi quần ra bấm số, khi nghe thấy đầu dây bên kia nhắc máy, anh liền nói:

- Chú Triệu, tối nay tôi không về nhà!

....

- Tôi biết rồi!

Cúp điện thoại, tới chiếc xe Aston Martin AM-RB 001 của mình anh chạy thẳng tới quán bar tối đó, khi đến nơi anh mới giật mình không biết vì sao mình lại muốn tới nơi này, có lẽ là bởi anh ôm hy vọng được gặp lại cô lần nữa chẳng???

Khẽ cười với ý nghĩ ngốc nghếch của mình, anh bước vào bên trong. Nơi này ngày nào cũng vậy, là nơi cho tầng lớp thượng lưu và giới trẻ thích cuộc sống vui chơi xa hoa này tới giải khuây.

Chọn cho mình chiếc ghế cũ không ai ngồi, sau đó gọi bồi bàn đem cho mình loại voka màu đỏ.

Anh ngồi yên lặng ở đó, tay cầm ly rượu màu đỏ khẽ đảo qua đảo lại, chỉ có động tác đơn giản như vậy của anh cũng đã thu hút ánh nhìn của các cô gái trong quán bar này.

Ánh mắt tham lam và mơ ước của họ đều thể hiện ra hết trên khuôn mặt, ai cũng muốn mình được ngồi cạnh anh, ngồi trong lòng anh. Như vậy thì dù có chết họ cũng chấp nhận.

Một cô gái nhẹ bước tới gần anh, áo đỏ ôm bó sát, lộ ra vòm eo con ong nhỏ nhắn, bộ ngực đầy đặn với cổ áo khoét hình chữ V, chiếc vòng cổ tròn theo từng bước chân của cô mà chuyển động, một đôi mắt xéch xinh đẹp, bờ môi màu đỏ tươi khẽ cong đầy cảm dỗ.

Những đàn ông trong quán bar nhìn cô gái khẽ nuốt nước miếng, họ biết cô là ai, đó là vũ cơ nổi tiếng nhất quán bar này, đàn ông thì ước được đè cô dưới thân mình, còn phụ nữ thì ghen tị bởi thân hình nóng bỏng của cô.

- Xin chào! Anh có cần em giúp gì không???

Giọng nói nhẹ nhàng khiến anh ngẩng mặt nhìn, cũng bởi ánh sáng của anh bị che nên anh muốn nhìn xem đó là ai. Chỉ nhìn lướt qua sau đó anh cũng không để ý, đôi mắt lần nữa cúi xuống nhìn ly rượu voka của mình trên tay. Thấy anh không nói gì, cô nghĩ anh đồng ý liền ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mình.

- Anh tên gì? Vì sao ngồi đây một mình???- cô khẽ cười

- Nếu muốn ngồi đây thì im lặng, còn không thì rời khỏi chỗ này!- anh chậm rãi nhắc nhở.

- Ai da! Sao anh nở lòng nào đuổi em chứ? Em thấy anh ngồi một mình cô đơn cho nên mới tới để an ủi anh nha!

Nói xong cô lại xê dịch ngồi gần anh hơn, ngón tay xinh đẹp mơn trớn trên người anh, khẽ nói vào tai anh:

- Tối nay em tự nguyện nằm dưới thân thể của anh, mặc anh càn quấy chúng!

13. Chương 13

-Cô muốn gì?- anh lạnh lùng hỏi.

- Ai da! Em không phải nói rồi sao, anh còn hỏi em câu đó?- cô cười sau đó nhẹ thổi hơi vào tai Tổng Nghiêm Tịch.

- Cô???- quay sang nhìn cô anh hỏi.

- Nói cho anh biết Vương Đồng Nguyệt tôi muốn là phải được, trong quán này tôi nói gì mọi người đều tin hết!- cô tự tin nhìn anh nói- Cho nên...!

- Sao???

- Anh chỉ còn cách đồng ý với tôi! Chắc chắc, một người đẹp trai như anh đúng là tôi không thể buông tha rồi!

- Có vẻ như ở đây cô rất có quyền thế thì phải?

- Anh biết vậy thì nên khiến tôi vui vẻ a!

- Được rồi, nếu cô muốn được nằm dưới thân đàn ông như vậy thì tôi cũng nên giúp cô toại nguyện nhỉ???

- Thì ra anh cũng hiểu lý lẽ đấy nhỉ?- cô đắc ý cười, đôi môi khẽ liếm môi mình, trong đầu tưởng tượng cảnh hai người lăn lộn trên giường, cô nằm dưới thân thể đầy nam tính của anh phát ra những tiếng kêu rên rỉ đầy quyến rũ của mình, đôi môi ngậm vật nam tính của anh mút, chỉ nghĩ tới đây, trong mắt cô đã là đầy dục hoả, phía dưới hạ thân đã ẩm ướt chỉ muốn được anh vuốt ve nó ngay bây giờ.

- Đi thôi!- cô đứng dậy bước đi, nhưng chỉ được vài bước liền dừng lại, quay đầu thấy anh vẫn ngồi yên trên ghế liền nhú mào khó chịu nói- Anh còn ngồi đó?

- Đi đâu?- anh bình tĩnh hỏi.

- Không phải anh nói đồng ý sao???

- À! Tôi có đồng ý khi nào???

- Anh... anh! Hừ, nếu anh không muốn thì đừng trách tôi!- nói rồi cô quay ra ngoài hét lớn- Người đâu? Có người sàm sỡ tôi! Hu hu!

Nói xong cô xé áo váy của mình cho chúng rách rồi nhìn anh khẽ nhếch miệng, sau đó ngồi xuống đất giả vờ khóc. Mọi người nghe tiếng cô hét liền quay lại nhìn, thì thấy cảnh cô quần áo rách nát, tóc tai rối bời, họ đều chỉ chỗ anh.

Lúc này, Tổng Nghiêm Tịch đứng dậy bước tới gần cô ngồi xuống nói:

- Nếu cô thèm muốn được nằm dưới thân đàn ông tới vậy tôi sẽ toại nguyện cho cô, chỉ hy vọng sau này cô sẽ không hối hận!

- Hừ! Anh nghĩ mình có thể làm gì được tôi? Quên chưa nói cho anh biết, tôi được ông chủ trong này bảo kê!- cô nhếch mép đầy cao ngạo. Nhưng nếu cô biết chỉ vì những câu nói đó của cô mà khiến cô sau này hối hận không kịp thì cô sẽ chẳng bao giờ dính tới người trước mắt này.

- Ồ! Thì ra là vậy!- nói rồi anh lấy từ trong túi quần mình ra chiếc điện thoại đời mới sang trọng. Bấm số, chỉ nhé anh nói:

- Alo! Là tôi đây!

.....

- Đang ở dưới lầu quán của cậu!

.....

- Ok! Tôi đợi!

Cúp điện thoại anh bước về ghế của mình ngồi xuống thì những bảo vệ trong quán bar đi tới, một trong số họ lên tiếng:

- Cô Vương Đồng Nguyệt, có chuyện gì sao?

- Anh Trịnh! Hu hu, tôi... tôi chỉ muốn chết thôi!- nói rồi cô lao tới ông người đàn ông họ Trịnh đó khóc, mặc dù mắt không hề có một giọt nước mắt nào, thế nhưng cô vẫn được nhiều người ủng hộ, chỉ đơn giản cô là phụ nữ. Cho nên mọi người luôn nghiêng về phái yếu mà bỏ qua sự thật, chỉ nhìn thấy cái trước mắt mà không tìm hiểu sâu xa.

Tên họ Trịnh khi nghe cô nói vậy liền đẩy nhẹ cô đứng về phía sau mình, bước từng bước tới chỗ ghế Tổng Nghiêm Tịch, hai tay khoanh trước ngực, hất cằm lên, kiêu ngạo hỏi anh:

- Có phải mày ức hiếp Vương Đồng Nguyệt tiểu thư?

Đôi mắt sắc lạnh của Tổng Nghiêm Tịch lướt qua người vừa tới hỏi mình, nhưng anh không trả lời. Cảm thấy mình bị coi thường, hấn liền hét lên với những đàn em theo sau mình:

- Chúng bay! Lên đập tên kiêu căng này cho tao!

- Dạ!

14. Chương 14

Đám đàn em sau khi nghe tên họ Trịnh hét lên liền lao vào Tổng Nghiêm Tịch cùng với những vũ khí dùng trong giao đấu. Liếc nhìn những người đang xông về phía mình, anh rút từ bên hông chiếc thắt lưng của mình, bình tĩnh nhìn họ xông về phía mình. Tên họ Trịnh nhìn anh rút dây thắt lưng của mình ra thì cười lắc lư nói:

- Ha ha, lần đầu tiên tao thấy có thằng đánh nhau ngu ngốc như mày, dùng dây thắt lưng đấu với những người có dao kiếm trong tay? Ha ha, cười chết tao rồi!

Câu nói cùng tiếng cười của hắn khiến những người xung quanh không khỏi lắc đầu tội cho anh, bị dọa sợ đến nổi ầm đầu.

Anh không nói gì, chiếc dây lưng của anh trên tay vung lên, tên họ Trịnh thấy vậy liền hét:

- Chúng mày! Còn đứng ngây đó làm gì? Xông hết lên!

Hồ xong hắn quay lại lợi dụng chạm vào người của Vương Đồng Nguyệt nói:

- Đồng Nguyệt tiểu thư, cô cứ ở đây nhìn coi tôi trả thù cho cô! Sẽ cho thằng đó lết xác tới xin lỗi cô!

- Cám ơn anh Trịnh! Hức, hức!- Vương Đồng Nguyệt giả vờ khóc tựa vào ngực tên họ Trịnh khẽ nhếch miệng che dấu nụ cười khinh thường nghĩ: “tưởng tôi không biết anh đang lợi dụng để ăn đậu hủ của tôi sao? Chỉ vì anh xả giúp cục tức cho tôi thì tôi sẽ không để ý mấy cái vụ này!” Khẽ “ân” nhẹ một tiếng khiến tên họ Trịnh say mê không thôi, thật là: người đã đẹp rồi mà giọng nói lại nghe êm vậy, như tiếng rên rỉ khi có người nằm dưới thân mình vậy.

Nghĩ tới đây, dưới hạ thân, cự vật của hắn ngẩng lên chạm vào người Vương Đồng Nguyệt.

Cảm giác có vật cứng ầm ầm chạm vào người mình, Vương Đồng Nguyệt khẽ cười, bàn tay luồn vào bên trong chạm vào, nghe thấy trên đầu có tiếng hít thở nặng nhọc cô càng cười vui vẻ, bàn tay bên trong càng trêu đùa nó, cho tới khi nghe thấy giọng khàn khàn đứt quãng của hắn:

- Đồng... Đồng Nguyệt... hừ hừ... tôi... tôi... cô đừng làm vậy!

- Sao a? Anh không thích tôi làm vậy? Có phải anh không thích tôi không???- giọng nói nhẹ nhàng cùng tiếng khóc nhỏ khiến tên họ Trịnh trong lòng ngứa ngáy, bàn tay trên eo của Vương Đồng Nguyệt vuốt ve nói:

- Không phải! Chỉ là ở đây đông người!

- Anh xử giúp tôi tên kia, đêm nay tôi sẽ thuộc về anh!

- Thật???

- Ân!

Nghe được câu trả lời của Vương Đồng Nguyệt, tên họ Trịnh ngẩng mặt nhìn về phía đàn em nói:

- Chúng mày! Hãy cho hần biết việc dám làm Vương Đồng Nguyệt tiểu thư khóc sẽ trả giá như thế nào, nghe rõ chưa???

- Vâng anh Trịnh!

Bọn đàn em hô xong liền lao vào Tổng Nghiêm Tịch cùng những vũ khí trên tay. Anh vung chiếc dây lưng lên chạm vào vũ khí của chúng, chỉ nghe tiếng “keng” lúc này họ mới biết thì ra dây lưng của anh không phải chất liệu da hay gì khác bình thường, mà là bằng hợp kim loại mỏng, chỉ nghe những tiếng “vút, vút” vung ra, sau đó là tiếng la hét vang lên, người ôm chân, người ôm tay, máu từ chỗ vết thương chảy ra khiến họ sợ hãi.

Nhìn anh tránh né những cú đánh nguy hiểm một cách nhẹ nhàng linh hoạt mọi người lại hít một ngụm khí lạnh, cuộc đánh lộn chưa đầy 15 phút đã kết thúc, nằm la liệt dưới nền là hơn bốn mươi người, người nào cũng có vết thương trên người, họ nhìn anh đầy sợ hãi.

Lúc này, tên họ Trịnh nhìn anh đầy sợ hãi, nhưng vì cố tỏ ra mình mạnh mẽ hần liền rút tay Vương Đồng Nguyệt đang bên trong quần mình ra liền hiên ngang bước tới trước mặt Tổng Nghiêm Tịch nói:

- Có vẻ mày rất giỏi nhỉ? Vậy thì tao sẽ đấu với mày!

15. Chương 15

Với lấy con dao của đàn em, họ Trịnh liền vung dao lên, hần nghĩ mình từng học qua taekwondo cho nên sẽ dễ dàng hạ gục được Tổng Nghiêm Tịch, đường dao sắc bén chém xuống người anh, Tổng Nghiêm Tịch giơ dây lưng lên nhẹ nhàng đỡ được, anh nhắc chân phải lên đạp vào bụng tên họ Trịnh khiến hần lui về sau mấy bước, cơn tức của hần bốc lên, chạy lao về phía Tổng Nghiêm Tịch, giơ dao lên bất ngờ cúi xuống với ý đồ chém ngang hông anh, nhẹ cúi xuống anh vung dây lưng ra, dây như một con rắn quấn chặt lấy chiếc dao của hần, giật mạnh một cái, chiếc dao trên tay hần tuột khỏi tay cầm rơi xuống đất. Vừa lúc đó một giọng nam vang lên:

- Xảy ra chuyện gì???

Nghe tiếng mọi người quay lại, hàng người rẽ ra hai bên nhìn người bước tới, tên họ Trịnh vừa nhìn thấy người tới là ai vội vàng chạy lại nói:

- Cậu chủ, có người gây rối trong quán chúng ta ạ!

- Ồ! Là ai mà có gan to bằng trời, dám gây loạn trong quán của tao???- Người vừa bước tới kinh ngạc nhìn cấp dưới của mình.

- Dạ, em cũng không biết hần là ai, nhưng hần có võ, em không đánh lại được nó ạ!- Tên họ Trịnh khúm núm nói.

- Anh! Hần sàm sỡ Nguyệt a!- Vương Đồng Nguyệt nghe tiếng nhận ra là cậu chủ của mình thì cô ta vội chạy tới nhào vào lòng cậu chủ khóc nói.

- Ngoan nào! Ai mà to gan dám sàm sỡ Nguyệt Nguyệt của anh nha!- ngón tay miết nhẹ lên cằm Vương Đồng Nguyệt cợt nhả nói.

- Là anh ta!- Vương Đồng Nguyệt nói xong quay lại đằng sau, ngón tay chỉ vào Tổng Nghiêm Tịch đang ngồi trên ghế sofa, trong lòng thì ung dung nghĩ rằng: “hừ! Tôi cho anh chết!”.

“Bốp!” Một tiếng tát chói tai vang lên giáng xuống mặt Vương Đồng Nguyệt khiến cô ta cùng tất cả mọi người có mặt đều sững sờ, ôm má mình, Vương Đồng Nguyệt khóc nói:

- Cậu chủ! Sao anh lại đánh em???- không nghĩ là mình bị chính tay cậu chủ tát vào mặt khiến Vương Đồng Nguyệt không giữ được bình tĩnh hỏi cậu chủ của mình. Không phải anh luôn yêu thương cô sao? Vì sao lại tát cô trước mặt mọi người chứ?

Nhưng đáng tiếc, cậu chủ của cô ta không trả lời cô ta mà anh bước về phía trước, tới chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh Tống Nghiêm Tịch nói:

- Ê, mày về sao không tới tao trước? Hồi nãy là chuyện gì đã xảy ra? Tao nhớ mày không bao giờ đánh tụi đàn em cấp dưới mà!

- Cô ta là ai?- không trả lời câu hỏi của cậu, ngón tay chỉ Vương Đồng Nguyệt hỏi.

- Cô ta??? Chỉ là một vũ nữ thôi! Sao vậy? Thích cô ta?- cậu trêu đùa Tống Nghiêm Tịch, đầu gục trên vai anh trêu đùa hỏi.

- À, cô ta đang rất thèm đàn ông, cậu sắp xếp cho cô ta khoảng mười người thay phiên nhau phục vụ cô ta!

- Sao thế??? Em nó làm gì khiến cậu nổi giận mà ra hình phạt như vậy a? Tổ thật tò mò nha!

- Một, không muốn kể, muốn biết thì mở video ra coi đi!- tựa lưng vào ghế khẽ nhắm mắt anh nói.

- Đương nhiên phải coi rồi!

- Phương Tiểu Quân, có vẻ cuộc sống của cậu rất thoải mái nhỉ?

- Đương nhiên, không phải đi nhập quân nhân thì phải vui vẻ sống tốt rồi!

Vừa trả lời anh, Phương Tiểu Quân vừa coi màn hình điện thoại, nghe những lời nói từ trong video phát ra cậu đã biết có chuyện gì xảy ra.

Video kết thúc, cậu quay sang nhìn Tống Nghiêm Tịch hỏi:

- Sao??? Cậu muốn như thế nào?

- Tùy! Cho cậu xử lý!

- Này Tống Nghiêm Tịch! Cái quán bar này không phải chỉ có riêng mình tao đâu đấy!- anh bực tức nói.

- Thế thằng nào nói: mày chi tiền, còn lại tao làm hết cho, hả? Hả??? - Tống Nghiêm Tịch bình tĩnh hỏi lại.

- Là tao! Sao mày nhớ dai vậy?- Phương Tiểu Quân lẩm bẩm nói.

Mặc kệ cho Phương Tiểu Quân lẩm bẩm, anh vẫn dùng vodka của mình.

- Người đâu! Đưa hai kẻ này đi, Vương Đồng Nguyệt thì đưa mười lăm người tới thay phiên nhau phục vụ để thoả mãn cho Vương Đồng Nguyệt, nhớ là phải liên tục đấy!- Phương Tiểu Quân vừa nghiêm túc ra lệnh cho đàn em.

Lúc này, tên họ Trịnh cùng Vương Đồng Nguyệt khuôn mặt tái mét, trong lòng hối hận không thôi. Nếu biết từ sớm cậu chủ của mình quen người kia thì sẽ không ai dám làm như vậy nữa.

Xử lý một cách nhẹ nhàng xong, Phương Tiểu Quân nhìn Tống Nghiêm Tịch nói:

- Đi chơi chứ? Chào mừng mày về nước!

- Ok! Gọi thêm mấy thằng kia nữa!

- Ok!

Hai người đứng dậy rời khỏi quán bar

16. Chương 16

Buổi sáng,

Tại công ty M.A các nhân viên đang làm việc, chiếc xe Porsche GT3 màu đỏ chạy thẳng vào trong, bảo vệ nhìn thấy chiếc xe đỏ thì ngỡ ngàng kinh ngạc.

Theo thang máy dành riêng cho chủ tịch An Diệp Lạc đi thẳng lên phòng họp hội đồng quản trị. Tới nơi, thấy một số người đứng ở cửa phòng hội đồng quản trị, một người trong số họ nhìn thấy An Diệp Lạc tới liền chạy ra nhẹ cúi đầu nói:

- Chủ tịch Diệp!

- Giám đốc Hạ!

Nghe tiếng cô mọi người đồng loạt quay lại chào cô:

- Chủ tịch Diệp!

- Các vị, làm phiền các vị rồi! Chúng ta vào họp thôi!

- Dạ!

Cô gật đầu chào mọi người, họ tránh ra một bên cho cô đi vào trước, mở cửa bên trong phòng cũng đã có một số người ngồi sẵn trong đó chờ, nghe có tiếng mở cửa họ đồng loạt nhìn ra, thấy đó là vị chủ tịch trẻ của họ liền đồng loạt đứng lên nói:

- Chủ tịch Diệp!

- Các vị, mời các vị ngồi!

Cô khẽ cười, nhìn khắp một lượt, hài lòng với biểu hiện của mọi người cô ngồi xuống. Diệp Lạc Nguyên tuy rằng không thường xuyên tới tổng bộ của công ty, nhưng mọi người vẫn rất kính trọng cô, không như những kẻ ngoài kia.

Ngồi xuống vị trí của mình, thấy mọi người bắt đầu nghiêm túc, cô nói:

- Trong khoảng thời gian trước, tôi đã không làm tốt chức vụ của mình, tại đây tôi xin nhận lỗi với các vị cùng toàn thể nhân viên của tập đoàn!

Nói xong cô khẽ cúi người, mọi người thấy vậy đều im lặng lắng nghe cô nói tiếp:

- Từ giờ tôi sẽ trở lại đúng vị trí của mình, tôi và các vị cùng các nhân viên trong tập đoàn M.A cố gắng đưa danh tiếng của công ty nâng lên một tầm cao mới! Các vị thấy sao?

- Chúng tôi đồng ý!

- Cảm ơn các vị!

Nghe được lời tán thành của mọi người cô vui vẻ nói:

- Công ty chúng ta mới chỉ phát triển ở một số nước trong khu vực Châu Á, tôi muốn công ty chúng ta phát triển cả ở các nước Châu Âu và Châu Mỹ, các vị có lòng tin không?

- Chúng tôi có lòng tin!

- Rất tốt! Chúng ta bắt đầu lên kế hoạch, các vị trước tiên báo cáo cho tôi biết những vấn đề đã và đang phát sinh trong công ty cho tôi!

- Thưa chủ tịch Diệp! Bên bộ phận nhân sự của chúng tôi đang cần người, tôi đang sắp xếp để trình lên chủ tịch ạ!

- Bên sáng tạo của chúng tôi, một nhân viên đã phát minh ra được món đồ và đang nghiên cứu chúng, tôi cảm thấy nếu chúng ta đi sâu vào nó chắc chắn sẽ thu về một món lợi nhuận khổng lồ! Tôi đang nghĩ chúng ta có nên tạo điều kiện cho các nhân viên tự phát triển ở mặt sáng tạo mà không riêng bên sáng tạo của chúng tôi không?

.....

Cuộc họp quản trị kéo dài đến chiều, sau khi kết thúc buổi họp quản trị viên, các giám đốc đều vui vẻ vội vàng trở về chỗ làm việc của mình để thực thi kế hoạch. Trong lòng mọi người đều là nhiệt huyết và bội phục vị chủ tịch trẻ tài năng của họ. Không nghĩ rằng sau một thời gian dài chủ tịch trở lại lại lợi hại như vậy.

Còn An Diệp Lạc trở về phòng làm việc của mình, cô bắt đầu lên kế hoạch phát triển cho công ty.

Mãi làm việc cho tới khi tiếng chuông điện thoại kêu “reng... reng” cô lấy điện thoại cứ như vậy bấm nút nghe mà không xem là ai gọi, chỉ nghe đầu dây bên kia hét lên:

- Diệp Lạc Nguyên, mày trở về đây ngay cho tao!

....

Điện thoại tắt, nhúu mày An Diệp Lạc suy nghĩ: “cái lão già kia lại dở chứng sao? Không phải mấy ngày trước tuyên bố từ cô sao? Sao giờ lại muốn cô về đó? Cũng được, về đó xem như thế nào rồi tính!”.

Đứng dậy ra ngoài, lúc này cô mới biết thì ra trời đã tối rồi, lái chiếc xe Porsche GT3 quen thuộc của mình chạy thẳng tới Diệp gia, bước vào bên trong cô chưa kịp lên tiếng đã nghe lão cha của mình lên tiếng quát:

- Nghịch nữ! Còn không mau quỳ xuống?

- Lý do???- An Diệp Lạc bình tĩnh nhìn Diệp Hoàn Nghi, cô nghĩ rằng trở về nếu ông ta thay đổi thì cô sẽ bỏ qua, lại không ngờ ông ta vẫn vậy. Cô quyết định sẽ không liên quan gì tới họ Diệp nữa.

- Tao nghe bà vú nói mày đuổi tất cả những người làm đi? Đúng không?- Nhìn Diệp Lạc Nguyên khiến Diệp Hoàn Nghi ông khó chịu.

- Đúng vậy!- cô gật đầu đáp.

- Mày còn đánh cả em gái mày nữa, có đúng không?

- Đánh??? Tôi đánh cô ta???- An Diệp Lạc chỉ mình sau đó chỉ Diệp Hi Nghi hỏi.

- Không phải mày đánh nó ở cửa hàng D.G sao??? Còn không mau xin lỗi nó!

- Xin lỗi? Tôi có nghe lầm không? Còn nữa, tôi đã bị ông từ rồi cho nên tôi và ông không liên quan! Cô ta lại càng không! Hy vọng rằng tôi sẽ không bị ông gọi về đây nữa, có gọi tôi cũng sẽ không bước chân về lần nữa, ông nên để ý con gái ông cùng vợ của mình thì tốt hơn!

Nói rồi cô quay người bước đi, cứ nghĩ rằng cô muốn trở về căn nhà này lắm sao? Toàn những kẻ ích kỷ giả dối.

Nhìn cô rời đi Diệp Hoàn Nghi tức giận hét:

- Mày đứng lại đó cho tao!

- Chị, mau trở lại nhận lỗi với cha đi!

Diệp Hi Nghi đứng tại chỗ nói theo, lời nói tuy là khuyên nhưng vẫn mang theo ý vui vẻ, Diệp Hi Nghi không vui vẻ sao được, cô chỉ muốn Diệp Lạc Nguyên bị đuổi khỏi Diệp gia, như vậy cô sẽ trở thành tiểu thư duy nhất của Diệp gia.

Nghe Diệp Hi Nghi nói vậy, bước chân An Diệp Lạc dừng lại khiến cho Diệp Hi Nghi lo sợ, sợ cô sẽ quay lại. Cho tới khi nghe Diệp Lạc Nguyên nói:

- Nếu đã từ tôi thì ông hãy viết giấy xác nhận, ký tên rồi đóng dấu gửi tới cho tôi! Cảm ơn Diệp lão gia trước!

- Mày cũng không được nhận mình là người Diệp gia nữa!- Diệp Hoàn Nghi tức giận nói, cứ nghĩ khi nói ra câu đe dọa đó sẽ khiến Diệp Lạc Nguyên sợ mà trở lại, lại không nghĩ cô gật đầu đồng ý.

- Được! Hy vọng sẽ sớm nhận được nó!

Lái xe rời khỏi Diệp gia, An Diệp Lạc thở phào nhẹ nhõm, chỉ chờ có giấy là cô sẽ không còn liên quan tới họ nữa.

17. Chương 17

Một đêm vui vẻ cùng đám bạn, sáng hôm sau, Tống Nghiêm Tịch tới công ty, ngồi trong phòng làm việc.

Bên ngoài, một chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo đi thẳng vào trong công ty, bước xuống xe là một chàng trai mái tóc màu đỏ, khẽ cười với nụ cười ấm áp, anh bước vào trong công ty, tới thang máy lên thẳng tới phòng chủ tịch, tới nơi đang định đi thẳng vào trong thì bất ngờ bị chặn lại, ngẩng mặt thì thấy một loli khuôn mặt tròn bầu bĩnh cũng đôi mắt to đeo kính cận nhìn anh (theo cách nhìn của anh này chị nhà anh là một loli đáng yêu) hỏi:

- Xin lỗi anh không được phép vào trong!
- Vì sao? - anh mỉm cười nhìn cô.
- Anh có hẹn với chủ tịch không?- khuôn mặt ửng hồng nhưng cô vẫn nói chuyện một cách nghiêm túc.
- Không có, nhưng...!- anh lắc đầu
- Vậy thì anh không được vào trong, mời anh về cho!
- Tôi là bạn của boss nhà cô!- anh cười nhìn cô giải thích.
- Chẳng lẽ ai tới nói vậy tôi cũng cho vào sao? Anh nhìn rõ là cũng được vì sao không hiểu chứ?
- Cái gì??? Tôi đẹp trai như vậy mà cô chỉ nói được thôi à???- anh chỉ mình nói.
- Đúng vậy! Đã thế lại còn vô duyên nữa!- cô gật đầu bình tĩnh nói.
- Mắt cô bị cận à???- Mắt anh tinh nên không nhìn thấy tôi đeo kính hay sao mà còn hỏi câu ngu ngốc vậy???- cô khinh bỉ anh hỏi.
- Cô... cô có tin tôi sẽ nói cho boss của cô là đuổi việc cô không???
- Anh dám nói???- cô ngẩng mặt nhìn anh, trong lòng thì nghĩ thầm: “hắn sao lại cao vậy? Ngẩng nhìn mỗi cả cổ!”

Cúi thấp xuống nói chuyện với tôi, ngẩng lên mỗi cả cổ!-cô cầu nhàu nói.

- Tôi không cúi thấp đấy, cô làm gì được tôi???- anh vênh mặt hất hàm nói.
- Thật tưởng tôi không dám làm gì anh sao???
- đương nhiên là cô không dám rồi!

Vừa dứt lời, dưới bàn chân anh bị cô dẫm mạnh xuống khiến anh bị đau phải ôm chân kêu:

- Cô có còn là con gái không vậy???

Anh không hiểu mình bị làm sao nữa, rõ là mỹ nhân xinh đẹp ở quanh anh rất nhiều, thậm trí có người còn tự nguyện dâng thân thể của mình cho anh, nhưng anh lại chỉ coi họ như một món đồ chơi, không hơn.

Ai mà ngờ, tới công ty của Tống Nghiêm Tịch, nhìn thấy loli này anh lại nổi tính trêu ghẹo cô, ai mà biết loli này là một con mèo hoang chứ.

- Có tin tôi nói với Tống Nghiêm Tịch đuổi cô khỏi công ty không?- anh trêu đùa cô nói.
- Tôi tin, nhưng trước khi chưa chứng minh anh là bạn của chủ tịch thì tôi không tin!- cô gật đầu đáp.

- Cô không tin đúng không??? Để tôi gọi điện cho boss của cô!

Nói rồi anh lấy điện thoại ra bấm số, khi nghe thấy người bên trong nhấc máy anh liền nói:

- Tổng Nghiêm Tịch! Ra đón tao!

.....

- Bị người giữ cửa của mày giữ lại!

.....

- Được rồi! Để tao đưa máy cho cô ta nghe!-

Nói xong anh đưa máy cho cô, chỉ biết khi nghe máy xong cô bình tĩnh đưa máy cho anh.

- Thế nào? Tin chưa???- anh cười nhìn cô nghĩ: “để xem cô có sợ tái mặt không!”

- Mời anh vào!

Nhìn thấy cô bình tĩnh như vậy, anh không thích ít ra loli này phải tỏ ra sợ hãi một chút mới đúng chứ? Sao cô ta lại bình tĩnh vậy?

- Này, cô không sợ sao?

- Sợ thì có nhưng sao tôi phải nói cho anh biết chứ??? Hiện giờ anh có muốn vào không?

- Vào, đương nhiên vào, tôi muốn coi cô bị đuổi ra sao!- đá cánh cửa, tỏ ra mình đang tức giận, nhưng thấy cô im lặng, anh nhẹ nghiêng đầu qua một bên lén nhìn biểu hiện của cô. Chỉ thấy cô bình tĩnh ngồi vào bàn làm việc của mình.

Cửa mở, người bên trong không ngẩng mặt lên mà hỏi:

- Mày tới có việc gì sao???

- Ê, loli ngoài kia là ai vậy mày?

- Là thư ký riêng của tao!

- Cô ta tên gì???- hần bình tĩnh hỏi nhưng nụ cười vui mừng đang ở trên môi vừa đúng lúc Tổng Nghiêm Tịch ngẩng đầu lên nhìn hần nói:

- Trương Doanh!

- Trương Doanh? Doanh Doanh, tên hay!- gật gật đầu anh cười.

- Phương Tiểu Quân! Mày không bị làm sao đấy chứ?- Tổng Nghiêm Tịch nghi ngờ hỏi

- Không có gì!- lắc đầu từ chối, anh ngồi xuống chiếc ghế sofa.

18. Chương 18

“Tút... TUT... TUT” tiếng chuông gọi điện vang lên, giọng bên đầu máy aLO, Tổng Nghiêm Tịch nói:

- Thư ký Trương, pha giúp tôi hai tách trà!

- Dạ thưa chủ tịch!

5 phút sau, tiếng gõ cửa “cộc, cộc” vang lên, Tổng Nghiêm Tịch nói:

- Vào đi!

“Cạch” cánh cửa mở ra Trương Doanh bước vào trong phòng, trên tay cô là khay đựng hai tách trà, đem tới bàn đặt nhẹ xuống, cô nói:

- Chủ tịch, tôi đã đem trà vào!

- Cám ơn!

Trương Doanh đang định đi ra ngoài thì bất ngờ cô bị giữ lại:

- Khoan đã!

Nghe tiếng cả hai người Tổng Nghiêm Tịch cùng Trương Doanh đồ loạt nhìn về phía người vừa lên tiếng, Trương Doanh nhìn Phương Tiểu Quân hỏi:

- Anh cần giúp gì???

- Cô có người yêu chưa?- Phương Tiểu Quân nhìn Trương Doanh hỏi.

- Có liên quan gì tới anh không?- Trương Doanh nhìn thẳng anh hỏi.

- Cô cứ trả lời tôi đi! Có hay chưa?- Phương Tiểu Quân khẽ cười nhắc nhở Trương Doanh.

- Đồ thần kinh!

Trương Doanh nói xong cô liền đi ra ngoài, cánh cửa bị cô đóng rầm một cái.

Bên trong, Tổng Nghiêm Tịch nghi ngờ nhìn bạn mình, thấy bạn cứ nhìn mình chăm chăm, Phương Tiểu Quân nhún nhún vai:

- Sao vậy???

- Cậu lại định giở trò gì vậy???

- Tao bị tiếng sét ái tình đánh trúng rồi!- Phương Tiểu Quân nhìn Tổng Nghiêm Tịch thở dài nói.

- Mà mà cũng biết nói câu đó sao??? Không phải mà thay người yêu như thay áo sao???

- Tao lần này là thật lòng đấy!- Phương Tiểu Quân giải thích.

- Trương Doanh???

- Ủ!- Phương Tiểu Quân gật đầu.

“Vèo” một quyển sách từ trên tay Tổng Nghiêm Tịch bay về phía Phương Tiểu Quân, Tổng Nghiêm Tịch nói:

- Mà dám trêu trọc thư ký của tao???

- Không tao nói nghiêm túc đấy!- Phương Tiểu Quân nghiêm túc trả lời anh.

- Mà ở ngoài tán tỉnh ai tao không phản đối, miễn không dính tới người công ty tao thì tùy mà!

- Tao sẽ chứng minh cho mà thấy, tao thực sự yêu Trương Doanh, không phải trò đùa của tao!- Phương Tiểu Quân khẳng định nói.

- Vậy tao chờ!- lắc lắc đầu Tổng Nghiêm Tịch nói- Mà mà tới đây có việc gì???

- Định rủ mà tối nay đi bar, nhưng thôi, tối nay tao bắt đầu theo đuổi người yêu của tao rồi, sẽ không đưa mà đi được!- Phương Tiểu Quân vui vẻ nói, trong mắt là cảnh tượng Trương Doanh cảm động gật đầu đồng ý là người yêu của mình.

- Cút!- giọng băng hàn của Tổng Nghiêm Tịch vang lên.

- Ê, ít ra mà cũng phải để tao uống xong ly trà em yêu nhà tao pha chứ!- không cho là đúng Phương Tiểu Quân bình tĩnh nói.

Hết cách với thằng bạn trời đánh của mình, Tổng Nghiêm Tịch liền mặc kệ Phương Tiểu Quân muốn làm gì thì làm, anh lại vui đầu vào trong công việc của mình.

Thấy bạn không để ý, Phương Tiểu Quân ngồi gác chân ung dung thưởng thức từng ngụm trà do Trương Doanh pha, vừa thưởng thức vừa nghĩ: “không ngờ loli nhà mình lại có tay nghề pha trà ngon tới vậy!” Sau đó anh khẽ cười, cứ vậy, cuối cùng nhìn hai tách trà chống trơn, Phương Tiểu Quân khẽ cười rồi nhìn qua

Tổng Nghiêm Tịch nghĩ: “ừ! Trà do loli nhà mình pha thì mình phải uống hết khôn thể để cho ai được phép uống, kể cả bạn thân! Ngày mai phải tới đây sớm mới được!”.

Gật đầu với ý tưởng của mình, Phương Tiểu Quân đứng dậy nói:

- Thôi tao ra ngoài đây, mày làm việc đi!
- Ừ!- không ngẩng đầu lên Tổng Nghiêm Tịch trả lời.

Đứng dậy bước đi, khi gần tới cửa, Phương Tiểu Quân bỗng dừng lại nói:

- Mày đừng bắt Doanh Doanh pha trà cho mày nữa đấy!

Tổng Nghiêm Tịch ngẩng mặt lên khinh bỉ nhìn thẳng bạn trời đánh của mình. Phương Tiểu Quân nhún vai nói:

- Mày không lẽ muốn vợ của bạn ngày ngày pha trà cho mày sao??? Vậy là không coi tao là vạ đúng không???
- Được rồi! Tao không kêu thư ký Trương pha trà cho tao, được chưa???
- Vậy còn được, muốn uống thì tìm người yêu đi, Doanh Doanh nhà tao không làm được việc đó, nó quá nặng đối với cô ấy!- Phương Tiểu Quân gật đầu nói.
- Cút!- Tổng Nghiêm Tịch nổi giận.

Bình tĩnh đi ra ngoài, Phương Tiểu Quân chạy ngay tới bàn làm việc của Trương Doanh, ngồi xuống ghé đối diện hai tay chống cằm nhìn cô say đắm.

Cảm thấy có người nhìn mình, Trương Doanh ngẩng mặt muốn xem là ai, lại không ngờ là tên Phương Tiểu Quân đáng ghét, khẽ nhủu mày cô hỏi:

- Anh có chuyện gì cần tìm tôi sao???
- Ừ!- vẫn nhìn Trương Doanh, Phương Tiểu Quân trả lời.
- Có việc gì sao?- Trương Doanh nghi ngờ hỏi.
- Cô phải hứa là sẽ đồng ý thì tôi mới nói!- Phương Tiểu Quân mắt vẫn không rời trả lời cô.
- Vậy thì khỏi nói đi!- bực mình Trương Doanh cau gắt.
- Nếu vậy thì tôi cứ ngồi đây nhìn cô cho cô khỏi làm việc được luôn!- không sao cả Phương Tiểu Quân vui vẻ nói.

19. Chương 19

Buổi tối,

Tại quán bar mà mấy hôm trước Diệp Lạc Nguyên tới, giờ đây An Diệp Lạc đã có mặt ở đó. Gọi cho mình rượu nho đỏ, cô hôm nay vui mừng cho nên tới quán uống rượu để tự mình chúc chính mình.

Lúc chiều về nhà, cô nhận được giấy xác nhận từ cô của Diệp Hoàn Nghi khiến cô vui mừng, cô cứ nghĩ lão già đó không gửi cho cô, lại không ngờ lão gửi thật, tốc độ cũng quá nhanh đi thôi. Nhưng cũng không sao, cô thích.

Một ly rồi lại một ly, cô cũng không biết mình uống bao nhiêu, mãi uống rượu cô không để ý bên cạnh mình có người ngồi khi nào không hay.

- Cho tôi một ly rượu nho!

Giọng ấm áp của người đó khiến An Diệp Lạc ngẩng mặt lên nhìn sau đó lại cúi xuống uống rượu của mình miệng lẩm bẩm:

- Đàn ông mà đẹp trai quá thường sẽ hay lăng nhăng, không chung tình!

Người ngồi bên cạnh nghe cô nói vậy liền nhìn sang An Diệp Lạc, không phải bởi câu nói của cô mà là giọng nói đó, giọng nói mà mấy hôm trước anh đã từng nghe.

Lại ngồi gần, nhẹ nâng đầu An Diệp Lạc lên để nhìn xem đó có phải là cô không. Đập vào mắt anh là một cô gái khuôn mặt trái xoan tròn, làn da vì uống rượu mà ửng hồng đôi má, chiếc môi màu hồng cánh sen khẽ khép mở, đôi mắt nhắm được che bởi hàng lông mi dày và dài, chiếc mũi nhỏ xinh thanh cao khẽ phập phồng.

Anh nhìn say mê tới mức không rời khỏi cô được. Trong lòng thì nghĩ: “không ngờ gặp em ở đây, may mắn hôm nay tôi tới và ngồi cạnh em, nếu không tôi bỏ lỡ cơ hội gặp em rồi!”.

Khẽ lay nhẹ cô, anh gọi:

- Dậy đi em! Nói nhà ở đâu tôi đưa em về!

Đang ngủ ngon giấc bỗng bị người lay gọi, An Diệp Lạc khó chịu mắt nhắm mắt mở nói:

- Anh là ai??? Tôi nhớ mình không có gọi trai bao mà!

- Nhà ở đâu tôi đưa em về!- bỏ qua câu nói của cô anh bình tĩnh hỏi lại cô địa chỉ nhà!

- Được rồi, nếu tôi đã gọi anh rồi thì chúng ta đi thôi. Hôm nay tôi rất, rất vui!

Đứng dậy dìu cô đi, hỏi cô địa chỉ nhà mình, sau đó đi thẳng ra xe, nhẹ bế cô đặt vào ghế ngồi sau đó cài dây an toàn cho cô. Sau đó lên xe khởi động máy chạy đi. Vừa lái xe thỉnh thoảng ngoảnh sang bên cạnh nhìn cô, thấy cô ngủ một cách ngon lành bất giác anh khẽ cười.

Anh không hiểu sao cả hai lần gặp cô đều trong hoàn cảnh cô say rượu và tưởng anh là trai bao. Trai bao, nghĩ tới hai từ đó bất giác khiến anh nhúm mày, không lẽ cô cần đàn ông sao? Nếu như hôm nay không phải là anh mà là người khác chẳng lẽ cô để cho hắn đưa cô đi sao?

Nghĩ tới đây, cơn tức giận của anh liền bùng phát, chỉ là không có nơi phát tiết cho nên anh đành đè nó lại nghĩ: “đợi lát nữa tôi xử em!”.

Cuối cùng cũng tới địa chỉ cô đọc, xe đậu trước cổng vì có vệ sĩ, cửa xe kéo xuống, anh nói:

- Tôi đưa cô chủ của các anh về!

Vệ sĩ nhìn vào trong xe, thấy đó đúng là cô chủ của mình liền mở cổng cho anh chạy thẳng vào.

Chạy thẳng vào trong sân đậu ngay trước cửa nhà, sau đó anh bế cô đi thẳng lên phòng. Theo trí nhớ trước kia, anh đi lên tầng hai, đưa cô vào trong phòng của cô, nhẹ đặt cô nằm trên giường, tháo giày cho cô sau đó anh đi ra tủ quần áo, mở cửa tủ tìm trong đó bộ đồ ngủ rồi quay lại thay cho cô.

Làm xong tất cả, ngắm nhìn cô ngủ ngon, anh cũng tháo giày của mình nằm xuống cạnh cô, kéo nhẹ đầu cô để gối trên cánh tay mình, ngón tay vén nhẹ vài sợi tóc vương trên khuôn mặt cô, ngắm nhìn cô thêm một lúc thì anh cũng nhắm mắt ngủ.

Trong lòng anh dự tính, lần này anh sẽ không bỏ đi như lần trước nữa, chờ cô sáng mai tỉnh rồi anh sẽ nói chuyện với cô. Giống như Phương Tiểu Quân nói, anh yêu cô từ sau khi rời khỏi nhà cô mấy hôm trước. Cô là người con gái đầu tiên của anh cho nên anh quyết định giữ cô thật chặt ở bên mình, không cho bất kỳ kẻ nào mơ tưởng tới cô.

Hôn nhẹ lên trán cô, chợt, cảm nhận được cô đang dựa vào lồng ngực mình để tìm vị trí thoải mái, anh đưa mắt nhìn xuống dưới, thấy cô nằm yên liền khẽ cười.

20. Chương 20

Buổi sáng,

Khi những tia nắng mặt trời sáng sớm theo khung cửa sổ rọi vào bên trong giường, hai thân ảnh ôm nhau ngủ nhẹ nhàng, tia nắng xinh đẹp rọi lên người họ như một bức tranh thiên nhiên xinh đẹp, An Diệp Lạc trong ngực khẽ cử động, cảm giác mình bị ôm chặt cứng, hương thơm xa lạ nhẹ xộc vào mũi khiến cô mở mắt, đôi mắt chớp chớp, như muốn xác định mình không nhìn nhầm, cho tới khi thực sự tỉnh nhìn kỹ người đang ôm mình, cô phát hiện đó là một người chừng 25 tuổi, gương mặt góc cạnh kiên nghị, hàng lông mày rậm gọn gàng, sống mũi cao thẳng cùng chiếc môi mỏng, trong đầu An Diệp Lạc suy nghĩ: “hôm qua là có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại có người đàn ông xa lạ này trong phòng cô? Không lẽ hôm qua cô say quá nên người ở quán bar cho người đưa cô về?”.

Suy nghĩ tới đó, cô gỡ tay của anh ra bước xuống giường, vào trong phòng tắm vệ sinh cá nhân.

Cô không biết rằng khi gỡ tay anh ra thì anh đã tỉnh rồi, không đúng, là anh tỉnh từ lúc cô động dậy tỉnh giấc, nhưng anh vẫn cố tình nhắm mắt, vì anh muốn biết cô sẽ làm gì anh. Nhưng cô lại chẳng làm gì mà chỉ nhìn anh trong mắt là tìm tòi cùng đánh giá.

Điều đó khiến anh bội phục bản lãnh của cô, ngồi dậy, tựa người vào giường, anh chờ cô trở ra.

Chừng 10 phút sau, cô từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy anh đang ngồi trên giường, cô chợt dừng bước, nhìn anh, sau đó trở lại bình thường bước tới bàn trang điểm ngồi xuống. Lúc này cô mới nói:

- Anh tên gì? Ghi số tài khoản của anh cho tôi lát tôi sẽ chuyển tiền qua cho anh!
- Chuyển tiền???- anh kinh ngạc hỏi lại cô, anh cần tiền của cô làm gì?
- Không phải anh làm trai bao sao? Tôi thuê anh thì đương nhiên trả tiền cho anh rồi!- cô bình tĩnh nói.
- Trai bao??? Ai nói với em tôi là trai bao???- anh tức giận nhìn cô hỏi.
- Anh không là trai bao thì là gì?- cô nhìn hình ảnh anh qua phản chiếu của gương.
- Tôi???- đang muốn tức giận nhưng khi nghe cô hỏi anh khẽ nhếch miệng cười.

Bước xuống giường tới gần cô, nhẹ cúi xuống ghé sát vào khuôn mặt của cô anh nói:

- Tôi là chồng của em!
- Cái gì???- cô kinh ngạc quay sang bên cạnh nhìn anh- Tôi là vợ anh khi nào?
- Không phải mấy đêm trước em đã phá tấm thân trong sạch của tôi sao??? Đương nhiên giờ em phải là người chịu trách nhiệm rồi, đêm đầu tiên của tôi là bị em chiếm đoạt, em nói đi, có đúng không???
- Không phải anh là trai bao sao???- cô lắp bắp hỏi anh.
- Em nghĩ trai bao đủ trình độ như tôi sao?
- Cái này...!
- Sao? Em định như thế nào?- anh bình tĩnh nghe cô nói.
- Cái này, xin lỗi tôi không biết!- biết mình đuối lý cô liền nói.
- Không sao, chỉ cần em chịu trách nhiệm đối với tôi là được, coi như tôi chịu thiệt làm chồng em vậy!- tỏ vẻ không sao anh nói.
- Không được!- cô quả quyết nói- anh đổi sang cái khác được không?
- Được!- anh gạt đầu sang khoải đáp ứng.
- Điều kiện gì? Anh nói đi!- cô hỏi anh ngay lập tức.
- Em không muốn tôi chịu thiệt làm chồng em, vậy thì...!- anh lấp lửng nói, nhìn cô hồi hộp chờ đợi, anh khẽ cười nói tiếp: - Em làm vợ tôi!

- Như vậy thì có khác gì nhau!- cô bực mình đứng dậy bỏ anh lại đi xuống lầu.

Nhìn theo bóng dáng của cô anh khẽ cười, sau đó đi xuống lầu cùng cô, nhìn thấy cô đi vào phòng bếp làm bữa sáng, anh đứng ở cửa ngấm nhìn cô.

Chỉ thấy cô nhanh nhẹn từng bước hoàn thành bữa ăn sáng bằng bánh mì, anh không khỏi nuốt nước miếng. Lúc thấy cô làm xong anh liền chạy vào cười nói:

- Vợ, em đã làm xong bữa sáng? Để anh bưng ra cho em!

Vội vàng bê hai đĩa bánh mì ra bàn để, An Diệp Lạc không còn gì để nói, lắc đầu nói theo anh:

- Này, tôi không phải vợ anh! Anh nói chuyện đằng hoàng chút đi!

- Chúng ta đã ngủ cùng nhau, thân thể em tôi đã nhìn thấy hết rồi, mà cơ thể của chồng em em cũng thấy rồi, như vậy không gọi là vợ chồng thì như thế nào?- anh không cho là đúng nói.

- Anh...! Tôi còn không biết anh tên gì, làm gì, bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu, trong nhà có bao nhiêu người, còn nữa, tôi còn không biết anh đã có vợ hay chưa nữa, biết đâu anh trêu đùa tôi thì sao?- cô bực tức nói, người này thật đúng là không biết lý lẽ mà.

21. Chương 21

-Được rồi, chồng em tên Tống Nghiêm Tịch, vợ anh đã có rồi!- anh vui vẻ nhìn cô trả lời.

- Vậy anh nhanh về với vợ anh đi, còn ở đây làm gì? Tôi không muốn mình bị nói làm kẻ thứ ba đâu!- An Diệp Lạc bình tĩnh nói. Trong lòng thì chỉ cầu mong anh mau mau rời khỏi nhà của cô.

- Em yên tâm, vợ anh sẽ không giận anh đâu!- Tống Nghiêm Tịch nháy mắt với An Diệp Lạc nói - Bởi vì vợ anh đang ngồi trước mặt anh này!

- Tôi nhắc lại lần nữa, tôi không phải vợ anh!

Nói rồi cô im lặng ăn xong bữa sáng của mình, đứng dậy đem đĩa đi rửa, khi đi ngang qua thấy đĩa của anh còn một nửa chiếc bánh chưa ăn, cô liền với tay đem đi, bỏ anh ngồi đó kinh ngạc, vội vàng đứng dậy chạy theo cô thò tay lấy nửa bánh còn lại, nói:

- Vợ, em định bỏ đói chồng mình sao?- giọng nói ai oán của anh.

- Thấy anh nói nhiều vậy tôi tưởng anh ăn xong rồi nên bưng đĩa đi rửa!- cô bình tĩnh nói.

Không để ý tới cô, anh ngồi lại vào ghế ăn nốt nửa bánh còn lại của mình, còn cô sau đó lên phòng thay quần áo. Khi bước xuống lầu, anh nhìn cô kinh ngạc, bật thốt:

- Vợ anh đẹp quá!

Lườm anh một cái sắc lạnh, cô bước ra cửa, anh vội vàng chạy theo cô nói:

- Vợ lên xe anh trở đi!

- Không cần, tôi có xe riêng!

Không để ý đến sự phản kháng của cô, anh liền cầm tay cô kéo cô lên xe, thắt dây an toàn cho cô, rồi mới lên xe lái đi.

Ngồi trên xe, cô quay sang nhìn anh hỏi:

- Anh làm trò gì vậy? Từ sáng tới giờ giỡn đủ chưa?

Xe đang chạy trên đường, nghe An Diệp Lạc nói vậy, anh liền dừng xe, quay sang nhìn thẳng vào mắt cô anh nói:

- Tổng Nghiêm Tịch tôi không đùa với em, tôi muốn em làm vợ tôi là tôi đã xác định. Em nghĩ tôi là người có nhiều thời gian cho trò chơi vô bổ đó sao???

Nhìn anh nghiêm túc như vậy, trong lòng An Diệp Lạc cảm xúc hỗn loạn. Từ khi bị hai người kia phản bội, cô đã không còn lòng tin vào tình yêu nữa. Cô sợ khi mình giành tình cảm cho họ nhiều cuối cùng lại nhận kết cục cay đắng. Bài học kiếp trước cô còn chưa quên.

Ngoảnh mặt đi, tránh né câu hỏi của anh, cô im lặng nhìn ra bên ngoài. Thấy cô tránh né mình, một chút đau khổ thoáng qua trong mắt anh rồi vụt tắt, anh tin với sự kiên trì của mình sẽ có một ngày khiến cô cảm động và đồng ý.

Cho xe chạy đi tiếp, qua chừng 15 phút sau, anh nghe cô nói:

- Tôi là Diệp Lạc Nguyên!

Anh khó hiểu nhìn một bên mặt của cô, chỉ thấy cô nhắm mắt. Suy nghĩ một lúc anh đã hiểu ý của cô.

- Anh không cần biết em là người như thế nào, anh chỉ biết người anh chọn là em, có thể giờ em không thích anh, nhưng anh tin sẽ có ngày em đồng ý chấp nhận anh!

Cô không trả lời anh, đôi mắt khẽ nhắm, chỉ là hàng lông mi khẽ run cũng không biết cô nghĩ gì.

Đưa cô tới công ty cô nói, trước khi cô xuống xe anh hỏi cô:

- Mấy giờ em sẽ về??? Để anh qua trở em về!

- Chưa biết!- cô lắc đầu, cô thực sự không thể nói trước được, bởi khi cô làm việc thì đều rất chăm chú, cho nên cô không thể nói trước được mình khi nào sẽ về.

- Vậy 5 giờ anh qua đây đón em!

- Ừm!

Trả lời anh xong cô đi thẳng vào trong công ty, còn anh quay đầu xe tới công ty của mình.

Vừa lên tới phòng làm việc của mình, anh chợt dừng bước nhìn về phía bàn làm việc của thư ký Trương Doanh.

22. Chương 22

-Này! Anh không đi làm sao cứ dính lấy tôi vậy???- Trương Doanh khó chịu hỏi người nào đó đang cố gắng dựa dẫm vào vai cô.

- Tôi không đi làm nhưng có thể nuôi vợ cả đời!- người nào đó vô sỉ trả lời cô.

Không muốn nói chuyện với cái người vô sỉ không xương đang dựa vào vai mình, Trương Doanh chăm chú vào màn hình máy tính. Đôi bàn tay xinh đẹp thon gọn của cô ở trên bàn phím như đang nhảy múa, Phương Tiểu Quân say mê nhìn cô.

Buổi tối hôm qua, khi anh theo sau cô để biết nhà cô ở đâu khiến anh kinh ngạc khi phát hiện ra cô không có xe riêng mà là đi xe buýt. Đau lòng cô nhưng anh không muốn xuất hiện trước mặt cô mà là im lặng chạy theo sau xe buýt khi nhìn thấy cô lên xe.

Cuối cùng anh cũng biết nơi ở của cô, đó chỉ là một căn nhà nhỏ, nằm ở trong thành phố đồ sộ. Nhìn cô lặng lẽ một mình lúc đó anh mới biết, thì ra cô sống một mình ở đó.

Tối đến, sau khi trở về anh đã cho thám tử điều tra về cô, chỉ sau ba tiếng, hồ sơ của cô được đặt ngay trước mặt anh. Mở ra bên trong ghi: Trương Doanh, cha mẹ mất sớm do tai nạn, sống một mình, thời gian còn đi học cô vừa làm vừa học, tốt nghiệp trường đại học kinh tế quốc dân với thành tích giỏi, thông thạo ba ngôn ngữ Anh, Nhật và Canada...

Càng đọc anh càng khâm phục cô, đúng là một cô gái đầy nghị lực, anh đã không chọn lầm cô.

Bởi vậy, sáng nay anh tới nhà cô đưa cô đi làm trước ánh mắt kinh ngạc của cô.

- Doanh Doanh, mai thứ bảy đi với chồng một ngày được không!- Phương Tiểu Quân khẽ nói.

Không trả lời câu nói của Phương Tiểu Quân, cô vẫn nhìn màn hình máy tính. Thấy cô bỏ qua câu nói của mình Phương Tiểu Quân không thấy khó chịu mà nói lải nhải ở bên cạnh cô, cho tới khi Trương Doanh không chịu đựng nổi liền hỏi anh:

- Đi đâu???

Miệng hỏi mắt vẫn không nhìn anh, nhưng nghe cô hỏi lại mình như vậy, anh thấy mình dùng cách này có hiệu quả liền khẽ cười.

- Cứ quyết định vậy đi, sáng mai chồng sẽ qua đón vợ!

Anh không nói, cô cũng không hỏi, hai người im lặng chỉ nghe tiếng bàn phím lách cách.

Phương Tiểu Quân nhìn đồng hồ đã điểm 11 giờ 30 phút liền giục Trương Doanh:

- Tới giờ cơm trưa rồi, vợ nghỉ thôi, chồng đưa vợ đi ăn!

- Tôi ăn cơm ở canteen của công ty!- Trương Doanh từ chối.

- Không được, vợ ăn ở công ty thì chồng ăn ở đâu???- anh phản đối.

- Không liên quan tới tôi!- nói rồi Trương Doanh đứng dậy rời bàn làm việc bước đi.

Bỏ lại Phương Tiểu Quân ngồi ở ghế ai oán nhìn cô, thật là, sao loli nhà anh lại khó vậy? Không lẽ khuôn mặt đẹp trai của anh không thu hút được vợ mình? Hay sức hút của anh bị giảm sút?

Bực mình đứng dậy rời đi, tới phòng làm việc của Tổng Nghiêm Tịch anh không gõ cửa mà cứ như vậy mở cửa phòng, bước vào trong, không thấy Tổng Nghiêm Tịch đâu anh thất vọng quay ra, miệng lẩm bẩm:

- Cái tên kia đi đâu rồi nhỉ? Hay hôm nay tên đó không đi làm???

Ra ngoài, chạy xe tới nhà hàng gần đó, lúc bước vào trong, nhìn thấy những ánh mắt của các cô gái dành cho mình, thế nhưng, trên khuôn mặt Phương Tiểu Quân vẫn là bộ mặt lạnh lùng thường ngày của anh.

Các cô gái nhìn vậy đều không dám tới gần làm quen, chỉ dám ngồi từ xa nhìn Phương Tiểu Quân.

Chọn cho mình một chỗ ngồi trong góc khuất, sau đó phục vụ tới hỏi anh:

- Quý khách cần dùng gì ạ???- giọng bồi bàn nam vang lên.

- Cho tôi mỳ xào Ý!- gọi cho mình món mì xong anh ngồi im lặng.

- Ngài còn cần dùng gì nữa không?- bồi bàn hỏi tiếp.

- Không!- lạnh lùng trả lời.

Gật đầu bồi bàn rời đi, vừa lúc có một cô gái đi tới, đứng trước mặt anh nói:

- Xin lỗi! Cho tôi ngồi cùng anh được không ạ? Trong này hết bàn rồi!- trên khuôn mặt cô ta là nụ cười khiến nam giới trong nhà hàng đều say mê. Chỉ tiếc người ngồi trước mặt cô vẫn không ngẩng lên nhìn cô, chỉ nghe anh lạnh lùng nói:

- Cút!

Nghe được câu từ chối lạnh lùng của Phương Tiểu Quân, cô ta liền ôm mặt khóc rồi chạy vội đi, trong lòng xấu hổ nghĩ sẽ không bao giờ bước chân vào nhà hàng này nữa.

[mai tớ đi chơi hai ngày, nên sẽ không viết, chủ nhật nếu về sớm sẽ viết nhé!]

23. Chương 23

Sáng thứ bảy,

Tại biệt thự của Diệp Lạc Nguyên...

- Vợ, chúng ta đi thôi!- giọng của Tống Nghiêm Tịch từ dưới lầu vọng lên trên.

Trong phòng, An Diệp Lạc mặc trên người bộ trang phục đơn giản, cô đang ngồi trước gương, nhớ lại những gì diễn ra trong ba bốn ngày qua, từ khi cô trọng sinh đến giờ, cô cứ mơ mơ màng màng. Có đôi khi cô nghĩ, phải chăng chuyện trước kia của cô là đạo đầu của một quá khứ? Và cuộc sống hiện tại của cô mới là chân chính thuộc về cô? Suốt ba bốn ngày qua, cô luôn suy nghĩ mỗi khi rảnh rỗi.

Nghe người dưới lầu gọi mình, cô gột cho mình búi tóc đơn giản, thoa một chút son hồng cánh sen phớt nhẹ lên môi. Sau đó đứng dậy bước xuống lầu.

Tống Nghiêm Tịch đang ngồi ghế sofa chờ cô, nghe tiếng bước chân anh liền nhìn lên, biết rằng cô rất đẹp, nhưng hôm nay cô mặc trên người chiếc áo màu xanh cùng chiếc quần chiếc quần tây bó sát lộ ra đôi chân thon dài của mình, khuôn mặt với đôi môi xinh được tô chút son hồng càng thêm tươi tắn xinh đẹp hấp dẫn người muốn phạm tội. Mái tóc được cô buộc cao gọn gàng. Cô đơn giản lại xinh đẹp cao quý.

Khẽ cười Tống Nghiêm Tịch đứng dậy bước tới gần cô, cầm tay cô, cả hai cùng bước lên chiếc xe Porsche GT3 của anh, ngồi trên xe, cả hai đều không nói gì, sự im lặng cũng không khiến người nhìn vào cảm thấy trống rỗng mà thay vào đó là sự bình yên ấm áp.

An Diệp Lạc khẽ nhắm mắt, những tia nắng ban mai nhẹ nhàng đậu trên khuôn mặt của cô khiến cô càng trở nên mơ hồ huyền ảo. Tống Nghiêm Tịch thỉnh thoảng liếc nhìn cô với ánh mắt cưng chiều và dịu dàng. Nhìn cô bình yên như vậy lại không ngờ cô bị cha mình từ bỏ, điều đó càng làm anh yêu thương cô nhiều hơn.

Anh nhớ mình buổi sáng hôm qua, sau khi nhìn thấy toàn bộ hồ sơ về cô anh đã tức giận. Lúc đó anh chỉ muốn giết hết những kẻ dám nói cô lăng nhăng, không đầu óc, chanh chua... cho họ sống không bằng chết.

Còn cái tên Vương Khải Thiệu gì gì đó, vì tình nhân của mình mà làm tổn thương Diệp Lạc Nguyên của anh, thù này anh nhất định trả. Tuy rằng vì hấn chia tay với Diệp Lạc Nguyên cho nên anh mới có cơ hội theo đuổi cô, nhưng cũng không vì vậy mà anh buông tha hấn ta, cả gan làm tổn thương Diệp Lạc Nguyên của anh thì phải có gan lãnh chịu hậu quả.

An Diệp Lạc không hề biết những suy nghĩ trong lòng của Tống Nghiêm Tịch, mà nếu có biết cô cũng chẳng quan tâm.

Cùng lúc đó, tại ngôi nhà đơn giản nhỏ bé của Trương Doanh...

- Vợ ơi! Đi cùng chồng được không?- Phương Tiểu Quân mặt dày dính chặt Trương Doanh lải nhải.

- Anh không nói đi đâu thì tôi sẽ không đi!- Trương Doanh lạnh lùng trả lời.

- Không phải hôm qua em đã đồng ý rồi sao???- người nào đó dùng ánh mắt cúm con nhìn cô.

- Thì sao???

- Em hứa mà không giữ lời sao làm quân tử được a!

- Tôi là nữ nhân, không phải nam nhân, quân tử nên dùng cho nam nhân các anh thì tốt hơn!

- Không được, vợ! Đi đi mà!

Người vô sỉ thì đúng là có chỗ dùng, sau một hồi lải nhải lăng nhăng, cuối cùng Trương Doanh phải đầu hàng trước Phương Tiểu Quân. Cô thay cho mình bộ đồ đơn giản bình thường, mái tóc thường ngày đi làm được gột cao búi gọn thì giờ đây được cô buông thả, mái tóc dài bóng mượt, Phương Tiểu Quân chạm nhẹ vào như là chạm vào lụa nhưng mềm mại xinh đẹp. Ah khẽ nói:

- Vợ! Tó em đẹp quá! Em đừng cắt nhé, anh thích!

Bỏ mặc cái người tự kỉ một mình, cô bước ra khỏi nhà, Phương Tiểu Quân thấy cô đi liền vội chạy theo, cầm tay cô kéo lên chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo của mình, thắt dây an toàn cho cô xong anh đưa cô đi.

Ngồi trên xe, Trương Doanh khoنگ nhìn Phương Tiểu Quân nói:

- Anh làm vậy không mệt sao?

- Hả???- Anh kinh ngạc, lần đầu tiên nghe cô bắt chuyện với mình trước, ánh mắt vui mừng anh nghĩ: “cô ấy có phải bắt đầu thích anh rồi sao?”.

- Anh giả vờ như vậy, trêu đùa tôi như vậy, không thấy mệt sao?- Trương Doanh bình tĩnh nhắc lại câu hỏi của mình cho Phương Tiểu Quân anh nghe.

- Sao lại giả vờ???- vẫn không hiểu ý của cô Phương Tiểu Quân hỏi.

- Anh gọi tôi là vợ, theo tôi cùng về nhà tôi, ăn cơm nhà tôi, còn theo tôi tới công ty. Anh không thấy mệt sao? Tôi chỉ là đứa con gái mồ côi, không cha không mẹ, nhà nghèo!

- Vậy thì sao? Có liên quan sao???

- Anh không cảm thấy anh theo đuổi tôi thì sẽ hạ thấp giá trị của anh sao?

Nghe Trương Doanh nói vậy, Phương Tiểu Quân không còn giữ bình tĩnh được, anh cho xe chạy với tốc độ nhanh.

Đến một bãi cỏ trống anh dừng xe, quay sang giữ vai Trương Doanh cho cô đối diện với chính mình, anh gần giọng nói:

- Trương Doanh! Tôi nói cho em biết: em không hề làm mất giá trị của tôi, tôi yêu em là thật lòng, thích em cũng là thật lòng, muốn em làm vợ tôi, là mẹ của các con tôi cũng là thật lòng. Tôi không lừa gạt cũng như trêu đùa em!

Nhìn Phương Tiểu Quân nghiêm túc như vậy, trong lòng Trương Doanh bỗng có chút gì đó ngọt ngào chảy qua, nhưng cô vẫn giữ bình tĩnh nói:

- Tôi không phải tiểu thư!

- Tôi không cần biết em có phải là tiểu thư hay không, tôi chỉ cần biết: Tôi... Yêu... Em! Tôi có thể lo cho em cả đời bình yên, chăm sóc em, bên em. Còn rm là tiểu thư hay không đối với tôi không quan trọng, quan trọng là em có yêu tôi không???

- Anh không sợ sao? Sợ mọi người nói anh sao?

- Sợ??? Phương Tiểu Quân tôi không sợ bất kỳ ai cả, còn người trong thiên hạ? Tôi không quan tâm, tôi có em là đủ rồi, cái khác, tôi không cần!

- Được, tôi chấp nhận là người yêu của anh nhưng với một điều kiện!- Trương Doanh nghiêm túc nhìn anh.

- Em nói đi tôi nghe!- Phương Tiểu Quân vui vẻ, nhìn cô chờ đợi cô nói.

- Nếu anh đã là người yêu của tôi thì không được lăng nhăng, tán tỉnh dây dưa cùng nữ nhân khác ngoài tôi. Nếu không còn yêu tôi nữa anh cứ nói thẳng cho tôi biết. Tôi sẽ rời khỏi anh để cho anh hạnh phúc bên người khác! Anh làm được không?

- Được! Anh đồng ý! Anh sẽ không bao giờ yêu ai ngoài em, Trương Doanh!

Cả hai cùng nhìn nhau khẽ cười, sau đó Phương Tiểu Quân cho xe chạy đi tiếp, tới nơi anh muốn cô tới.

[bù cho các mem hai ngày mình đi chơi nhé! K đc ai đòi nữa nga!]

24. Chương 24

Tại khu trung tâm thương mại quốc gia...

Nơi hội tụ tất cả các công ty nổi tiếng đứng đầu tham gia đầu tư bao gồm tất cả các mặt hàng, trong khu thương mại này cũng có cổ phần đầu tư của hai người là Diệp Lạc Nguyên cùng Tống Nghiêm Tịch.

Chiếc xe Porsche GT3 màu đỏ của Tống Nghiêm Tịch chạy vào trong khu vực thương mại đã thu hút ánh nhìn của mọi người, trong đó có một cặp đôi, ánh mắt của hai người đó nhìn vào chiếc xe với mơ ước cùng ghen tị, lúc này nếu An Diệp Lạc nhìn thấy thì tin chắc cô cũng phải bất ngờ, bởi vì một khu thương mại rộng lớn như vậy mà cũng có thể gặp được hai người cô không muốn gặp nhất đó là Diệp Hi Nghi cùng Vương Khải Thiệu.

Chiếc xe Porsche GT3 màu đỏ vừa đi vào xong thì một chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo cũng màu đỏ chạy vào bên trong cũng thu hút ánh nhìn của mọi người không kém chiếc xe đầu tiên.

Mọi người đều kinh ngạc suy nghĩ, không biết ai là chủ nhân của hai dòng xe thương hiệu nổi tiếng hàng đầu Thế Giới đó. Tuy rằng trong này đều tập hợp những kẻ giàu có, nhưng lại không ai có đủ khả năng mua hai dòng xe nổi tiếng đó.

Những tiểu thư tầng lớp quý tộc hay tiểu thư của các ông chủ, bà chủ đều mơ ước sẽ được làm quen với chủ nhân của hai chiếc xe màu đỏ. Mong rằng mình sẽ được làm chủ nhân của chiếc xe đó.

Ôm tâm lý hi vọng, các tiểu thư, cô chủ đều tập chung ánh nhìn vào hai chiếc xe, không để mọi người chờ lâu, sau khi xe dừng thì chủ nhân của chiếc xe cũng đã bước ra, đó là cả hai nam thần đẹp trai, một người thì lạnh lùng, còn một người thì khê nở nụ cười đón tim các thiếu nữ.

Mọi người đang muốn chạy tới thì lại thấy cả hai người cùng làm một động tác đó là vòng ra sau xe mở cửa xe. Điều đó khiến mọi người lại một trận hồi hộp suy nghĩ: không lẽ hai người đó không phải là chủ nhân chân chính của chiếc xe?

Bước xuống xe là hai cô gái, họ đều mặc trên mình bộ quần áo đơn giản, thế nhưng lại không khiến họ bị mờ nhạt mà càng làm tôn lên vẻ đẹp thiên thần và nữ hoàng của họ. Một lãnh ngạo cao quý, một loli thiên thần đáng yêu nhưng không kém phần sắc sảo.

Khi cả hai cô gái đều bước xuống xe họ bắt đầu đưa mắt nhìn xung quanh, cho tới khi nhìn sang bên cạnh, hai chàng trai kinh ngạc nhìn nhau cùng thốt lên:

- Mày sao tới đây?- Tống Nghiêm Tịch

- Mày sao tới đây?- Phương Tiểu Quân.

Sau đó cả hai nhìn sang bên cạnh hiểu ý nhau cùng cười, bước lại gần nhau, lúc này Trương Doanh khê cười nói:

- Chủ tịch!

- Ở đây không phải là công ty, Trương thư ký không cần gọi tôi là chủ tịch, cứ gọi tôi là Nghiêm Tịch là được!

Khê gật đầu với Trương Doanh, Tống Nghiêm Tịch nói, nghe anh nói vậy Trương Doanh khê cười nói:

- Dạ vâng! Vậy chủ tịch... Anh Nghiêm Tịch cũng không cần gọi em là thư ký Trương đâu ạ, cứ gọi em là Doanh Doanh cũng được ạ!

- Ủ!

Hai người đang nói chuyện thì Phương Tiểu Quân bên cạnh lên tiếng:

- Xin chào! Tôi là Phương Tiểu Quân, rất vui được gặp cô, cô là người yêu của tên kia sao? Hấn dẫu cô thật kỹ đó!

Nghe Phương Tiểu Quân nói, Trương Doanh và Tống Nghiêm Tịch đều nhìn sang An Diệp Lạc.

An Diệp Lạc khẽ nhếch miệng, đưa tay ra nói:

- Xin chào! Tôi là Diệp Lạc Nguyên!
- Xin chào cô Diệp! - Phương Tiểu Quân cười vui vẻ đưa tay ra bắt tay với An Diệp Lạc.
- Xin chào cô Diệp! Tôi là Trương Doanh!- Trương Doanh cũng cười vui vẻ giới thiệu.

25. Chương 25

Bên trong khu thương mại.

Bốn người cùng nhau đi ngắm các khu vực bán các sản phẩm nổi tiếng, khi tới khu vực đồ trang sức, một chiếc lắc tay cùng một đôi bông tai xinh đẹp có gắn kim cương màu thạch anh thu hút ánh nhìn của Trương Doanh cùng An Diệp Lạc.

An Diệp Lạc ngắm nhìn một lúc liền nói với nhân viên bán hàng:

- Cho tôi coi chiếc lắc tay cùng bông tai kia!- An Diệp Lạc chỉ vào chúng.
- Tôi lấy chiếc lắc tay kia và đôi bông!

Cùng lúc đó, một giọng nữ cũng vang lên, chỉ là cùng chọn món đồ mà An Diệp Lạc đã chọn. Nghe thấy tiếng quen quen, An Diệp Lạc và ba người còn lại đều quay sang nhìn, người vừa lên tiếng cũng nhìn lại, khi thấy đó là Diệp Lạc Nguyên thì cô ta vội nói:

- Chị, chị sao lại tới đây?

Hỏi xong cô ta đưa mắt nhìn ba người bên cạnh, trong mắt sự ghen tị thoáng qua rồi vụt tắt, trên môi là nụ cười, chỉ là trong lòng thì nghĩ: “hai người con trai bên cạnh cô ta đẹp trai quá, đẹp hơn cả Vương Khải Thiệu! Hừ, người đẹp như vậy chỉ có mình mới xứng, Diệp Lạc Nguyên, cô không xứng!”.

Với suy nghĩ đó của mình, cô ta hỏi An Diệp Lạc tiếp:

- Chị, hai người bên cạnh chị là ai vậy?

Vâng, người lên tiếng chính là Diệp Hi Nghi, An Diệp Lạc nhìn cô ta dùng nụ cười giả tạo thì khẽ nhếch miệng nói:

- Tôi quen cô sao?
- Chị, chị sao lại nói vậy? Em là Diệp Hi Nghi đây, chị là chị của em mà!- nói xong cô ta kéo người bên cạnh nói- Chị quên rồi sao? Đây là anh Vương Khải Thiệu, chồng chưa cưới của chị mà!

Nghe Diệp Hi Nghi nói mình là chồng chưa cưới của Diệp Lạc Nguyên thì người bên cạnh, khuôn mặt tỏ ra khó chịu, anh ta vội vàng phủ quyết nói:

- Hi Nghi, em nói gì vậy? Anh và cô ta đã...!

Vương Khải Thiệu chưa nói xong thì Diệp Hi Nghi vội vàng nói để cắt đứt câu tiếp theo của Vương Khải Thiệu:

- Khải Thiệu, anh đừng như vậy được không?

An Diệp Lạc cùng ba người đứng nhìn Diệp Hi Nghi, cả ba người vẫn chưa lên tiếng, lúc này Tống Nghiêm Tịch bước lại gần An Diệp Lạc hơn, anh nói:

- Vợ! Hai người này em quen sao?

Khi Tổng Nghiêm Tịch nghe cô ta nói mình là Diệp Hi Nghi thì anh đã biết cô ta là ai, hai người này là kẻ khiến Lạc Nguyên của anh chịu đau khổ, kẻ nhếch miệng cho nên anh bước tới gần Diệp Lạc Nguyên và giả vờ hỏi cô.

- Không biết!

An Diệp Lạc lắc đầu từ chối, lại không ngờ Diệp Hi Nghi không chịu từ bỏ liền lao vào cô, thấy vậy, Tổng Nghiêm Tịch đứng bên cạnh liền ôm cô xoay qua, chân anh nhấc lên đá Diệp Hi Nghi khiến cô ta bị đẩy lại về phía sau và té ngã.

Sự việc xảy ra bất ngờ đến ngay cả An Diệp Lạc cũng không hiểu vì sao anh làm vậy, chỉ là sau khi nghe anh nói thì trong lòng cô có chút gì đó được gọi là cảm động.

- Vợ tôi nói không quen các người thì sẽ không quen, đừng tới gần chạm vào vợ tôi, cô ấy bị dị ứng với người lạ!

Tổng Nghiêm Tịch lạnh lùng nói, lúc này, Vương Khải Thiệu giật mình tỉnh lại, nhìn thấy Diệp Hi Nghi bị té nằm dưới đất, hần liền vội chạy tới nâng cô ta dậy, dùng ánh mắt hận thù nhìn Tổng Nghiêm Tịch, sau đó quay sang nhìn An Diệp Lạc được anh bảo vệ, hần nói:

- Diệp Lạc Nguyên, Hi Nghi chính là em gái của cô, vậy mà cô để người bên cạnh mình đá cô ấy như vậy, cô có còn là người không hả?.

Tiếng quát to của Vương Khải Thiệu đã thu hút những người đang mua hàng xung quanh, họ đều quay qua để nhìn rồi bàn tán, tiếng xì xầm to nhỏ xung quanh truyền tới tai bốn người An Diệp Lạc, Tổng Nghiêm Tịch, Phương Tiểu Quân, Trương Doanh cùng hai người Diệp Hi Nghi và Vương Khải Thiệu.

- Chuyện gì vậy? Là chuyện gì xảy ra vậy?

- Không biết! Hình như cái cô gái tên gì gì Lạc Nguyên đó là chị em với cô gái bị ngã kia thì phải?- một người lắc đầu nói.

- A! Tôi biết họ!

26. Chương 26

-Hả? Bà biết???

Mọi người nghe vậy liền vội hỏi người phụ nữ vừa lên tiếng, thấy mọi người hỏi mình, bà ta gật đầu nói:

- Biết! Mới mấy hôm trước tôi theo ông chồng đi tới nhà họ, cái cô đứng kia kia tên là Diệp Lạc Nguyên, còn cô nằm dưới đất kia là Diệp Hi Nghi. Họ là con gái của ông chủ Diệp, nhưng mà cái cô Diệp Lạc Nguyên bị ông chủ Diệp đuổi khỏi nhà và từ con rồi!

Người phụ nữ nói tóm tắt cho mọi người biết tên của Diệp Lạc Nguyên cùng Diệp Hi Nghi. Nói xong bà ta thở dài lắc đầu.

- Sao cái cô Diệp Lạc Nguyên lại bị đuổi vậy???

- Haizzz! Nghe nói cô ấy đẩy ngã em gái cùng cha khác mẹ của mình là Diệp Hi Nghi, thấy bảo cô Diệp Lạc Nguyên ấy là một cô gái chưa lấy chồng nhưng rất điệu ngoa, khắp nơi bắt nạt em gái của mình!

- Lại có chuyện như vậy??? Tôi mà có con trai cũng không muốn con tôi lấy cô ta về!

- Mà sao bà lại thở dài vậy?

Mọi người nghe vậy đều nói ra suy nghĩ của mình là không muốn con trai của mình lấy Diệp Lạc Nguyên về làm vợ, Diệp Hi Nghi nghe mọi người bàn tán xì xào như vậy, cô ta khẽ nhếch miệng sau đó lên lút đưa ánh mắt nhìn biểu hiện của An Diệp Lạc cùng hai người Tổng Nghiêm Tịch và Phương Tiểu Quân.

Chỉ là, khiến cô ta phải thất vọng, hai người họ trên khuôn mặt không hề có biểu hiện gì, họ vẫn bình thường. Điều đó làm cho Diệp Hi Nghi trong mắt loé lên sự ác độc rồi biến mất, ngay lập tức cô ta cụp mắt xuống như không có gì xảy ra, vẫn giả bộ một tiểu thư yếu đuối mong manh.

- Ài! Các vị không biết chứ cái cô Diệp Lạc Nguyên kia cũng tội, chồng chưa cưới của mình đòi hủy hôn để lấy em gái cùng cha khác mẹ với Diệp Lạc Nguyên!

- Lại còn có chuyện đó sao???

- Chúng tớ cái cô Diệp Hi Nghi kia cũng chẳng ra gì!

- Đúng vậy! Nếu không sao có thể làm ra chuyện đòi bại đến vậy? Cướp chồng chưa cưới của chị mình, không lẽ cô ta không có đầu óc? Hay cô ta không biết ngại ngùng là gì???

Mọi người nghe người phụ nữ đó nói vậy liền nhao nhao bình luận. Diệp Hi Nghi nghe người phụ nữ kia nói chuyện cô cướp Vương Khải Thiệu của Diệp Lạc Nguyên thì trong lòng rất tức giận và hận.

An Diệp Lạc nhìn Diệp Hi Nghi muốn tức giận mà không dám phát tiết liền khẽ nhếch miệng, sau đó quay đi, nhưng chỉ đi được vài bước thì người nằm dưới đất khẽ “ưm” một tiếng, sau đó mắt khẽ mở, nhìn thấy Diệp Lạc Nguyên rồi đi cô ta vội lên tiếng:

- Chị, chị về nhà đi, cha và mẹ nhớ chị lắm!

Nói xong, nước mắt Diệp Hi Nghi khẽ rơi, ánh mắt nhìn An Diệp Lạc nhưng thỉnh thoảng lại lướt qua hai người con trai e dè, đôi má khẽ ửng đỏ.

An Diệp Lạc không nói gì, vẫn cứ bước đi. Thấy vậy, Diệp Hi Nghi nhìn cô đầy oán độc, trong lòng nghĩ: “Diệp Lạc Nguyên! Tôi sẽ cướp hai người đàn ông bên cô cho cô coi! Tôi nói rồi, tất cả những gì thuộc về cô, tôi đều cướp hết!”.

Lúc này, Vương Khải Thiệu bên cạnh khuyên nhủ:

- Hi Nghi, kệ cô ta đi em!

- Hừ, anh biết gì mà nói em kệ?

Diệp Hi Nghi giọng nói khinh thường vang lên, nghe vậy Vương Khải Thiệu im lặng không nói gì. Một lúc sau, anh ta lên tiếng:

- Chúng ta về thôi!

- Về? Vì sao phải về?- Diệp Hi Nghi khó chịu hỏi lại.

- Em đang bị thương mà!- Vương Khải Thiệu lo lắng nói.

- Không việc gì! Đi thôi!

Lạnh lùng bỏ lại mấy câu, Diệp Hi Nghi bước đi theo hướng mà An Diệp Lạc cùng ba người rời đi. Trong đầu thì nghĩ: “hừ! Rốt cục cũng là đồ lẳng lơ, bám vào đàn ông. Tôi sẽ đi theo để xem xem cô có tiền mua chúng không!”.

Tại một khu vực mua hàng khác,

Khi cả bốn người đang đi dạo thì bất chợt một giọng nam và nữ đồng thanh vang lên:

- Trương Doanh! Là em (cậu) phải không?

27. Chương 27

Trương Doanh quay lại nhìn, cô bất chợt đứng sững người. Điều đó khiến Phương Tiểu Quân bên cạnh chú ý, anh cũng đưa mắt nhìn về hai người một nam một nữ đang đến (Phương Tiểu Quân cách Trương Doanh

một đoạn nhé!).

Hai người bước tới trước mặt Trương Doanh, nữ nhìn cô khẽ cười nói:

- Trương Doanh! Không ngờ gặp cậu trong này!- giọng nói khinh thường của cô ta vang lên.

Người đứng bên cạnh cô ta khuôn mặt ngượng ngùng, anh ta nói:

- Doanh Doanh! Lâu rồi không gặp em! Em khỏe không?

- Cám ơn! Tôi khỏe!

Trương Doanh khó nhọc trả lời. Lúc này hai người An Diệp Lạc và Tống Nghiêm Tịch cũng đã quay lại nhìn. Cả ba người thấy cô gái vừa nói chuyện với Trương Doanh lên tiếng:

- Thật may quá! Gặp cậu ở đây, nhân tiện mình mời cậu thứ bảy tuần sau tới dự tiệc cưới của hai bọn mình. Cậu nhớ tới nhé!

À! Nếu cậu vẫn chưa có xe mà ngại không muốn cho mọi người biết thì cứ nói với mình, mình sẽ cho cậu mượn vào hôm thứ bảy để cậu đi tới nhà mình!

Nói xong cô ta khẽ cười, đôi mắt thể hiện rõ sự khinh thường đối với Trương Doanh, trong lòng thì nói thầm: “hừ! Nghèo kiết xác mà còn đòi vào đây mua đồ hiệu!”. Sau đó đưa cho Trương Doanh tấm thiệp mời đỏ tươi, bên trên có ghi: lễ thành hôn của Mạc Đình và Đồng Ngạc được đưa tới tay cô.

Trương Doanh chưa kịp nói gì thì trên tay đã là tấm thiệp đỏ chói mắt. Lúc này, Phương Tiểu Quân nhẹ bước tới gần Trương Doanh, trên môi anh vẫn là nụ cười ngọt ngào dành cho cô.

- Vợ! Họ là bạn em sao?- Phương Tiểu Quân hỏi.

- Vợ?- cả hai người Mạc Đình và Đồng Ngạc đều kinh ngạc thốt lên.

- Sao vậy? Đây là vợ tôi, các vị có ý kiến gì không?- Phương Tiểu Quân không nhìn hai người hỏi lại.

- Cái này...!- hai người ấp úng, họ biết mình không có quyền gì nhưng nhìn thấy có người đẹp trai nhận Trương Doanh là vợ, họ thấy khó chịu trong lòng.

Chỉ nghe Mạc Đình dùng giọng chua nói với Trương Doanh:

- Trương Doanh! Anh ta là chồng cậu sao? Đừng nói cậu làm với anh ta như ngày xưa cậu...!

Mạc Đình nói tới đó liền dừng lại, chỉ có trong lòng cô ta biết mình đang rất ghen tị với Trương Doanh, trước kia Đồng Ngạc đã từng là người yêu của Trương Doanh, Mạc Đình vì ghen tị Trương Doanh nhà nghèo lại được hot boy là Đồng Ngạc để ý, cuối cùng hai người chính thức công khai quan hệ, Mạc Đình cô biết được nên đã bỏ thuốc Đồng Ngạc uống rồi sau đó xảy ra quan hệ cho nên Đồng Ngạc buộc phải chia tay với Trương Doanh. Sau đó cô tung tin đồn Trương Doanh dụ dỗ đàn ông, cùng đàn ông quan hệ khiến cho Trương Doanh đau khổ vì bị mọi người xa lánh. Thật không ngờ, bây giờ cô ta lại có được một người đẹp trai tới vậy, đẹp hơn cả Đồng Ngạc, nhìn quần áo anh ta mặc toàn đồ hiệu thế kia, cô đoán chắc anh là công tử con nhà giàu có. Nếu như Mạc Đình cô đưa anh ta vào chòng thì chắc chắn anh sẽ phải lấy cô. Vậy thì cô đã là vợ của anh rồi.

Nghĩ tới đó, cô nhắc lại chuyện quá khứ chỉ mong sao anh sẽ khinh thường và bỏ Trương Doanh. Trong lúc cô đang chờ mong cảnh Trương Doanh bị bỏ rơi lần nữa thì nghe anh nói:

- Vợ! Đi thôi em, không phải em nói muốn ăn món ăn do anh nấu sao? Hôm nay anh sẽ nấu cho em ăn!

Trương Doanh không nói gì mà đưa mắt nhìn anh, thấy anh vì lo cho cô mà nói vậy để an ủi cô khiến cô cảm giác trong lòng ngọt ngào. Khẽ gật đầu, chào hai người đối diện quay đi, lại không ngờ Phương Tiểu Quân ngoảnh mặt lại nói

28. Chương 28

-À! Cảm ơn hai người đã mời vợ tôi tới dự! Xe thì vợ tôi không cần mượn của hai vị đâu, bởi vì cô ấy không đủ tiền để mua xe giống của các vị. Chỉ có thể đi tạm chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo thôi!

Nói xong Phương Tiểu Quân ôm ngang eo Trương Doanh rồi đi. Để lại hai cặp đôi Mạc Đình và Đồng Ngạc chết lặng khi chưa kịp tiêu hoá câu nói của Phương Tiểu Quân, bên tai của Mạc Đình chỉ nghe câu “xe Bugatti Vision GranTurismo”, cho tới khi tỉnh lại thì không thấy hai người Phương Tiểu Quân cùng Trương Doanh đâu cả. Nhìn sang bên cạnh thấy Đồng Ngạc cũng giống mình, chỉ là anh ta vẫn còn đang ngây ngời. Thấy vậy, Mạc Đình liền rời đi, tới một nơi khác liền bấm số, một hồi đổ chuông nghe Mạc Đình nói:

- Điều tra cho tôi cuộc sống cũng như nói ở, tất cả những gì liên quan tới một người tên Trương Doanh thời gian gần đây cho tôi!

-.....

- Được, tôi sẽ gửi ảnh qua cho, đặc biệt điều tra cho tôi chàng trai theo Trương Doanh cho tôi, coi có phải họ là vợ chồng không?

-....

- Tôi cần kết quả càng sớm càng tốt!

-....

- Được!

Cúp điện thoại, Mạc Đình khẽ cười, trong đầu là viễn cảnh được sánh bước cùng Phương Tiểu Quân cùng ngồi trên chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo đời mới đó, cảm nhận tất cả mọi người nhìn mình đầy ghen tị và ước ao, Mạc Đình cười vui vẻ.

Dưới sự chờ đợi nôn nóng của Mạc Đình, cuối cùng cô cũng có thông tin, không điều tra được chàng trai cô muốn, chỉ có thể biết rằng anh hay lái chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo, chàng trai và Trương Doanh không phải là vợ chồng. Họ chỉ mới quen biết nhau có mấy ngày thôi, biết được điều mình cần biết, Mạc Đình cười vui vẻ, giờ cô chỉ cần huỷ hôn với Đồng Ngạc là có thể tự do theo đuổi chàng trai có chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo đó rồi. Mạc Đình tin chắc với gia thế của mình thì anh (Phương Tiểu Quân) sẽ bỏ Trương Doanh để yêu cô.

Cô tin tưởng khi nói câu chia tay với Đồng Ngạc thì anh chắc chắn sẽ đồng ý ngay, không phải anh ta vẫn còn yêu Trương Doanh sao? Giờ cô để anh ta tự do theo đuổi người mình yêu.

Nghĩ như vậy, Mạc Đình đi tìm Đồng Ngạc để nói chuyện.

cách tuyển

Tại những nơi khác, bốn người nhanh chóng đi mua những món đồ mình muốn mua xong liền vội vàng ra xe để về nhà.

Trên đường trở về, Tống Nghiêm Tịch im lặng không nói gì, An Diệp Lạc cũng ngồi yên không nói. Cuối cùng vẫn là An Diệp Lạc nói trước:

- Lúc này trong khu trung tâm thương mại anh đã nghe thấy hết rồi đó! Giờ anh có thể rời đi được rồi!

- Vì sao? - Tống Nghiêm Tịch khó hiểu nhìn An Diệp Lạc, anh không hiểu vì sao cô lại nói vậy.

- Anh không nghe thấy sao? Tất cả những gì xấu xa đều là tôi, người ta nói nếu có con sẽ chẳng bao giờ cho con họ lấy tôi!- An Diệp Lạc lạnh lùng nói.

- Tôi nói rồi, em là người tôi yêu, cho nên em có như thế nào thì tôi cũng không buông tay! Cho nên em đừng xua đuổi tôi được chứ?- Tống Nghiêm Tịch bình tĩnh trả lời cô.

- Anh không sợ yêu tôi rồi gia đình anh sẽ phản đối và ép anh chia tay với tôi sao?- An Diệp Lạc vẫn giọng lạnh lùng.

- Gia đình tôi không để ý tới vấn đề đó, với lại người trong gia đình tôi sẽ không bao giờ can thiệp vào quyết định của tôi. Cho nên vấn đề em đưa ra quá thừa rồi!- Tổng Nghiêm Tịch khẽ cười nói.

Thấy Tổng Nghiêm Tịch anh cố chấp như vậy, An Diệp Lạc khẽ thở dài, cô trong lòng đang suy nghĩ mình có nên mở rộng lòng mình chào đón anh không? Thế nhưng, cô vẫn lo sợ, lo rằng khi mình đã đặt tình cảm vào anh rồi thì cô sẽ lại bị anh bỏ rơi. Cảm giác đau đó, cô không muốn thử lần nữa. Giữa lúc cô đang phân vân, anh bên cạnh khẽ nói:

- Tôi không biết quá khứ em là như thế nào, tôi cũng không quan tâm, cái tôi quan tâm là bản thân em, em có mở lòng mình một lần nữa để đón nhận tình yêu của tôi hay không? Hãy nên cho mình một cơ hội, đừng buông xuôi tất cả!

Nhìn biểu hiện rối rắm của cô, anh biết cô đang phân vân. Nghe anh nói vậy, An Diệp Lạc khẽ nhắm mắt, nhớ tới chuyện tình của kiếp trước và kiếp này, nó làm cô chẳng dám tin vào thứ được gọi là Tình Yêu nữa rồi.

Bên này người thì phân vân, người thì hồi hộp chờ đợi thì bên chiếc xe Bugatti Vision GranTurismo của Phương Tiểu Quân cũng im lặng. Anh lái xe thỉnh thoảng quay sang nhìn Trương Doanh, chỉ thấy khuôn mặt của Trương Doanh nghiêng sang một bên.

29. Chương 29-30

- Ngày trước, khi cha mẹ em mất, em bị đưa tới cô nhi viện sống, cho tới khi em thi vào đại học, vừa làm vừa học. Ban đầu, cuộc sống của em chỉ có học và làm, tuy vậy em cũng không bao giờ thấy buồn. Chỉ cho tới khi, em gặp Đồng Ngạc, anh ta cho em biết cuộc sống này còn có nhiều điều thú vị. Lúc đó, em chỉ nghĩ đơn giản là hai người yêu nhau sẽ vượt qua tất cả, thế nhưng, anh ta đã phản bội em theo người con gái khác. Em nghĩ, nếu đã yêu em thực sự thì sẽ biết giữ mình trong sạch, tránh những cám dỗ khác. Thế nhưng, anh ta làm không được.

Không ngờ, sau bao năm gặp lại hai người đó, lại nhận được tấm thiệp hồng trên tay của họ.

Nói tới đây, Trương Doanh khẽ nhếch miệng đầy cay đắng, đã bao lâu rồi, cô không còn nhớ tới họ, không phải là không nhớ mà là cô đem họ chôn vùi trong sâu thẳm. Cứ nghĩ khi gặp lại cô sẽ bình thản đối mặt, nhưng không nghĩ rằng khi gặp lại, trong lòng cô vẫn có cảm giác tổn thương sâu sắc.

Phương Tiểu Quân nghe cô nói vậy, anh im lặng, cho xe dừng lại, với tay kéo cô tựa vào ngực mình nói:

- Doanh Doanh! Chuyện quá khứ thì hãy để nó trôi qua đi. Bây giờ hãy nhìn về tương lai, hạnh phúc của em là hiện tại và tương lai, chứ không phải là quá khứ kia!.

Trong vòng ngực của anh, Trương Doanh lần đầu tiên có cảm giác bình yên, như anh nói, cô cũng nên cho mình một hi vọng, hạnh phúc của cô, cô phải tự nắm trong tay, không thể buông được.

Nghĩ thông, Trương Doanh khẽ cười nói với Phương Tiểu Quân:

- Tiểu Quân! Cảm ơn anh!

- Ngốc! Là anh nên cảm ơn em, cảm ơn em đã xuất hiện bên đời anh, cảm ơn em, vì có em mà anh mới biết thì ra tình yêu không như anh nghĩ! - Phương Tiểu Quân khẽ cười nói.

- Không như anh nghĩ? Là sao?- Trương Doanh ngẩng đầu nhìn anh hỏi.

- Trước kia anh không tin tình yêu là có thật, khi đó anh chỉ coi phụ nữ như đồ chơi, thích thì yêu, không thích thì bỏ!- Phương Tiểu Quân giải thích- Nhưng sau khi gặp em, anh mới hiểu thế nào là yêu một người chân chính!

- A! Thì ra anh là một kẻ lãng nhãng? Tôi đập anh chết này!

Nói rồi Trương Doanh cau mày đánh vào người Phương Tiểu Quân khiến anh phải chống đỡ cô, vừa chống đỡ vừa sợ làm cô bị đau, anh vội nói:

- Cái đó là trước khi quen em! Từ sau khi quen em, anh đâu có như vậy nữa!

- Hừ, coi như bỏ qua cho anh, nếu còn để tôi biết được thì anh chết với tôi!

Nói xong cô lườm anh một cái sắc lẹm, Phương Tiểu Quân nghe cô nói mà toát cả mồ hôi. Anh bây giờ có được coi là sợ vợ không nhỉ? Mà kệ, sợ cũng được, không sợ cũng được, miễn cô vui vẻ là được.

Cuối cùng, cũng về tới nhà của An Diệp Lạc, hai người đàn ông ra xe xách đồ vào nhà (cả bốn người bàn nhau về nhà An Diệp Lạc trước cho nên giờ mới có cảnh này nhé!), còn An Diệp Lạc và Trương Doanh bước vào nhà, An Diệp Lạc nói:

- Cô Trương, mời cô vào!

- Dạ!

Mặc dù biết nhà của An Diệp Lạc là biệt thự, nhưng Trương Doanh vẫn tự nhiên, không cảm giác gò ép bó buộc. An Diệp Lạc thấy Trương Doanh từ khi bước vào không hề đánh giá xung quanh, cô khẽ gạt đầu đem ly nước ra cho Trương Doanh:

- Cô Trương, mời cô dùng nước!

- Cảm ơn chị, mà chị cứ gọi em là Doanh Doanh cũng được, đừng gọi em là cô Trương!

- Được!

Hai người nhìn nhau khẽ cười, mặc cho hai nam nhân bê vác đồ vào, cũng không phải hai người không muốn giúp mà do nam nhân bọn họ không cho hai cô chạm vào.

Nhìn vậy, cả hai cô gái trong lòng đều có ngọt ngào chảy qua. Thấy cả hai đã đem hết đồ vào nhà, An Diệp Lạc và Trương Doanh đều đưa nước cho hai chàng trai của mình uống khiến hai anh trong lòng vui như mở cờ.

-Trưa nay chúng ta sẽ làm món gì đây?- An Diệp Lạc nhìn ba người hỏi.

- Món gì cũng được!- Trương Doanh lên tiếng.

- Vậy hôm nay để bọn anh trở tài phục vụ hai vị tiểu thư!- Tống Nghiêm Tịch và Phương Tiểu Quân cùng lên tiếng.

- Hai người có chắc sẽ nấu được không?- An Diệp Lạc chăm chú nhìn hai người.

-Được hay không lát nữa em sẽ biết!- Tống Nghiêm Tịch ra vẻ bí ẩn nói.

- Còn không ăn được thì chúng ta tới nhà hàng thôi!- Phương Tiểu Quân vui vẻ nói.

- Được đó, ý kiến hay!- An Diệp Lạc cười nói.

- Vậy giờ mời hai bà xã của hai ông xã ra ghế ngồi chờ nhé!- Tống Nghiêm Tịch cười khẽ cúi người làm bộ dạng mời nói.

- Được thôi!

An Diệp Lạc kéo Trương Doanh ra ghế ngồi, còn để mặc hai nam nhân trong bếp nấu ăn.

- Doanh Doanh! Chúng ta làm bạn nhé!- An Diệp Lạc cười nhìn Trương Doanh khẽ nói.

- Được! Mình cũng muốn chỉ là sợ Lạc Nguyên không muốn làm bạn với mình thôi!- Trương Doanh cười vui vẻ nói.

- Vì sao không muốn?

- À vì mình nghèo, cha mẹ không còn, nếu Lạc Nguyên không chê thì chúng ta sẽ mãi mãi là bạn tốt, không phản bội nhau!

- Được! Mình không chê!

Bên ngoài hai cô nói chuyện vui vẻ, bên trong bếp, Tống NghiêM Tịch và Phương Tiểu Quân đang làm đồ ăn, Phương Tiểu Quân vừa làm vừa hỏi Tống NghiêM Tịch:

- NghiêM Tịch! MàY quen cô ấy lâu chưa?

- Trước màY một ngày khi màY quen Doanh Doanh!

- Làm sao quen vậy?

- Bí mật, không nói!- Tống NghiêM Tịch lắc đầu.

- Đồ ki bo!- Phương Tiểu Quân lườm Tống NghiêM Tịch- Tao là bạn thân, bạn thân của màY đấy! Biết không hả?

- Như vậy càng không nói, đó là kỷ niệm của tao và cô ấy, màY biết làm gì?

- Ồ! Không nói thì thôi!

- MàY xác định bỏ những cô gái chân dài, siêu mẫu để bên mình Doanh Doanh chứ?

- Xác định! Trong lòng tao chỉ có mình Doanh Doanh!- Phương Tiểu Quân nghiêm túc nói.

- Nếu vậy màY nên dọn dẹp những bông hoa trước kia của màY đi, đừng để họ tới tìm Doanh Doanh, nợ đào hoa của màY tự màY giải quyết đi!- Tống NghiêM Tịch khuyên nhủ bạn của anh.

- Tao biết, màY yên tâm! Kẻ nào dám đụng tới cô ấy hay làm cô ấy tổn thương thì tao sẽ cho nó sống trong địa ngục!

- Ủ! Tao tin!

Món ăn cuối cùng cũng được hai chàng trai bưng lên, An Diệp Lạc và Trương Doanh nhìn một bàn đồ ăn khiến hai người kinh ngạc tròn mắt nhìn. Họ không tin tất cả đều là do hai chàng trai tự mình làm ra, có món gà hầm canh, món sườn xào chua ngọt, món cá hấp,... tất cả nhìn rất đẹp mắt, hương thơm từ các món ăn toả ra làm hai cô không ngừng nuốt nước bọt (hai nàng nhà mình là không biết nấu ăn nhé! Chỉ biết làm mấy món đơn giản thôi nhá!)

- Ngồi đi, chúng ta ăn thôi! Em đói sắp xỉu rồi đây!- Trương Doanh hào hứng nói.

Phương Tiểu Quân thấy cô hai mắt toả sáng khê cười, An Diệp Lạc gật đầu nói:

- Đúng vậy! Em cũng đói rồi, chúng ta ngồi xuống ăn thôi!

- Khoan đã! Chúng ta uống chút rượu chúc mừng cuộc hạnh ngộ của chúng ta đã! - Phương Tiểu Quân vội nói.

- Đúng a! Để tôi đi lấy rượu!

Nói rồi An Diệp Lạc đi vào trong, khi trở ra trên tay cô là chai rượu vang đỏ. Rót cho mỗi người một ly, tất cả cùng nâng ly lên nói:

- Cạn!

- Cạn!

- Cạn!

- Cạn!

Ngồi xuống ghế, khi cả bốn người cầm đũa lên định ăn thì ngoài cổng có tiếng chuông “tính toong” vang lên.

30. Chương 31-32

Nghe tiếng chuông, An Diệp Lạc đứng dậy đi ra phía cửa, mở camera theo dõi lên nhìn, nhận ra người đứng ở ngoài cổng là ai cô không khỏi nhúu mày. Giọng người ngoài cửa vang lên:

- Chị, mở cổng cho em! Em tới thăm chị nè!

Nghe người đó nói, cô khẽ thở dài, nhân nút mở xong quay lại bàn ăn, mọi người thấy cô trở lại cũng không ai nói gì, chờ đợi người đi vào.

Chỉ 5 phút sau, một chiếc xe benze màu hồng chạy vào trong sân, cánh cửa mở ra, nhìn thấy người bước từ trong xe ra thì tất cả đều im lặng không nói gì.

Người vừa xuống xe liền chạy vào bên trong, cười nói:

- Chị, em tới thăm chị! Ô, hai anh cũng ở đây sao? Mọi người đang dùng bữa sao ạ?

Thì ra đó là cô em gái cùng cha khác mẹ của Diệp Lạc Nguyên, bỏ qua sự tồn tại của Trương Doanh, cô chỉ chào hỏi hai người là Tống Nghiêm Tịch và Phương Tiểu Quân. Chỉ nghe Phương Tiểu Quân cười nói:

- À! Vợ chồng tôi là được vợ chồng nhà này mời tới chơi, cô là ai vậy?- Nói xong Phương Tiểu Quân kéo Trương Doanh lại ôm ngang eo cô.

Nghe Phương Tiểu Quân nói “vợ chồng” lại nhìn hành động thân mật của hai người, trong lòng Diệp Hi Nghi khó chịu, ánh mắt ghen tị thoáng qua rồi vụt tắt, thế nhưng vẫn không thoát khỏi cái nhìn của bốn người.

Cổ lấy lại bình tĩnh cho mình, Diệp Hi Nghi nhìn về phía bàn ăn liền cười tươi nói:

- Mọi người đang dùng bữa trưa sao? Em cũng đang đói, chúng ta vào ăn thôi!

Trong lòng Diệp Hi Nghi thì nghĩ cách làm sao để bắt chuyện với hai người đàn ông kia, cho nên khi phát hiện bàn ăn cô liền nói vậy, điều quan trọng là cô ta muốn tìm đề tài để làm quen với hai anh qua bàn ăn. Nghĩ vậy, Diệp Hi Nghi liền chạy về phía bàn ăn khuôn mặt tỏ vẻ mình rất đang đói và muốn ăn cơm.

Thấy vậy, An Diệp Lạc liền chặn cô lại, hai tay khoanh trước ngực nhìn Diệp Hi Nghi khẽ nhếch miệng nói:

- Cô nghĩ đây là nhà của cô sao? Khi chưa được chủ nhân cho phép mà cô lại có hành động đáng khinh vậy sao?

- Chị làm sao vậy? Em là em gái của chị mà!- Diệp Hi Nghi tỏ vẻ kinh ngạc nhìn An Diệp Lạc nói.

Giương đôi mắt ngân ngấn lệ lên nhìn An Diệp Lạc để muốn được hai người đàn ông mỉm lòng an ủi, chỉ tiếc rằng họ không phải là người say mê sắc đẹp, đã vậy còn là một người tâm không trong sạch như cô ta.

- Em gái??? Tôi nhớ mình không có em gái!

- Chị cha chúng ta là Diệp Hoàn Nghi, chủ tịch công ty G.P!

- À! Tôi nhớ ra rồi!

- Em nói đúng không chị? Em là em gái của chị!

- Nhưng hai ngày trước, ông ta đã gửi giấy từ con cho tôi rồi, cho nên từ giờ tôi và cô không hề có quan hệ gì. Ok!

- Chị nói gì kỳ vậy? Tình thân nói dứt là dứt được sao? Em không nghĩ chị lại là con người vô tình tới vậy!

- Tùy cô! Giờ mời cô rời khỏi đây!

Nói xong An Diệp Lạc gọi vệ sĩ tới đưa Diệp Hi Nghi ra ngoài, ánh mắt thâm độc của Diệp Hi Nghi loé lên. Trong lòng thì nghĩ: “Diệp Lạc Nguyên! Cô cứ chờ đây, tôi sẽ cướp người của cô!”.

Sau khi đuổi Diệp Hi Nghi đi rồi, cả bốn người không còn tâm trạng ăn uống.

Buổi tối,

Khi hai người Phương Tiểu Quân cùng Trương Doanh rời đi, Tống Nghiêm Tịch và An Diệp Lạc cùng lên sân thượng ngồi.

Trời về đêm, khắp cả bầu trời là ngôi sao lấp lánh, Tống Nghiêm Tịch ôm An Diệp Lạc trong lòng, cùng ngắm trời sao, anh nói:

- Em nghĩ sao về chuyện đó?

- Chuyện gì?

- Đồng ý làm vợ anh!

An Diệp Lạc nghe anh nói vậy, cô im lặng, điều đó khiến cho Tống Nghiêm Tịch trong mắt hiện lên đau đớn. Một lúc sau, giọng An Diệp Lạc đều đều khẽ nói:

- Em kể cho anh nghe một chuyện, sau khi nghe xong rồi thì lúc đó anh hãy quyết định sau!

- Được! Em nói đi, dù như thế nào thì anh cũng sẽ không buông tay em!

Nghe anh khẳng định vậy, An Diệp Lạc chỉ nhếch mép, cô bắt đầu kể cho anh nghe:

- Em thực ra không phải là Diệp Lạc Nguyên!

Nghe cô nói vậy Tống Nghiêm Tịch sững sờ, cô không phải Diệp Lạc Nguyên vậy cô là ai? An Diệp Lạc ngẩng đầu nhìn biểu hiện của anh, chỉ thấy trong mắt anh là kinh ngạc, khẽ cười, An Diệp Lạc nói tiếp:

- Thân xác này chính xác là của Diệp Lạc Nguyên, còn linh hồn là một người khác tên là An Diệp Lạc, cha mẹ mất sớm, một mình cô gây dựng được công ty phụ tùng oto tuy không có tiếng tăm nhưng cuộc sống rất thoải mái.

Cho tới một ngày, cô bị bọn cướp giật đồ và được một chàng trai giúp đỡ lấy lại được, ban đầu vì cảm ơn chàng trai, cô mời anh ta một bữa cơm, hai người nói chuyện rất hợp ý nhau, sau đó trao đổi số điện thoại.

Lâu dần tin nhắn qua lại khiến cho hai người trở thành người yêu, và đi tới hôn nhân. An Diệp Lạc vì tin tưởng người yêu cũng là chồng chưa cưới cho nên cô đã làm giấy tờ chuyển nhượng cho người chồng chưa cưới kia, được thay mặt cô quản lý công ty khi cô vắng mặt đột xuất.

Trong khi cô đang mong chờ mình sẽ có được hạnh phúc thì một ngày kia, khi cô về nhà đã phát hiện ra một chuyện động trời thì ra anh ta và bạn thân của cô lên kế hoạch từ trước để tiếp cận cô. Sau đó cô bị họ đẩy ngã từ tầng hai mươi rơi xuống, cứ nghĩ rằng cô không có cơ hội sống lại không ngờ được ông trời cho cô sống lại nhập vào xác của người tên là Diệp Lạc Nguyên ở năm năm sau!

Nói xong, An Diệp Lạc không nhìn lại anh, cô im lặng để anh tự mình suy nghĩ. Cô biết mình đã có chút tình cảm với anh, cho nên khi quyết định nói cho anh biết cô cũng đã cân nhắc, nếu anh không chấp nhận thì chút tình cảm đó của cô bỏ đi, như vậy cô cũng sẽ không bị tổn thương nhiều.

Tống Nghiêm Tịch nghe cô kể, anh thật không nghĩ trên đời lại có chuyện lạ như vậy, nếu như không phải là cô thì anh sẽ chẳng tin chuyện phi lý này lại có thật. Đồng thời cũng khiến anh hiểu về cô hơn.

Cô là Diệp Lạc Nguyên cũng được, là An Diệp Lạc cũng được. Chỉ cần người đó là cô, như vậy những chuyện khác có quan trọng không?

Khi An Diệp Lạc đứng dậy rời đi, quay lưng, một chút thất vọng trong lòng cô thoáng qua, có lẽ cả đời này cô sẽ chẳng có hạnh phúc cho riêng mình, trở lại căn phòng, nhớ lại mấy ngày qua cùng anh náo loạn trong căn phòng này, một giọt nước mắt khẽ rơi từ trên mi mắt xuống đất.

Nằm trên giường, ôm chiếc gối mà anh đã dùng để gối đầu, trong lòng cô trống trải, có lẽ qua ngày mai, cô lại trở về con người lạnh lùng của mình trước kia. Anh và cô có lẽ chỉ là thoáng qua thôi, coi như một giấc mộng sau hè đi.

Suy nghĩ miên man, khi cô dần thiếp trong giấc ngủ thì cánh cửa “cạch” một tiếng vang lên, cô mở mắt, đôi mắt kinh ngạc nhìn người vừa bước vào trong phòng. Trong đầu thì nghĩ: anh vì sao không rời đi? Sao lại bước vào phòng của cô?

31. Chương 33

Nhẹ bước tới giường An Diệp Lạc, nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô anh bật cười, anh khiến cô kinh ngạc tới vậy sao? Ngồi xuống giường, mặt đối mặt, hai mắt nhìn nhau, sau đó anh đưa tay khẽ vén làn tóc rối của cô.

- Anh... sao lại vào đây?

- Tại sao anh không được vào?

- Không phải khi nghe xong chuyện đó thì anh phải sợ hãi và bỏ đi sao?

- Haizzz! Anh đã nói với em rồi, anh yêu là yêu chính con người em, anh không quan tâm điều gì khác, khi anh yêu em là em của hiện tại, không phải Diệp Lạc Nguyên của quá khứ! Em hiểu không? Ngốc!

- Thực sự anh không để ý? - cô nghi ngờ nhìn anh.

- Thực sự! - anh gạt đầu khẳng định.

Tận tai nghe, tận mắt thấy anh gạt đầu khiến cô cảm động, nước mắt tưởng chừng như không bao giờ rơi lại cứ lặng lẽ rơi trên khuôn mặt trong đêm của cô.

Nhẹ gạt đi những giọt nước mắt của cô, anh ôm cô vào lòng, đặt lên môi cô một nụ hôn dịu dàng đầy bá đạo chiếm hữu.

Tại nhà của Trương Doanh

Phương Tiểu Quân đưa cô về, nhìn cô bước vào trong nhà rồi anh mới yên tâm rời đi. Chỉ là anh lại không ngờ, khi anh rời đi thì một nhóm người xông vào trong nhà của Trương Doanh bắt cô cho vào trong bao tải đưa đi.

Trên đường trở về, tìm Phương Tiểu Quân chợt đau nhói, anh cảm giác có điều gì quan trọng nhất đối với anh xảy ra. Khẽ lắc đầu cho cảm giác đau nhói đó bình ổn lại, anh chạy xe về thẳng biệt thự Phương gia.

- Thiếu gia! Cậu đã về!

Người gác cổng thấy anh về khẽ chào, mở cổng cho anh. Bước vào trong nhà, lên lầu, tới một gian phòng anh đưa tay lên cửa gỗ “cộc, cộc” hai tiếng.

Từ bên trong vang lên giọng nói trầm ấm hữu lực vang lên:

- Vào đi!

Mở cửa anh bước vào trong, nhìn hai người trước mặt đang hạnh phúc bên nhau, anh khẽ cúi người chào:

- Cha, dì!

- Tiểu Quân! Con ngồi đi! - người phụ nữ nở nụ cười hiền kêu anh ngồi xuống.

- Dạ! Con cảm ơn dì! - nhìn người phụ nữ anh khẽ cười nói.

- Sao vậy? Có chuyện gì sao? - cha anh bên cạnh nhìn anh cười hiền hỏi.

- Cha, dì! Ngày mai con sẽ đưa vợ chưa cưới của con về ra mắt hai người! - Anh nghiêm túc nhìn hai người nói.

- Con xác định? - cha anh hỏi lại.

- Dạ! Con xác định! - gạt đầu anh khẳng định.

- Tốt! Cuối cùng con cũng chịu đưa vợ chưa cưới về nhà rồi! Chị, chị ở trên cao có nhìn thấy không? Quân Quân nhà chúng ta đã lớn rồi! - người phụ nữ nghe anh nói liền vui mừng khóc. Bà luôn lo lắng chuyện lấy vợ của anh, giờ thì bà có thể yên tâm rồi.

Hai người đàn ông bên cạnh nhìn bà vì vui mà khóc, cha anh kéo bà lại ôm vào lòng vỗ vỗ nhẹ an ủi bà. Còn anh đứng dậy, bước tới trước mặt bà quỳ xuống, hành động này của anh dọa bà giật mình, còn cha anh thì kinh ngạc, bà vội vàng rời khỏi ông đưa tay nâng anh đứng dậy nói:

- Quân Quân! Con làm gì vậy?

- Dì! Cho con được quỳ xuống để cảm ơn dì, cảm ơn dì vì con mà chịu nhiều khổ cực, cảm ơn dì vì con mà bỏ qua điều tiếng không tốt một lòng chăm sóc con, cảm ơn dì vì con mà không muốn sinh con của chính mình. Từ hôm nay trở đi, cho con được làm con thật sự của dì, cho con được gọi dì một tiếng “mẹ”!

Nói xong anh dập đầu ba lạy, còn bà thì nước mắt đã như mưa, bao năm nay, bà luôn vì anh mà không suy nghĩ gì, trong lòng bà thì anh đã là con của bà từ lâu rồi, mơ ước được anh gọi bà một tiếng “mẹ” cuối cùng cũng được rồi, bà cứ sợ cả đời này sẽ chẳng bao giờ được nghe anh gọi. Không ngờ hôm nay, bà được nghe rồi.

Ngồi xuống ôm anh vào lòng bà nghe ngào, một câu nói cũng không thể nói lên lời. Cha anh ngồi bên cạnh nhìn hai người ông cũng vui, cuối cùng thì bà cũng được như nguyện.

32. Chương 34

Buổi sáng hôm sau,

Phương Tiểu Quân tới nhà Trương Doanh, nhìn cánh cửa đóng anh gõ cửa “cộc, cộc, cộc” ba tiếng vang lên. Chờ đợi mãi không thấy cô ra mở cổng Phương Tiểu Quân nói thầm:

- Không lẽ hôm nay đi làm sớm?

Nghĩ vậy, anh ra xe quay đầu xe chạy thẳng tới công ty R.S của Tống Nghiêm Tịch, nơi Trương Doanh làm việc. Theo thói quen, anh đi thẳng tới phòng làm việc của Trương Doanh, thế nhưng, anh lại không hề thấy bóng dáng của cô đâu. Trong lòng anh một cô lo lắng xuất hiện, cảm giác như hôm qua vậy.

Lấy điện thoại, Phương Tiểu Quân bấm số, hồi chuông vang lên, tiếng chuông kéo dài khiến Phương Tiểu Quân trong lòng suốt ruột không thôi, chuông đổ dài, anh gọi liên hồi cũng vẫn không thấy chủ nhân của số điện thoại đó bắt máy, lòng anh càng nóng như lửa đốt.

Cuối cùng anh bấm số gọi cho Tống Nghiêm Tịch, đầu máy vang lên, thì người đầu dây bên kia nhắc máy, anh vội vàng hỏi:

- Nghiêm Tịch, Doanh Doanh có ở gần cậu không?

-....

- Cô ấy đi đâu nhỉ? Tao gọi cho cô ấy mấy cuộc mà không thấy cô ấy nhắc máy!

-....

- Tao tới nhà rồi! Không thấy nên đang ở công ty của mày!

-....

- Ừ!

Kết thúc cuộc nói chuyện với Tống Nghiêm Tịch, Phương Tiểu Quân gọi điện cho một người:

- Mày cho người tìm kiếm một cô gái cho tao, tao gửi ảnh qua cho mày, tìm xem cô ấy hiện giờ đang ở đâu cho tao! Càng nhanh càng tốt!

- Alo, cha! Con có việc cần nhờ tới cha! Cha tìm giúp con Doanh Doanh, cô ấy chắc bị bắt cóc rồi!

-....

- Dạ! Con sẽ gửi ảnh của cô ấy qua cho cha ngay!

Cuộc nói chuyện kết thúc, Phương Tiểu Quân lo lắng đi đi lại lại nơi làm việc của Trương Doanh. Cùng lúc đó, ba thế lực hai chính một ngầm bắt đầu vào công việc điều tra chỉ để tìm kiếm một người con gái có tên là Trương Doanh.

phân cách

Tại một căn nhà bỏ hoang cách xa thành phố, bên trong, căn nhà gỗ rách nát, một nhóm người cùng hai cô gái, một đứng, một bị trói chặt trên giá gỗ. Cô gái bị trói nhìn cô gái còn lại nói:

- Mạc Đình! Cậu vì sao lại bắt cóc tôi?

- Vì sao? Mày còn hỏi tao vì sao? Trước kia còn đi học, Đồng Ngạc yêu mày, không ngờ hiện giờ mày lại có một người giàu có, đẹp trai hơn Đồng Ngạc, mày nghĩ vì sao?

Thì ra, hai cô gái đó là Trương Doanh đã mất tích cùng bạn của mình là Mạc Đình.

- Không phải cậu cùng Đồng Ngạc chuẩn bị cưới sao?- Trương Doanh kinh ngạc nhìn Mạc Đình.

- Cưới? Giờ tao đã không còn yêu Đồng Ngạc nữa, mà là người bên cạnh mày hiện giờ, anh ấy phải thuộc về tao!

Mạc Đình giữ trọn nhìn Trương Doanh cười và hét lên, cô ta ghen tị với Trương Doanh, cô ta là thiên kim tiểu thư, vì sao lại không có một chàng trai nào yêu thương cô ta? Còn Trương Doanh, cô ta chỉ là một đứa mồ côi con nhà nghèo, vậy mà bên cô ta lúc nào cũng có những người thật lòng yêu thương lo lắng cho cô ta, Đồng Ngạc như vậy, giờ anh ấy cũng vậy. Cô hận cô ta (Trương Doanh).

- Cậu trước kia đã cướp Đồng Ngạc, giờ cậu lại muốn cướp Tiểu Quân?- Trương Doanh nhìn Mạc Đình không biết nói gì hơn.

- Anh ấy là Tiểu Quân sao? - Mạc Đình lẩm bẩm nói, trên khuôn mặt cô ta là nụ cười vui vẻ. Quay qua nhìn Trương Doanh, Mạc Đình nói- Trương Doanh, tôi sẽ khiến cô không thể ở bên Tiểu Quân được nữa!

Nói xong, Mạc Đình hất mặt với mấy người bên trong, trên tay cô ta là chiếc điện thoại. Trương Doanh nhìn những người đàn ông đang bước về phía mình thì tron lòng cô lo lắng không thôi, cô vội vàng nói:

- Các người... các người định làm gì?- Giọng sợ hãi của Trương Doanh.

- He he, cô em xinh đẹp này để tui anh phục vụ cho em l, chúng ta cùng vui vẻ a!- một tên trong số họ lên tiếng.

Tới gần nhìn khuôn mặt trắng bánh bao loli của Trương Doanh, cả bọn khê liếm môi, cùng xúm lại xé quần áo của Trương Doanh, mặc cô kêu gào:

- Các người buông tôi ra! Tiểu Quân! Anh đang ở đâu?

Mạc Đình đứng ngoài, cô ta im lặng theo dõi tất cả, trên môi là nụ cười vui vẻ khi nhìn thấy cảnh Trương Doanh quần áo bị xé rách, toàn bộ bên trong cơ thể được phơi bày thì cô ta càng cười to hơn. Cô ta sẽ không để cho Trương Doanh được nguyên vẹn, như vậy dù cho là Đồng Ngạc hay Tiểu Quân có yêu Trương Doanh thế nào thì sẽ không thể chấp nhận được một người đã bị huỷ đi sự trong trắng của mình.

33. Chương 35

“Reng... reng... reng” khi cả bọn đang muốn làm nhục Trương Doanh thì tiếng chuông điện thoại của tên cầm đầu vang lên khiến hần bực mình chửi rủa:

- Mẹ cha thằng nào phá niềm vui của tao!

Thế nhưng khi nhìn thấy tên của người đó, khuôn mặt hần vội tái nhợt liền nhắc nhở bọn đàn em:

- Chúng mày! Im lặng cho tao, tả hộ pháp đang gọi đến!

Bọn đàn em nghe vậy, không thằng nào dám ho he nửa lời, thế nhưng Mạc Đình cô ta không biết, thấy chúng dừng lại liền quát lên:

- Chúng mày còn đứng đó làm gì? Nhanh xử lý nó cho tao, tao bỏ tiền ra thuê chúng mày chứ không phải bỏ không!

- Im miệng! Muốn chết cả lũ hả?

Tên cầm đầu trong bọn chúng quát lên, ánh mắt như muốn giết người hiện lên khiến Mạc Đình sợ hãi không dám nói gì. Cảm thấy tất cả đều im lặng, lúc này hắn mới dám bắt máy nói:

- Allo! Thưa tả hộ pháp!

-...

- Xin lỗi tả hộ pháp, em đang bận nên bắt máy chậm ạ!

-....

- Dạ, xin tả hộ pháp gửi ảnh qua cho em ạ!

-...

-Dạ, dạ, em biết rồi tả hộ pháp!

Cúp điện thoại, bọn đàn em xúm lại hỏi hắn:

- Anh! Có chuyện gì sao?

- Chúng ta phải tìm người!

- Tìm người?

- Đúng vậy! Tả hộ pháp nói là vợ lão đại bị mất tích nên điều động tất cả bọn đàn em đi tìm! Tao đang chờ tả hộ pháp gửi ảnh qua!

- Vậy... vậy còn con bé kia thì sao???- một thằng đàn em lên tiếng.

“Bốp” một cái tát vang lên gián thẳng vào mặt thằng vừa hỏi, hắn nói:

- Mày muốn chết thì cứ ở lại mà vui vẻ, nó còn ở đây mày lo cái gì?

- Không được, tôi không đồng ý!- Mạc Đình nghe bọn chúng nói chuyện cô liền lên tiếng phản đối.

Thấy vậy, tên cầm đầu bước lại gần cô ta, hắn gần giọng nói:

- Nếu cô muốn chết thì tôi sẽ không tiếc gì đâu! Đừng tưởng bỏ ra có mấy đồng tiền thì muốn nói gì cũng được đâu!

“Píp” tiếng báo tin nhắn vang lên, tên cầm đầu vội vàng mở ra, đập vào mắt hắn là hình ảnh người bọn hắn cần tìm, hắn vội vàng quay phắt lại nhìn Trương Doanh đang bị trói chặt trên giá, vừa nhìn cô vừa nhìn hình ảnh mà hắn vừa nhận được. “Píp” một tiếng báo tin nhắn nữa vang lên, mở sang tin nhắn, lại lần nữa hắn chết lặng, trên tin nhắn hiện lên hai chữ “Trương Doanh”.

Bọn đàn em nhìn thấy hắn nhận tin nhắn xong làm ra những hành động kỳ quặc, sau đó thấy hắn khuôn mặt tái mét liền xúm lại hỏi hắn:

- Anh! Có chuyện gì vậy? Sao mặt anh tái mét vậy?

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Tiếng bọn đàn em vang lên đánh tỉnh hắn, hắn vội vàng quát lên với bọn đàn em:

- Nhanh! Nhanh, lấy quần áo che cho Trương tiểu thư!

- Anh!- bọn đàn em không biết gì đứng im gọi hắn.

- Nhanh đi, lát nữa chúng mày sẽ biết, làm nhanh may ra chúng ta còn mạng sống!

Vội vàng giục đàn em xong hần liền cởi chiếc áo của mình mặc lên cho Trương Doanh. Bọn đàn em thấy vậy cũng nhao nhao lên ra xe tìm kiếm bộ quần áo để mặc tạm thời cho cô.

Mạc Đình thấy vậy, cô ta hét lên:

- Các người làm gì vậy? Vì sao không hãm hiếp cô ta?

Mạc Đình không lên tiếng thì thôi, cô ta lên tiếng làm cho tên cầm đầu nhớ ra kẻ đầu sỏ gây ra chuyện tà đình này liền gọi đàn em lại bắt Mạc Đình lại, nếu có chết chúng cũng phải cho cô ta chết cùng, vì cô ta mà giữ bọn chúng không biết được mình sẽ bị xử lý như thế nào.

Mặc cho sự kêu gào la hét của Mạc Đình cùng ánh mắt kinh ngạc của Trương Doanh. Tên cầm đầu bấm số gọi đi, tiếng người bên đầu máy vang lên, hần vội vàng nói:

- Thưa tá hộ pháp, chúng em đã tìm thấy người cần tìm rồi ạ!

-...

- Dạ, giờ chúng em sẽ trở lại tổng đài luôn ạ!

-....

- Dạ, dạ!

cách tuyển

30 phút sau, tại tổng đài của thế giới ngầm,

Trương Doanh cùng Mạc Đình được đưa tới, vừa vào bên trong, Trương Doanh liền rơi vào trong cái ôm ấm áp của một người, lúc này, trên đầu cô vang lên giọng nói quen thuộc:

- Doanh Doanh! Em đã đi đâu!

Nghe được giọng nói đầy lo lắng và dịu dàng đó, cô buông lỏng sợ hãi trong lòng liền cứ như vậy dựa vào ngực anh ngủ, cô thật sự đã rất sợ hãi và lo lắng.

Phương Tiểu Quân không nghe cô trả lời, anh cúi xuống nhìn thì thấy coi đã nhắm mắt rồi. Nhẹ bẻ cô bước vào một căn phòng, đặt cô nằm xuống sau đó cử người canh giữ bên cạnh, lúc này anh bước ra, cả người là khí lạnh toả ra khiến mọi người có mặt đều sợ hãi, lạnh lùng nhìn từng người, ánh mắt anh dừng lại phía người bị trói, bởi vì anh nhận ra đó là người đã cướp người yêu trước kia và hãm hại Doanh Doanh của anh. Nhìn tên đàn em đang quỳ dưới đất, anh nói:

- Nói đi!

- Dạ! Chuyện là như thế này ạ!#¥%+¥'¥*<>

Phương Tiểu Quân càng nghe tay anh càng nắm chặt, chỉ chậm một chút thôi thì anh sẽ mất Doanh Doanh mãi mãi. Ánh mắt sắc lạnh nhìn cô ả cũng đang quỳ bên cạnh.

Mạc Đình bây giờ đã biết, thì ra anh là người của xã hội đen, cô ta trong lòng run sợ không giám ngẩng mặt nhìn anh.

- Được rồi! May là mày dừng lại cho nên hãy tới lãnh đường chịu phạt đi, hình phạt sẽ do hữu hộ pháp ban, thằng nào còn sống thì tao bỏ qua, chết thì coi như chúng mày không may mắn.

Cả bọn nghe anh nói không ai dám lên tiếng xin, chúng biết nếu cầu xin sẽ chỉ càng khiến mình chết nhanh liền lui ra ngoài tới lãnh đường chịu phạt. Lúc này, anh nhìn Mạc Đình nhếch mép.

34. Chương 36

Phương Tiểu Quân bước lại gần, nâng cằm Mạc Đình lên, khiến cô ta đối diện với anh, nhếch mép Phương Tiểu Quân cười nói:

- Cô thuê người cưỡng bức Doanh Doanh, lá gan của cô rất lớn nhỉ?

- Em... em chỉ muốn cô ta rời xa anh thôi, cô ta không xứng ở bên anh!- Mạc Đình nhìn Phương Tiểu Quân nói.

- Ha ha, người của tôi mà cô nói không xứng? Xứng hay không cũng không đến lượt cô phán xét. Tôi đã nghĩ ra hình phạt dành cho cô rồi, để tôi xem nào, ừ, cho số người cưỡng bức cô gấp đôi người cô đã thuê để hại Doanh Doanh, sau đó tôi sẽ chụp hình lại, thả cho cô về, tung ảnh ra ngoài, chặt đứt đường làm ăn của gia đình cô. Cô thấy thế nào?

À, cô chê Doanh Doanh không xứng, vậy sẽ để cô cứ hai ngày sẽ cho người tới phục vụ cô, mỗi lần số người sẽ tăng lên theo, cô thấy sao? Cho cả cha mẹ cô cùng phục vụ cô nữa, đảm bảo sẽ rất vui đấy! Người đâu, làm theo những gì tao vừa nói, phải nhớ không được để cô ta và gia đình cô ta tự tử nếu không những kẻ canh chừng sẽ chịu phạt thay gia đình cô ta!

- Dạ!

- Anh dám??? Anh biết cha tôi là ai không??? - Mạc Đình vẫn không sợ chết nói.

- Ha ha! Tôi sẽ cho cô thấy!

Phương Tiểu Quân không nhiều lời, anh vôi tay “bóp” một tiếng liền có hai người vào lôi kéo Mạc Đình đi, mặc kệ tiếng la hét cầu xin của cô ta. Phương Tiểu Quân sau đó bước vào trong phòng, nhìn Trương Doanh ngủ hai hàng lông mày khẽ nhăn lại khiến Phương Tiểu Quân lo lắng, anh đặt tay lên nhẹ nhàng xoa cho cô.

phân cách

Tại nhà của An Lạc Diệp, buổi sáng khi Tống Nghiêm Tịch đưa An Diệp Lạc đi làm định tới gặp Phương Tiểu Quân thì anh gọi lại cho biết đã tìm thấy người nên cả hai định sau khi đi làm về sẽ ghé thăm Trương Doanh.

Nhìn An Diệp Lạc bước vào trong công ty, Tống Nghiêm Tịch lo an toàn cho cô liền gọi một nhóm người đặc biệt tới giám sát và bảo vệ An Diệp Lạc, anh lo sợ cô cũng sẽ bị bắt cóc giống như Trương Doanh. Điện thoại kết thúc, chỉ 5 phút sau, một nhóm người đã xuất hiện mặc đồ đen, trên người được tân trang thiết bị đặc biệt nhìn khoảng chục người, Tống Nghiêm Tịch nói:

- Tôi cần các anh bảo vệ một người! Không được để cô ấy xảy ra chuyện, nghe rõ?- giọng anh nghiêm khắc lạnh lùng vang lên.

- Vâng, lão đại!- tất cả nghiêm trang trả lời.

- Tốt! - gật đầu anh nói- Đây là ảnh của cô ấy!

Nói xong anh đưa cho họ một tấm hình của An Diệp Lạc để họ nhận diện người cần bảo vệ, sau đó anh lại nhắc nhở:

- Không được để cô ấy và những người tiếp xúc với cô ấy phát hiện ra sự tồn tại của các anh. Còn những kẻ gây bất lợi cho cô ấy, các anh cứ việc bắn chết tại chỗ!

- Rõ!

Gật đầu sau đó anh lái xe chạy đi, an toàn của An Diệp Lạc giờ anh không cần phải lo lắng sợ cô sẽ giống như Trương Doanh nữa. An Diệp Lạc không biết mình được Tống Nghiêm Tịch sắp xếp người để bảo vệ khiến cô thoát được những lần bị ám toán bắt cóc.

Khi Tống Nghiêm Tịch trở lại công ty không được bao lâu thì có người tìm tới. Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa “cộc... cộc... cộc” ba tiếng, anh nói vọng ra:

- Mời vào!

“Cạch” cánh cửa mở ra, ngẩng đầu nhìn người vừa bước vào anh nhận ra, đó là em gái cùng cha khác mẹ với Diệp Lạc Nguyên, Diệp Hi Nghi.

Cô ta nở nụ cười thật tươi bước tới gần bàn làm việc của anh nói:

- Nghiêm Tịch!

- Chúng ta quen nhau sao?- anh lạnh lùng không nhìn cô ta mà hỏi.

- Trước không quen nhưng giờ thì quen!- cô ta cười tươi nói với anh.

- Cô tìm tôi có việc?

- Chị Lạc Nguyên nhờ em tới nói cho anh biết là chị ấy đang đợi anh ở một nơi, kêu anh hãy tới đó ngay bây giờ!

35. Chương 37

- Ô! Làm sao tôi biết là cô ấy hẹn tôi?

- Nếu anh không tin thì cứ đi theo em sẽ biết rõ thôi!- tỏ vẻ không sao, Diệp Hi Nghi nói.

Lắc lắc đầu anh nói:

- Cô về đi! Tôi không quen cô!

- Anh thực sự không lo cho chị ấy sao? Vậy mà em cứ tưởng anh yêu chị ấy thật sự chứ?

Không nói gì, Tống Nghiêm Tịch bấm số, 5 phút sau ba người bảo vệ vào trong phòng anh:

- Thưa chủ tịch, chúng tôi đã tới!

- Tốt, nhờ các anh đưa cô này ra ngoài giúp tôi!

- Dạ!

Bảo vệ trả lời anh xong quay sang Diệp Hi Nghi nói:

- Mời tiểu thư rời khỏi đây!

- Tôi không rời! - Diệp Hi Nghi từ chối.

- Vậy thì cũng đừng trách chúng tôi!

Nói xong họ bước lại kéo cô ta ra ngoài, cô ta liền hét lên:

- Các người làm gì vậy? Tôi tới là bàn làm ăn với chủ tịch của các anh, các anh làm vậy gọi là đạo đối khách sao?

Vẫn không thấy họ có ý buông tay, Diệp Hi Nghi nhìn anh nói:

- Em thay mặt cha em tới bàn chuyện hợp tác làm ăn với anh!

Tống Nghiêm Tịch nghe vậy anh vẫn không nói gì, chợt anh nhớ ra Diệp Lạc Nguyên bị ông ta từ chối, suy nghĩ một chút anh nói:

- Được rồi! Các anh buông cô ta ra đi!

- Dạ chủ tịch!

Nhìn thấy họ rời đi, Diệp Hi Nghi liền chỉnh sửa lại quần áo trên người mình, sau đó bước tới gần anh thì lại bị anh nói:

- Cô ngồi ở ghế đi!

Trong lòng Diệp Hi Nghi khó chịu nhưng cô ta cũng biết mình không thể lơ đãng, buộc mình ngồi ở chiếc ghế sofa đợi anh trong lòng cô ta nghĩ: “tôi không tin anh sẽ bỏ qua chuyện hợp tác với cha tôi!”.

5 phút sau, anh lại ngồi ở chiếc ghế đối diện với Diệp Hi Nghi hỏi cô:

- Cha cô muốn hợp tác gì với công ty chúng tôi?

- Cái này cụ thể em không biết, chính là muốn anh tới nhà em để bàn công việc với cha em!

Tổng Nghiêm Tịch không nói gì, anh trầm tư suy nghĩ, thực ra anh đang phân vân không biết Diệp Lạc Nguyên đối với cha cô ấy có còn quan tâm không, nếu không còn thì anh chuẩn bị thu tóm công ty của ông ta để giúp Diệp Lạc Nguyên hả giận.

Diệp Hi Nghi nhìn anh chăm chú, chờ đợi cái gật đầu của anh. Chỉ cần anh tới nhà cô thì cô sẽ có cách khiến cô và anh xảy ra quan hệ.

Nhìn lướt qua ánh mắt của Diệp Hi Nghi, Tổng Nghiêm Tịch nhếch mép, thôi thì để anh dọn dẹp đồng rác này trước giúp Diệp Lạc Nguyên đã.

Khẽ gật đầu, đứng dậy anh nói:

- Vậy thì đi thôi!

Diệp Hi Nghi nghe anh đồng ý cô ta liền vui mừng đứng dậy theo anh cùng đi ra ngoài, ngồi trong xe mình, cô ta gọi điện về nhà nói gì đó với cha cô ta, sau đó cô ta liền nở nụ cười thật tươi.

Hai chiếc xe cùng chạy song song trên đường cao tốc, chỉ chưa đầy 30 phút đã tới biệt thự của Diệp gia. Lúc xuống xe, Diệp Hi Nghi giả vờ bị vấp té với ý đồ dựa vào anh để anh ôm, lại không nghĩ anh nhanh nhẹn tránh thoát khiến cô ta chao đảo xém chút té thật.

Hạ bậc bước vào trong nhà, cô lên tiếng gọi:

- Ba, mẹ! Con đã về!

Nghe tiếng con gái cưng của mình, cả hai từ trên lầu chạy nhanh xuống, chợt nhìn thấy anh, cả hai giả vờ tỏ ra kinh ngạc nhìn anh. Thấy anh không nói gì, Diệp Lạc Nguyên vội nói:

- Ba, đây là người con đã nói với cha, anh ấy tên Nghiêm Tịch!

- Tốt, tốt!

Gật đầu ông ta cười vui vẻ nói hai câu “tốt” rồi đưa tay ra bắt tay Tổng Nghiêm Tịch nói:

- Mời cậu vào nhà ngồi!

Theo bọn họ vào bên trong trong tiếng cười vui vẻ của gia đình họ, Tổng Nghiêm Tịch im lặng đánh giá người đàn ông trước mặt mình. Ngồi xuống ghế theo lời mời của ông ta, thì nghe vợ ông ta lên tiếng:

- Mấy khi nhà chúng ta có khách do con gái đưa về, ông và cậu ngồi nói chuyện đi để mẹ con tôi xuống bếp làm cơm!

- Ủ bà đi đi, hôm nay tôi phải nhậu một bữa thật vui vẻ mới được!

36. Chương 38

Anh im lặng nhìn họ nói chuyện với nhau, sau khi Diệp phu nhân cười chào anh xong thì bà ta rời đi, phòng khách hiện giờ chỉ còn hai người là Diệp lão gia và anh Tổng Nghiêm Tịch. Diệp Hoàn Nghi chăm chú nhìn anh đánh giá, càng nhìn, ông ta càng gật đầu cười vui vẻ: “thật không nghĩ con gái mình lại tìm được một người yêu hoàn hảo tới vậy!”.

Diệp Hi Nghi vào trong phòng bếp, thế nhưng trước khi đi, cô ta quay lại chụp trộm tấm ảnh Tổng Nghiêm Tịch và cha cô ta đang ngồi. Sau đó cô ta vui vẻ cười, bấm điện thoại tìm trong danh bạ số điện thoại của An Diệp Lạc nhấn nút gửi kèm theo lời nhắn. Đắc ý nhìn tin nhắn đã gửi đi.

Bên ngoài, Tổng Nghiêm Tịch không biết cô ta đã chụp ảnh của mình, anh đang ngồi đối diện với người gọi là cha của Diệp Lạc Nguyên, đánh giá ông ta qua vẻ bề ngoài, nhìn ông ta luôn nở nụ cười hiền hậu vậy thật không ngờ ông ta lại có thể đối với con gái mình Diệp Lạc Nguyên cạn tình đến như vậy.

- Cậu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?- Diệp Hoàng Nghi nhìn anh hỏi.
- Tôi nhớ vấn đề này không có liên quan thì phải? Chúng ta vào việc chính đi!- anh lạnh lùng nói.
- Việc chính?- Diệp Hoàng Nghi nghe anh nói vậy liền cười to vui vẻ, ông ta nghĩ: “không lẽ cậu ta muốn hỏi cưới con Hi Nghi nhà mình? Chắc chờ không được nên muốn cưới ngay?”- Cậu nói đi l, việc gì?
- Hợp tác!
- Hợp tác? Hợp tác gì?- ông ta kinh ngạc hỏi anh.
- Ồ! Không phải lệnh thiên kim nhà ông nói ông mời tôi tới để hợp tác làm ăn sao?- anh tỏ vẻ kinh ngạc hỏi lại.
- A! Tôi nhớ rồi, xin lỗi cậu, tuổi già nên trí nhớ kém!- giả vờ vỗ trán mình Diệp Hoàng Nghi tỏ vẻ áy náy.
- Không có gì, nếu ngài đã nhớ rồi thì chúng ta vào vấn đề chính thôi!
- Đợi chút nữa ăn cơm xong bàn được chứ? Dù gì lần đầu tiên cậu tới đây, giờ cũng là trưa rồi, cậu ở lại dùng cơm cùng gia đình tôi xong chúng ta vào bàn hợp tác ngay. Cậu thấy sao?
- Rất tiếc, xin lỗi ngài tôi không có thói quen ở lại nhà người lạ dùng bữa. Nếu hôm nay không thể bàn chuyện hợp tác được thì hẹn ngài lần sau.

Tổng Nghiêm Tịch đứng dậy thi lễ với Diệp Hoàng Nghi xong anh liền quay ra, phía sau Diệp Hoàng Nghi nói:

- Cậu...!
 - Nghiêm Tịch! Anh ở lại dùng cơm với gia đình em được không?
- Diệp Hi Nghi vội chạy từ phòng bếp ra nói với anh. Cô ota không nghĩ rằng dùng đến chuyện hợp tác cũng không thể giữ chân anh lâu được. Cô ta không cam lòng liền chạy tới trước mặt Tổng Nghiêm Tịch.
- Tôi và gia đình cô không quen cho nên tôi không thể dùng cơm ở nhà người lạ được!
- Lạnh lùng trả lời, anh bước ra xe của mình, Diệp Hi Nghi liền nói:
- Anh ở lại đi, lát nữa chị Lạc Nguyên sẽ về đây đấy! Anh không ở lại chờ chị ấy về sao?
 - Cô ấy tới hay tôi ở lại không liên quan!

Bước lên xe của mình, lái xe rời đi bỏ lại Diệp Hi Nghi không cam lòng đứng nhìn. Dậm dậm chân cô ta quay vào nhà.

Cùng lúc đó, An Diệp Lạc ở công ty đang làm việc thì tin nhắn điện thoại của cô vang lên tiếng “bíp”. Mở tin nhắn ra, trên màn hình điện thoại là ảnh Tổng Nghiêm Tịch cùng Diệp Hoàng Nghi đang ngồi cùng nhau, kèm theo đó là tin nhắn với nội dung: “Diệp Lạc Nguyên, anh Nghiêm Tịch theo tôi về nhà dùng cơm. Tôi nói rồi, tất cả những gì của cô, tôi đều muốn cướp!”.

Nhìn tấm hình trong điện thoại, Diệp Lạc Nguyên nắm chặt trong tay nghĩ: “không lẽ anh cũng giống như mấy người trước kia? Nếu vậy, coi như cô lại một lần nữa nhìn nhầm người rồi!”

37. Chương 39

Khẽ nắm chặt chiếc điện thoại, một giọt nước mắt không biết từ khi nào đã lặng lẽ rơi trên khuôn mặt An Diệp Lạc, trong lòng cô nghĩ: “cũng may, cô chưa yêu anh nhiều, nếu không giờ đây cô lại lần nữa tổn thương nghiêm trọng, cũng may cô chỉ có chút tình cảm ít ỏi đối với anh, nên có thể nhẹ nhàng buông!”.

Suy nghĩ là vậy, nhưng cô lại không thể ngăn được giọt nước mắt của mình, muốn ngăn cũng không thể ngăn được. Bên ngoài cửa phòng, tiếng gõ cửa “cộc... cộc” hai tiếng vang lên. Nhanh tay gạt nước mắt của mình, An Diệp Lạc lên tiếng:

- Mời vào!

“Cạch” cửa phòng mở ra, An Diệp Lạc kinh ngạc nhìn người vừa bước vào, cô nghĩ: “anh sao lại tới đây? Không phải anh đang ở biệt thự của Diệp gia sao? Sao anh lại tới đây? Chẳng lẽ trong này có chuyện gì mờ ám sao?”. Bao nhiêu câu hỏi cô đặt ra lại không biết trả lời sao.

Tổng Nghiêm Tịch bước vào nhìn cô anh cười, lại gần, bất chợt nhìn thấy đôi mắt cô đỏ hoe, không lẽ cô khóc, ai có thể khiến cô khóc? Bàn tay của mình lên xoa nhẹ đôi mắt của cô, anh nói nhỏ:

- Sao vậy? Có chuyện gì sao?

Cảm nhận được bàn tay ấm áp của anh xoa nhẹ mắt mình cùng câu nói nhẹ nhàng của anh, An Diệp Lạc khẽ cười, cô biết mình nên làm gì rồi. Lắc đầu, bàn tay cô đặt lên bàn tay của anh trên mặt mình nói:

- Em đang nghĩ...!

- Nghĩ gì?

- Không lẽ em lại bị gạt lần nữa!

- Cái gì bị gạt?

- Bị anh gạt!

- Anh?- Tổng Nghiêm Tịch kinh ngạc, sao anh có thể gạt cô được chứ? Tình yêu anh dành cho cô là thật lòng.

Đôi mắt anh hiện lên sự thất vọng, không ngờ anh yêu cô thật lòng mà cô còn nghĩ anh gạt cô. An Diệp Lạc nhanh chóng bắt gạt ánh mắt thất vọng của anh, cô liền đưa cho anh chiếc điện thoại của mình. Nghi ngờ, Tổng Nghiêm Tịch cầm chiếc điện thoại nhìn xuống. Giờ thì anh đã hiểu vì sao cô lại nghĩ vậy, bật cười anh nói:

- Anh bị cô ta gạt rồi, xem chút mắt em! May mắn anh trở về đây, nếu không chắc mắt em thật quá!

- Anh còn cười! Nói cho em biết là chuyện gì xảy ra?- An Diệp Lạc giục anh.

- Em muốn biết?- Anh ranh mãnh nhìn cô- Vậy, hôn anh một cái, anh nói cho vợ biết!

- Tuỳ anh! Anh không nói thì thôi! - cô tỏ ra không quan trọng nói.

- Ôi! Muốn được vợ hôn mà sao khó vậy? - anh đưa tay đặt lên trán mình tỏ ra mình đang suy nghĩ.

An Diệp Lạc mặc kệ anh, cô không nói gì, Tổng Nghiêm Tịch thấy không có hiệu quả, anh đành nói:

- Hôm nay anh tới đó đình bản chuyện hợp tác với cha em!

- Ông ta không còn là cha em!- An Diệp Lạc từ chối.

- Được! Anh định thầu công ty của ông ta, em thấy sao?- anh nghiêm túc nhìn cô nói.

- Chẳng sao cả, anh thích thì làm, em không quan tâm!

- Được! Vậy cứ như vậy đi, dám khiến vợ anh tổn thương thì phải gánh chịu hậu quả!

- Vậy tằm hình...?

- Lúc đó anh và Diệp Hoành Nghị đang nói chuyện, anh hỏi ông ta về việc hợp tác, không ngờ lại bị chụp trộm!- nói xong khí lạnh từ người anh toả ra: “Diệp Hi Nghi! Khoản nợ này tôi nhớ kỹ! Cô cứ chờ đó cho tôi!”.
- Chúng ta đi ăn trưa thôi! Em đói!- An Diệp Lạc không để ý tới khí lạnh từ người anh toả ra.
- Vậy đi thôi! Vợ muốn ăn ở đâu, anh đưa đi!- Tống Nghiêm Tịch vui vẻ cười.
- Ừm!- nhẹ trả lời anh xong, hai người cùng nhau sánh bước rời đi.

phân cách

Tại Phương gia,

Sau khi Trương Doanh tỉnh dậy, cô cũng không hỏi tới những người kia, Phương Tiểu Quân đau lòng cô nên cũng không nhắc lại, đồng thời anh cũng vui mừng vì cô biết anh là người xã hội đen nhưng lại không tỏ ra coi thường, khinh ghét và xa lánh anh, cho nên Phương Tiểu Quân đưa cô về Phương gia để ra mắt chào hỏi cha mẹ anh.

Trương Doanh trên đường đã được anh nói rõ ràng cho cô biết, khi đến nhà anh, cô vẫn giữ đúng mực khiến gia ông bà Phương gia yêu thích cô không thôi, sau khi biết cô là trẻ mồ côi thì họ càng thương yêu cô nhiều hơn, thậm trí, họ còn bắt cô gọi họ là cha và mẹ mặc cô và Phương Tiểu Quân còn chưa chính thức đính hôn.

Cảm nhận được mọi người trong nhà anh thương yêu cô thật lòng, Trương Doanh trong lòng thầm cảm ơn Phương Tiểu Quân. Mọi người kết thúc bữa cơm trưa bằng những nụ cười vui vẻ hạnh phúc.

38. Chương 40

Hai năm sau,

Tại nhà của hai người Vương Khải Thiệu và Triệu Hạ Nhiên, trong phòng cả hai người đang ngồi, dạo gần đây công ty của họ luôn luôn gặp phải những tổn thất nặng nề. Trong phòng, không khí có cảm giác áp bức khó chịu, Dương Thiên Lỗi nhìn Triệu Hạ Nhiên nói:

- Dạo này công ty chúng ta làm ăn thất thoát nhiều quá, đã nợ tiền công của nhân viên và công nhân là ba tháng rồi, để lâu quá sợ rằng chúng ta sẽ phải phá sản mất.
- Em đang nghĩ có khi nào chúng ta bị ai đó hãm hại không?- Triệu Hạ Nhiên nói ra nghi ngờ của mình.
- Anh cũng không biết, nhưng công ty của chúng ta như vậy anh nghĩ chắc không có ai!- Dương Thiên Lỗi không chắc chắn nói.
- Vậy giờ chúng ta phải tính sao?- Triệu Hạ Nhiên đưa ra vấn đề.
- Có lẽ chúng ta nên vay tiền ngân hàng!- Dương Thiên Lỗi đề nghị.
- Cũng được, để mai em tới ngân hàng hỏi vay!- Triệu Hạ Nhiên gật đầu.

Buổi sáng hôm sau, Triệu Hạ Nhiên tới ngân hàng của bạn cô vay vốn, thế nhưng khi cô vừa nói thì lại bị nhân viên từ chối, thấy mình bị mất mặt cô liền gọi cho bạn mình là phó giám đốc của ngân hàng để nhờ, lại không thấy nhắc máy.

Thất vọng, cô tìm đến những ngân hàng khác nhưng đều không được. Cuối cùng, sau hơn chục ngân hàng, Triệu Hạ Nhiên tới ngân hàng M.A, một ngân hàng nổi tiếng trong và ngoài nước. Bước vào bên trong, Triệu Hạ Nhiên hồi hộp lo lắng không thôi, cô sợ mình lại phải thất vọng, bởi những ngân hàng trước cô tới hỏi vay đều là bạn làm ăn lâu năm của cô và Dương Thiên Lỗi, thế nhưng không một ai dám cho cô vay vốn, họ đều dùng một lý do duy nhất là công ty cô không đủ khả năng phát triển nên không thể vay vốn được.

Triệu Hạ Nhiên nhớ lại trước kia, khi công ty của cô đứng đầu trong nước thì những lão già trong ngân hàng đều nói khi nào cô cần cứ tới tìm họ, họ sẵn sàng giúp đỡ cô. Vậy mà giờ đây, khi cô cần sự giúp đỡ từ họ thì họ lại quay lưng với cô, may mắn một người bạn đã chỉ cho cô tới ngân hàng M.A để vay vốn.

Lại gần quầy làm thủ tục, Triệu Hạ Nhiên nói:

- Xin lỗi!

Nữ nhân viên ngẩng mặt lên nhìn cô hỏi:

- Quý khách cần giúp gì?

- Tôi muốn vay vốn ngân hàng!

Ngồi xuống ghế Triệu Hạ Nhiên trả lời. Nhân viên nghe cô nói vậy khẽ gật đầu nói:

- Quý khách vay bao nhiêu?

- Tôi muốn vay 100 nghìn vạn nhân dân tệ!(tự nghĩ cho nên nếu không đúng mọi người đọc thông cảm cho tg, tg bị mù về giá trị tiền bạc).

- Vậy xin quý khách đợi chút để tôi gọi cho chủ tịch, sau đó quý khách nói chuyện với chủ tịch!- nữ nhân viên từ tốn nói.

- Dạ vâng!- Triệu Hạ Nhiên gật đầu đồng ý.

Ngồi chờ đợi, Triệu Hạ Nhiên lo lắng không thôi, hai bàn tay cô ta nắm thật chặt, nhìn đồng hồ từng giây từng phút trôi đi, cho tới 30 phút sau, nhân viên quay lại nhìn Triệu Hạ Nhiên hỏi:

- Xin lỗi có thể cho tôi coi chứng minh nhân dân của cô được không?

- Dạ được!

Triệu Hạ Nhiên mở cặp ra lấy chứng minh nhân dân của mình đưa cho nhân viên, cầm chứng minh trên tay, nữ nhân viên nói tiếp:

- Cô Triệu, cô chờ một chút tôi sẽ quay trở lại báo cho cô biết! May hôm nay chủ tịch có mặt ở công ty!

Gật đầu đồng ý, Triệu Hạ Nhiên tiếp tục chờ đợi, thời gian tích tắc trôi qua đã là 4 giờ chiều vẫn chưa thấy gì.

“Reng... reng” tiếng chuông điện thoại reo lên, vội vàng mở điện thoại cô nói:

- Anh à! Em đang ở ngân hàng M.A!

-....

- Những ngân hàng trước kia chúng ta quen họ không cho vay, cho nên em tới ngân hàng M.A!

-....

- Ừm! Em đang đợi, có gì em sẽ nói cho anh biết sau!

Cúp điện thoại, ngẩng mặt nhìn đồng hồ đã 4 giờ 30 phút mà vẫn không thấy nữ nhân viên đó trở lại.

39. Chương 41

Trong phòng làm việc, An Diệp Lạc đang ký những hợp đồng trên giấy, bên ngoài có tiếng gõ cửa “cộc... cộc” nhẹ vang lên.

- Mời vào!

Bước vào là nữ nhân viên, nhìn chủ tịch của mình cô nói:

- Thừa chủ tịch, Triệu phu nhân tới rồi ạ! Đây là chứng minh nhân dân của Triệu phu nhân!

Nói xong nữ nhân viên cung kính đưa chứng minh của Triệu Hạ Nhiên cho An Diệp Lạc. Cầm chứng minh trên tay, nhìn người trong ảnh An Diệp Lạc lạnh lùng, trong lòng cô nghĩ: “Triệu Hạ Nhiên! Chuẩn bị tinh thần để đón nhận sự trả thù của An Diệp Lạc tôi!”

Gật đầu với nữ nhân viên, An Diệp Lạc dặn:

- Cô xuống dưới nói là tôi muốn gặp Triệu phu nhân!

- Dạ!

Nữ nhân viên bước ra ngoài, đi xuống nơi làm việc của mình gặp Triệu Hạ Nhiên đang đứng ngồi không yên. Bước lại gần, nữ nhân viên nói:

- Phu nhân Triệu! Chủ tịch của tôi muốn gặp phu nhân, mời phu nhân đi theo tôi!

Triệu Hạ Nhiên không ngờ vị chủ tịch kia lại muốn gặp mình, vui mừng cô ta gật đầu đáp:

- Được, mời cô dẫn đường!

Đi theo nữ nhân viên, Triệu Hạ Nhiên lần đầu tiên nhìn thấy một cơ ngơi đồ sộ như vậy, trong mắt chỉ là ước ao cùng ghen tị.

Tới phòng làm việc của An Diệp Lạc, sau khi được sự cho phép, Triệu Hạ Nhiên bước vào bên trong, nhìn lướt qua căn phòng Triệu Hạ Nhiên kinh ngạc không thôi, một căn phòng thiết kế đơn giản, thể nhưng, mọi thứ bên trong đều thuộc về hàng cao cấp.

Lúc này, An Diệp Lạc ngẩng đầu lên, một cái nhếch mép thoáng qua không làm Triệu Hạ Nhiên bắt gặp, An Diệp Lạc ngạc nhiên vội nói:

- Hạ Nhiên! Là cậu sao?

- O...! Chủ tịch biết tôi sao?- Triệu Hạ Nhiên kinh ngạc hỏi.

- Mình là Diệp Lạc Nguyên đây, cậu không nhớ ra mình sao? Chúng ta trước kia từng học cùng nhau khi học trường phổ thông đó!- An Diệp Lạc tỏ vẻ vui mừng nói.

- Tôi... tôi...!- Triệu Hạ Nhiên ấp úng nói.

- Ngồi đi, cậu là Triệu Hạ Nhiên đúng không?- An Diệp Lạc mừng rỡ hỏi.

Triệu Hạ Nhiên định từ chối, chợt cô ta nghĩ: “mình rõ ràng không quen vị chủ tịch M.A này, nhưng nếu đã muốn nhận định mình là bạn thì mình cứ giả vờ là quen biết đi, như vậy biết đâu mình lại có thể nhờ vả gì thì sao?”. Nghĩ vậy, Triệu Hạ Nhiên giả vờ nói:

- Xin lỗi, lần trước mình bị tai nạn nên không còn nhớ chuyện cũ nữa!- Khẽ cười Triệu Hạ Nhiên nói.

- Vậy hả? - Tỏ ra kinh ngạc An Diệp Lạc hỏi.

- Ừm!- Triệu Hạ Nhiên gật đầu xác định.

- Ài!- An Diệp Lạc khẽ thở dài.

Lúc Triệu Hạ Nhiên cúi đầu cô ta không nhìn thấy nụ cười đầy bí ẩn của An Diệp Lạc, nhìn Triệu Hạ Nhiên, An Diệp Lạc hỏi:

- Cậu hôm nay tới công ty mình có chuyện gì sao?

- À! Chẳng là...!- Triệu Hạ Nhiên tỏ vẻ khó nói, cô ta ấp úng.

An Diệp Lạc nghe vậy chỉ cười chứ không hỏi tiếp, thấy An Diệp Lạc không hỏi mình, Triệu Hạ Nhiên trong lòng buồn bực, nếu An Diệp Lạc hỏi thì cô ta sẽ theo đó nói ra, khiến cho mình càng khổ sở để được sự giúp đỡ từ An Diệp Lạc nhiều hơn, đáng tiếc, An Diệp Lạc lại không nói gì. Thấy vậy, Triệu Hạ Nhiên đành phải nói tiếp:

- Mình muốn tới vay tiền để làm ăn!

- À! Thì ra là vậy!- Gật gật đầu, An Diệp Lạc nói- Cậu vay tiền mình sẽ cho vay, nhưng phải làm theo thủ tục!

- Được! Chỉ cần chỗ cậu cho vay là tốt rồi!- Triệu Hạ Nhiên vội trả lời ngay như sợ An Diệp Lạc sẽ thay đổi ý kiến.

An Diệp Lạc đứng dậy tới bàn làm việc đưa tới một bản thủ tục vay vốn, nhìn thủ tục vay vốn mà An Diệp Lạc đưa, Triệu Hạ Nhiên thấy không có vấn đề gì liền vui vẻ ký tên.

Mỉm cười nhìn Triệu Hạ Nhiên đặt bút ký tên xong An Diệp Lạc nói:

- Hôm nay chúng ta có duyên gặp lại, mình mời cậu đi ăn nhé!

- Được! Hôm nay để mình mời cho!- Triệu Hạ Nhiên vui vẻ gật đầu.

- Vậy sao được! Là mình đưa ra đề nghị thì nên để mình mời chứ?- An Diệp Lạc từ chối.

- Không sao đâu! Lần sau cậu mời lại mình là được!- Triệu Hạ Nhiên không đồng ý, trong lòng cô ta lại nghĩ: “mình phải để cô ta nợ mình, như vậy lần sau mới có cơ gặp nhau!”.

- Vậy được, lần sau mình sẽ mời cậu!

40. Chương 42

Khi Triệu Hạ Nhiên trở về, cô ta rất vui vì nghĩ rằng mình đã có một chỗ dựa hái ra tiền. Khi nhìn thấy Vương Khải Thiệu liền vui mừng ôm hân, nhìn thấy Triệu Hạ Nhiên cười vui như vậy, Vương Khải Thiệu cũng đoán ra được là cô ta đã vay được, vào trong nhà, Triệu Hạ Nhiên kể lại cho Vương Khải Thiệu biết tất cả. Nghe xong, Vương Khải Thiệu cũng cười tươi, trong lòng thì nghĩ: “thật không nghĩ cô ta lại may mắn quen được chủ tịch tập đoàn M.A nổi tiếng thế giới! Mình cũng phải gặp làm quen mới được, biết đâu có thể nhờ vả được thì sao? Mà nếu có thể...!”.

Nghĩ tới đây, Vương Khải Thiệu cầm tay Triệu Hạ Nhiên thâm tình nói:

- Vất vả cho em rồi!

- Em không vất vả, công ty đứng vững thì em và anh đều tốt!

Triệu Hạ Nhiên tựa vào trong ngực Vương Khải Thiệu nên không nhìn thấy nụ cười khế nhếch của hân.

Khi hai người Vương Khải Thiệu và Triệu Hạ Nhiên vui vẻ, họ không biết rằng mình đã bị người khác đưa vào chông.

Tại nhà của An Diệp Lạc,

Tổng Nghiêm Tịch ngồi nghe An Diệp Lạc kể lại, cô cũng nói kế hoạch của mình, Tổng Nghiêm Tịch suy nghĩ, anh nói:

- Vậy anh sẽ nói với tiểu Nhu!

- Hân đối với tiểu Nhu hiện giờ thế nào?

- Có thể nói là say đắm!

- Tốt! Qua mấy hôm nữa, em sẽ giả vờ mời Triệu Hạ Nhiên đi du lịch cùng em, lúc đó anh phải nói với tiểu Nhu dụ hân để ngày hôm đó hân đưa tiểu Nhu về nhà của hân!

- Không thành vấn đề, lúc đó nếu như không được thì chúng ta dùng tới thuốc, cho hân uống!

- Dạ, cứ quyết định vậy đi! Còn chuyện anh thâm tóm công ty của nhà họ Diệp sao rồi?

- Khi nào em kết thúc trả thù của em thì nhà họ Diệp đó cũng kết thúc theo!

Tổng Nghiêm Tịch lạnh lùng nói, dạo này Diệp Hi Nghi tới công ty gặp anh thường xuyên, còn tìm có tới bàn công việc với anh. Khiến anh cứ phải chạy trốn cô ta, cả cái lão già Diệp Hoàn Nghi nữa, mỗi khi mở tiệc lại kéo anh cùng con gái lão, như muốn thông báo với tất cả rằng anh là con rể lão.

Tuy anh biết ý đồ của lão, nhưng vì trò chơi nên anh cứ để cho lão tự mình diễn. Như vậy khi lão bị anh đẩy ngã mới đau, Tổng Nghiêm Tịch nghĩ gì An Diệp Lạc sao không biết, chỉ là cô cũng không cần, là lão ấy từ bỏ cô chứ không phải cô từ bỏ lão. Nếu đã từ bỏ thì chuyện của lão chẳng liên quan gì tới cô.

Mấy ngày sau đó, nhờ có vốn vay mượn của công ty M.A cho nên công ty Vương Triệu vẫn chưa đi tới bờ vực phá sản. Thế nhưng công ty vẫn bị vướng vào những vụ việc khiến công ty bị thua lỗ. Triệu Hạ Nhiên lại tiếp tục tới ngân hàng M.A vay vốn lần thứ hai.

Sau khi đưa Triệu Hạ Nhiên tới công ty M.A xong Vương Khải Thiệu nói:

- Em vào đó vay mượn, khi nào xong điện cho anh, anh tới đón! Giờ anh quay về công ty tranh thủ làm việc.
- Anh làm thì thôi không cần đón em! Em vay được xong sẽ đi ra chợ mua vài món ăn để chúc mừng!
- Được em! Tối làm xong anh sẽ về ngay! Anh đi nhé!
- Dạ!

Nhìn Triệu Hạ Nhiên qua gương chiếu, thấy cô ta bước vào trong, Vương Khải Thiệu liền nhếch miệng cười vui vẻ, với chiếc điện thoại bấm số gọi, tiếng chuông vừa đổ liền nghe thấy người ở đầu máy lên tiếng, hẳn vui vẻ nói:

- Em yêu! Hôm nay em muốn mua gì hay muốn tới đâu chơi không? Đi gần thôi nhé, tối anh phải về nhà ăn cơm cùng mẹ ấy!
- ...
- Ok! Anh qua đón em ngay đây, đưa em tới trung tâm thương mại mua sắm nhé!
- ...
- Chuẩn bị đi, anh tới liền đây!

41. Chương 43

Theo thói quen trước, Triệu Hạ Nhiên đi thẳng lên phòng làm việc của An Diệp Lạc, nhẹ đưa tay lên gõ cửa, nghe người bên trong trả lời cô liền mở cửa “cạch” bước vào trong.

An Diệp Lạc ngẩng đầu thấy đó là Triệu Hạ Nhiên liền cười nói:

- Cậu tới rồi à? Ngồi ghế đợi mình chút!
- Cậu cứ làm đi, mình ngồi đợi cũng được!

Triệu Hạ Nhiên cười nói, ngồi xuống ghế chờ đợi An Diệp Lạc, lần này ngồi chờ đợi, Triệu Hạ Nhiên mới có thời gian đánh giá tỉ mỉ mọi thứ trong phòng, càng nhìn Triệu Hạ Nhiên càng xuýt xoa trong lòng, có vẻ lần này bên trong có thêm một vài thứ khác thì phải. Lần này, Triệu Hạ Nhiên chờ đợi không còn hồi hộp như lần đầu tiên.

An Diệp Lạc cúi đầu làm việc, cô biết hiện giờ trong lòng Triệu Hạ Nhiên sẽ là nghĩ gì, quen nhau từ nhỏ sao cô không hiểu tính cách của Triệu Hạ Nhiên chứ? Chuyên tâm làm việc, cuối cùng cũng xong. Bước lại ngồi ở ghế đối diện, cô nhìn Triệu Hạ Nhiên nói:

- Cậu có chuyện gì sao?
- Chuyện là thế này... cậu cho mình vay thêm đợt hai nữa được không?

Triệu Hạ Nhiên tỏ ra khó khăn, ái ngại nói, cô ta nhìn An Diệp Lạc, thấy cô trầm ngâm nên cũng không thúc giục mà nói:

- Mấy bữa trước vay, mình về trả tiền để lấy hàng, lại không ngờ chủ của công ty đó ôm tiền chạy đi. Cho nên...!

An Diệp Lạc vẫn không nói gì, thực ra trong lòng cô biết vì sao chủ công ty đó phải làm vậy, khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng của An Diệp Lạc làm cho Triệu Hạ Nhiên đoán không ra.

- Nếu cậu muốn vay đợt hai này cũng được, nhưng cần có chữ ký của chồng cậu! Mình không thể làm trái quy định của công ty được!

An Diệp Lạc chậm chậm nói. Cô muốn cả hai người Dương Thiên Lỗi và Triệu Hạ Nhiên cùng nhau ký tên.

Triệu Hạ Nhiên nghe vậy liền trả lời ngay:

- Không thành vấn đề! Để mình gọi điện cho chồng mình!

Nói là làm, Triệu Hạ Nhiên bấm số gọi cho Dương Thiên Lỗi, điện thoại vang lên hồi chuông đổ dài mà không thấy người nhấc, cho tới khi cuộc gọi kết thúc vẫn không thấy Dương Thiên Lỗi bắt máy. Triệu Hạ Nhiên lại tiếp tục gọi, liên tục hơn chục cuộc gọi cũng không thấy tín hiệu. Trong lòng Triệu Hạ Nhiên nghĩ: “sao gọi mà không thấy nhấc máy? Hay bận gì rồi quên không mang điện thoại theo?” Cô ta quay sang nói với An Diệp Lạc:

- Lạc Nguyên! Chồng mình không bắt máy, chắc anh ấy bận nên không nghe máy được, hay để mình về công ty coi sao, cậu có thể chờ được không?

- Không vội! Để lần sau cũng được!

An Diệp Lạc mỉm cười trả lời.

phân cách

Cùng lúc đó, tại trung tâm mua sắm,

Dương Thiên Lỗi đưa tiểu Nhu tới trung tâm, trong lòng anh ta định ninh rằng Triệu Hạ Nhiên sẽ vay tiền được, cho nên anh ta tới nhà đưa tiểu Nhu đi chơi.

Nhìn tiểu Nhu dịu dàng e thẹn bên mình, trong lòng Dương Thiên Lỗi như ăn mật ngọt, anh vô tình gặp tiểu Nhu trong một buổi tiệc, lúc đó tiểu Nhu mặc chiếc đầm trắng tinh như thiên thần, trên môi là nụ cười nhẹ nhàng khiến người mê say, lúc anh tìm hiểu thì được biết tiểu Nhu là tiểu thư của một tập đoàn có tiếng trong nước, lại là con một nên được cha mẹ thương yêu hết mực, tiểu Nhu ít giao tiếp bên ngoài và cha mẹ cô ấy bảo vệ nên ít ai biết tới tiểu Nhu. Anh nghe mấy người trong bữa tiệc nói vậy liền nghĩ tới bắt chuyện với tiểu Nhu, lại không ngờ mình dễ dàng nói chuyện được với tiểu Nhu, trong lúc nói chuyện anh phát hiện ra tiểu Nhu rất ngây thơ trong sáng. Cô không biết tính toán mưu kế, khiến cho Dương Thiên Lỗi liền yêu cô ngay lập tức.

Cứ như vậy, anh thường xuyên gọi điện nói chuyện với cô, đưa cô đi chơi, nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô, cách cô dựa dẫm vào mình, Dương Thiên Lỗi càng yêu cô nhiều hơn, nhưng nghĩ tới mình đã có vợ rồi lại thôi. Khi đó, Dương Thiên Lỗi chỉ ước rằng lúc đầu mình không nên kết hôn với Triệu Hạ Nhiên. Cứ như vậy, Dương Thiên Lỗi mang buồn bực và lo lắng trong lòng, chỉ sợ tiểu Nhu sẽ có người khác.

[p/s: chương trước mình ghi nhầm tên nhân vật nam Dương Thiên Lỗi chứ không phải Vương Khải Thiệu, các men đọc thì bỏ qua cho mình sai sót đó nhé! Cảm ơn]

42. Chương 44

Cuối cùng Dương Thiên Lỗi quyết định nói cho tiểu Nhu biết rằng mình yêu tiểu Nhu, muốn tiểu Nhu là người yêu của mình, không ngờ lại được tiểu Nhu đồng ý làm người yêu của mình.

Hôm nay là ngày sinh nhật của tiểu Nhu, cho nên Dương Thiên Lỗi tới đưa cô đi chơi và mua sắm. Nghe lời tiểu Nhu, Dương Thiên Lỗi cài đặt điện thoại ở chế độ im lặng vì theo như tiểu Nhu nói: cô không muốn có bất kì cuộc gọi điện nào làm ảnh hưởng ngày hôm nay của mình!

Nhìn tiểu Nhu nhẹ nhàng, ngọt ngào ôm mình làm nũng, Dương Thiên Lỗi gật đầu đồng ý. Trong lòng Dương Thiên Lỗi nghĩ: “dù sao chắc hôm nay cũng chẳng có gì quan trọng, cho nên mình đồng ý cho tiểu Nhu vui vẻ!”.

Dương Thiên Lỗi không ngờ vì mình chủ quan mà bỏ lỡ cuộc gọi quan trọng từ Triệu Hạ Nhiên. Cả hai người vui vẻ chơi đùa.

Triệu Hạ Nhiên sau khi từ công ty của An Diệp Lạc rời đi, không hiểu sao cô lại muốn tới trung tâm thương mại. Vào trong trung tâm rộng lớn, mua cho mình ít đồ của bản thân, tới quầy uống nước gọi cho mình một ly mát cha uống.

Khi trở về nhà đã thấy Dương Thiên Lỗi đang ở nhà, nhìn thấy cô về, Dương Thiên Lỗi đứng dậy vui vẻ hỏi:

- Sao giờ em mới về?

Vừa cười vừa chạy lại xách đồ giúp Triệu Hạ Nhiên vào trong, ngồi xuống ghế, Triệu Hạ Nhiên nói:

- Hôm nay anh làm gì mà em gọi hơn chục cuộc điện thoại cũng không thấy anh nhấc máy?

- Hôm nay anh tới công ty của một đối tác, vì đối tác đó nghiêm khắc, anh sợ ảnh hưởng tới công việc nên để chế độ im lặng. Em gọi cho anh có chuyện gì sao? Không lẽ... em không vay được tiền?

Dương Thiên Lỗi nghi ngờ nhìn Triệu Hạ Nhiên muốn biết đáp án từ cô.

- Đúng vậy!- Triệu Hạ Nhiên gật đầu xác nhận.

- Vậy...! -Dương Thiên Lỗi lo lắng.

- Em hẹn Diệp Lạc Nguyên ngày mai anh cùng em tới. Bởi vì vay lần hai cho nên cần có hai người tới thì mới vay được.

- Được, mai chúng ta đi!

- Hôm nay không mượn được nên chán quá em đi tới trung tâm thương mại mua ít đồ nên giờ mới về, không nấu cơm cho anh được rồi!

- Em tới trung tâm thương mại à?

- Ừm! Sao vậy???

Nhìn biểu hiện của Dương Thiên Lỗi, Triệu Hạ Nhiên không hiểu hỏi.

- Không có gì! Vậy em ăn gì chưa?- Dương Thiên Lỗi đánh trống lảng, trong lòng thì nói: “may mắn không để cô ta nhìn thấy!”.

- Em ăn rồi!

- Ừ!

Buổi sáng hôm sau, tại công ty M.A, trong phòng làm việc của Diệp Lạc Nguyên hiện giờ có ba người đang ngồi ở ghế nói chuyện:

- Lạc Nguyên! Đây là chồng mình, anh ấy tên Dương Thiên Lỗi!

Thiên Lỗi, đây là chủ tịch tập đoàn M.A, cô ấy tên Diệp Lạc Nguyên!

Triệu Hạ Nhiên ở giữa nhìn hai người giới thiệu.

- Chào chủ tịch Diệp! Tôi tên là Dương Thiên Lỗi, chủ tịch là bạn của vợ tôi thì có thể gọi tôi là Thiên Lỗi cho gần gũi!- Dương Thiên Lỗi cười nói.

- Tôi là Diệp Lạc Nguyên, rất hân hạnh được gặp anh!

- Hân hạnh được gặp chủ tịch Diệp!

An Diệp Lạc cười, cô sao không hiểu ý của hắn chứ, chỉ là cô sẽ không làm theo ý của hắn, muốn cô kêu hắn gọi mình là Lạc Nguyên sao? Đâu có dễ chứ?

Cả hai người bắt tay cười, trong lòng Dương Thiên Lỗi nghĩ: “không ngờ chủ tịch tập đoàn M.A lại xinh đẹp, còn trẻ như vậy mà đã có cơ ngơi đồ sộ như thế này nếu như mình tỏ ra thân thiện thì sau này mình chắc chắn sẽ được cô ta giúp đỡ!”.

Nghĩ vậy, Dương Thiên Lỗi càng tỏ ra mình là một người chính chắn, phong độ, đĩnh đạc.

Kết thúc màn làm quen, Triệu Hạ Nhiên cười nói:

- Lạc Nguyên! Hôm nay có chồng mình ở đây, có thể làm thủ tục vay vốn được không?

- Được chứ!

Gật đầu xong, An Diệp Lạc đem hợp đồng vay vốn tới cho hai người, nhìn văn hợp đồng, cả hai thấy không có vấn đề gì xảy ra liền đặt bút ký.

Vay tiền thành công, Dương Thiên Lỗi muốn biểu hiện mình là một người ga lăng nói:

- Bữa cơm hôm nay vợ chồng tôi mời chủ tịch, hi vọng chủ tịch sẽ không chê!

- Xin lỗi, hôm nay tôi không thể dùng cơm cùng hai người được rồi! Mong hai người thông cảm, cho tôi được từ chối bữa cơm này!

43. Chương 45

-Lạc Nguyên! Cậu hứa với mình sẽ mời mình một bữa cơm mà, hôm nay có mặt đông đủ vậy chúng ta cùng nhau dùng một bữa cơm nhé!

An Diệp Lạc trầm ngâm suy nghĩ, hai người Triệu Hạ Nhiên và Dương Thiên Lỗi nhìn cô đầy hi vọng.

- Thôi được rồi! Để mình gọi điện cho một người nữa rồi đi!

Nghe An Diệp Lạc trả lời, cả hai cùng vui vẻ, không nghĩ cô lại chấp nhận, đã vậy còn gọi thêm người đi cùng, Diệp Lạc Nguyên là chủ tịch tập đoàn lớn như này thì bạn của cô ấy chắc chắn cũng chẳng kém. Nếu như vậy chẳng khác tạo cho họ cơ hội bước vào giới thượng lưu cao hơn.

Cùng lúc đó, tại vòng ty R.S, một nữ nhân mặc chiếc đầm đỏ sang trọng bước vào, các nhân viên nhìn thấy người vừa bước vào nhưng không một ai để ý tới cô ta. Nhìn cô ta đi thẳng tới thang máy dùng cho cấp trên các nhân viên cũng không nói gì, bởi họ đã quá quen thuộc với cô gái mặc đồ đỏ kia, cho nên mọi người đều tránh mặt cô ta.

Suốt hai năm nay, kể từ cái lần đầu tiên khi công ty họ hợp tác cùng công ty của gia đình cô ta, cô ta đã yêu cầu chủ tịch của họ thay đổi thư ký Trương, chỉ vì thư ký Trương đem trà tới không may khiến nước trà đổ lên áo cô ta, cô ta liền mượn cớ và yêu cầu chủ tịch phải đuổi thư ký Trương rời khỏi công ty. Lúc này các nhân viên mới biết cô ta là con gái duy nhất của Diệp Hoàn Nghi, tên là Diệp Hi Nghi.

Dựa vào lý do công ty của họ là đối tác của công ty họ, cho nên thường xuyên tìm tới công ty cho nên mới xảy ra chuyện giữa Diệp Hi Nghi và thư ký Trương.

Cũng may chủ tịch không đuổi thư ký Trương, cũng sau vụ đó, mọi người trong công ty mới biết được thư ký Trương có bạn trai, nghe nói gia đình người yêu của thư ký Trương là một gia đình đầy quyền lực đứng sau bảo vệ thư ký Trương.

Sau vụ đó, mọi người trong công ty nhìn thấy Diệp Hi Nghi cô thì tránh càng xa càng tốt, tuy rằng không ai thích cô ta, nhưng vì cha cô ta là đối tác làm ăn với công ty cho nên họ buộc phải tránh mặt Diệp Hi Nghi khi cô tới công ty.

Theo thói quen suốt hai năm nay của mình, Diệp Hi Nghi tới công ty R.S thì cô đi thẳng tới thang máy chuyên dụng dùng cho các giám đốc của từng bộ phận đi thẳng lên tới văn phòng của chủ tịch.

Cảm nhận có người nhìn mình với ánh mắt chiếm hữu, Tổng Nghiêm Tịch không cần ngăn đầu lên cũng biết đó là ai, nhưng anh sẽ không nói gì, vì anh biết thế nào Diệp Hi Nghi cô cũng sẽ nói ra.

- Nghiêm Tịch! Hôm nay là nhà em tổ chức buổi tiệc, anh tới nhé! Đây là thiệp mời ba em gửi anh!

Nói xong Diệp Hi Nghi từ trong túi xách lấy ra tấm thiệp mời đưa cho Tổng Nghiêm Tịch. Nhìn tấm thiệp mời đỏ chói, trong lòng anh không biết nói gì hơn, bởi vì một năm trở lại đây, Diệp Hoàn Nghi mỗi tháng lại tổ chức tiệc một lần, cũng có khi hai lần. Anh biết vì sao lão cáo già đó lại làm vậy, nhưng anh lại không thể không đi.

Nhận tấm thiệp trên tay, Tổng Nghiêm Tịch không nói gì liền đặt nó xuống, Diệp Hi Nghi cũng đã quen với hành động đó của anh nên cũng không nói gì, cười nói:

- Nghiêm Tịch! Hôm nay anh đi với em được không? Em muốn đi mua ít đồ, anh đi cùng em nhé!

- Xin lỗi! Hôm nay tôi bận!

- Anh ngày nào cũng bận, chẳng lẽ không thể bỏ ra một chút thời gian dành cho em được sao? Suốt hai năm nay, em là người luôn bên cạnh anh, chẳng lẽ... vẫn không thể khiến anh động lòng sao?

- Tôi nói rồi! Tôi không yêu cô!- Tổng Nghiêm Tịch lạnh lùng nói.

- Vì sao? Vì chị ấy? Chẳng lẽ anh không nhận ra là chị ấy vô tình với anh sao? Người chị ấy yêu là Vương Khải Thiệu a!- Diệp Hi Nghi nhìn Tổng Nghiêm Tịch.

- Chuyện đó tôi không quan tâm, giờ cô còn việc gì không? Nếu không mời cô rời khỏi phòng cho tôi còn làm việc!

- Anh...! Tức chết em mà!

- Cô vẫn còn sống, chưa chết. Khi nào chết tôi sẽ mời cô uống bia!

- Anh...!

Diệp Hi Nghi tức giận dậm chân, lần nào cũng vậy, luôn khiến cô tức đến không thể nói được gì.

44. Chương 46

-Nghiêm Tịch! Tối nay anh phải tới dự tiệc đó! Em chờ anh!

Diệp Hi Nghi nhắc nhở Tổng Nghiêm Tịch, cô coi như chuyện lúc nãy chưa hề xảy ra.

Tổng Nghiêm Tịch không nói gì, bỗng điện thoại trong túi quần anh đổ chuông, lấy điện thoại ra nhìn, thấy hai chữ “vợ yêu” anh vội bắt máy:

- Allo, vợ à?

-...

- Được! Anh tới ngay! Chờ anh nhé!

-...

Cúp điện thoại, anh với chiếc áo khoác rồi rời đi, bỏ lại Diệp Hi Nghi đang tức tối trong phòng. Anh vừa rời đi thì Trương Doanh bước vào, cô nói:

- Tiểu thư Diệp, mời cô rời khỏi phòng của chủ tịch ạ!

- Tôi không đi, tôi ở đây đợi anh ấy!- Diệp Hi Nghi tức tối, ngang tàng nói.

- Nếu cô không rời đi cũng đừng trách tôi, cô thân là tiểu thư Diệp gia, đến lúc đó mà bị bảo vệ lôi ra ngoài thì người mất mặt là cô và Diệp gia!- Trương Doanh vẫn bình tĩnh nói.

- Cô...!

Diệp Hi Nghi tức giận chỉ tay vào Trương Doanh, nhưng cũng không dám làm gì, cô vẫn nhớ chuyện trước kia, chỉ vì lúc đó cô không biết thế lực sau lưng của Trương Doanh cho nên đã chửi cô ấy, còn tát cô ấy. Hành động đó của cô xem chút khiến cho gia đình cô gặp họa. Giờ cô dù có tức cũng chỉ có ôm cục tức này ở trong lòng.

Tâm không cam, lòng không nguyện, Diệp Hi Nghi vẫn buộc phải rời khỏi phòng làm việc của Tổng Nghiêm Tịch, bước ra ngoài, Diệp Hi Nghi quay đầu lại liếc nhìn cửa phòng đã được Trương Doanh đóng lại, cô ta nhếch miệng nghĩ: “Nghiêm Tịch! Tối nay anh sẽ không thoát khỏi em được đâu!”.

Tổng Nghiêm Tịch lái xe chạy tới công ty của An Diệp Lạc, đi lên phòng làm việc của cô, mở cửa, bên trong có ba người đều đồng loạt nhìn lại. An Diệp Lạc thấy anh tới liền cười nói:

- Anh tới rồi???

- Ủ, vợ!- gật đầu cười với An Diệp Lạc, anh bước vào trong.

Lúc này, Triệu Hạ Nhiên nhìn anh đầy kinh ngạc, trong ánh mắt của cô hiện lên vẻ chiếm hữu và ghen tị, còn Dương Khải Thiệu nhìn anh lòng đầy ghen tị. Lúc này, An Diệp Lạc đứng dậy giới thiệu:

- Xin giới thiệu với hai người, đây là chồng chưa cưới của tôi! Anh ấy tên Tổng Nghiêm Tịch!

- Chào anh Tổng!- Triệu Hạ Nhiên và Dương Khải Thiệu vội đứng dậy đưa tay ra cười nói.

- Chào!- Tổng Nghiêm Tịch nhìn hai người. Hai người Triệu Hạ Nhiên cùng Dương Khải Thiệu cũng đồng thời nhìn anh.

Sau khi ngồi xuống đánh giá lẫn nhau xong, lúc này, Dương Khải Thiệu cười, nói:

- Giờ chồng của chủ tịch Dương đã tới, chúng ta đi thôi!

- Đúng, đúng vậy! Đi thôi, hôm nay xin cho chúng tôi mời cơm hai vị!- Triệu Hạ Nhiên gật đầu đồng ý.

- Được, vậy đi thôi, chúng ta sẽ tới nhà hàng nào?- An Diệp Lạc hỏi Triệu Hạ Nhiên.

- Vậy tới nhà hàng “Tiêu Ngạn” được không?- Triệu Hạ Nhiên liền nói ra địa điểm.

- Tốt! - An Diệp Lạc gật đầu đồng ý.

Bốn người ra xe của họ, ngồi trên xe, Dương Khải Thiệu hỏi:

- Vợ! Em thấy sao?

-....

Hỏi một hồi không nghe thấy tiếng trả lời, Dương Thiên Lỗi quay sang nhìn, lại thấy Triệu Hạ Nhiên đang thối hỏndi tới nơi nào rồi. Anh ta liền lay gọi Triệu Hạ Nhiên:

- Hạ Nhiên! Em sao vậy?

Chương 46:

- Nghiêm Tịch! Tối nay anh phải tới dự tiệc đó! Em chờ anh!

Diệp Hi Nghi nhắc nhở Tổng Nghiêm Tịch, cô coi như chuyện lúc này chưa hề xảy ra.

Tổng Nghiêm Tịch không nói gì, bỗng điện thoại trong túi quần anh đổ chuông, lấy điện thoại ra nhìn, thấy hai chữ “vợ yêu” anh vội bắt máy:

- Allo, vợ à?

-...

- Được! Anh tới ngay! Chờ anh nhé!

-...

Cúp điện thoại, anh với chiếc áo khoác rồi rời đi, bỏ lại Diệp Hi Nghi đang tức tối trong phòng. Anh vừa rời đi thì Trương Doanh bước vào, cô nói:

- Tiểu thư Diệp, mời cô rời khỏi phòng của chủ tịch ạ!

- Tôi không đi, tôi ở đây đợi anh ấy!- Diệp Hi Nghi tức tối, ngang tàng nói.

- Nếu cô không rời đi cũng đừng trách tôi, cô thân là tiểu thư Diệp gia, đến lúc đó mà bị bảo vệ lôi ra ngoài thì người mất mặt là cô và Diệp gia!- Trương Doanh vẫn bình tĩnh nói.

- Cô...!

Diệp Hi Nghi tức giận chỉ tay vào Trương Doanh, nhưng cũng không dám làm gì, cô vẫn nhớ chuyện trước kia, chỉ vì lúc đó cô không biết thế lực sau lưng của Trương Doanh cho nên đã chửi cô ấy, còn tát cô ấy. Hành động đó của cô xem chút khiến cho gia đình cô gặp họa. Giờ cô dù có tức cũng chỉ có ôm cục tức này ở trong lòng.

Tâm không cam, lòng không nguyện, Diệp Hi Nghi vẫn buộc phải rời khỏi phòng làm việc của Tổng Nghiêm Tịch, bước ra ngoài, Diệp Hi Nghi quay đầu lại liếc nhìn cửa phòng đã được Trương Doanh đóng lại, cô ta nhếch miệng nghĩ: “Nghiêm Tịch! Tối nay anh sẽ không thoát khỏi em được đâu!”.

Tổng Nghiêm Tịch lái xe chạy tới công ty của An Diệp Lạc, đi lên phòng làm việc của cô, mở cửa, bên trong có ba người đều đồng loạt nhìn lại. An Diệp Lạc thấy anh tới liền cười nói:

- Anh tới rồi???

- Ủ, vợ!- gật đầu cười với An Diệp Lạc, anh bước vào trong.

Lúc này, Triệu Hạ Nhiên nhìn anh đầy kinh ngạc, trong ánh mắt của cô hiện lên vẻ chiếm hữu và ghen tị, còn Dương Khải Thiệu nhìn anh lòng đầy ghen tị. Lúc này, An Diệp Lạc đứng dậy giới thiệu:

- Xin giới thiệu với hai người, đây là chồng chưa cưới của tôi! Anh ấy tên Tổng Nghiêm Tịch!

- Chào anh Tổng!- Triệu Hạ Nhiên và Dương Khải Thiệu vội đứng dậy đưa tay ra cười nói.

- Chào!- Tổng Nghiêm Tịch nhìn hai người. Hai người Triệu Hạ Nhiên cùng Dương Khải Thiệu cũng đồng thời nhìn anh.

Sau khi ngồi xuống đánh giá lẫn nhau xong, lúc này, Dương Khải Thiệu cười, nói:

- Giờ chồng của chủ tịch Dương đã tới, chúng ta đi thôi!

- Đúng, đúng vậy! Đi thôi, hôm nay xin cho chúng tôi mời cơm hai vị!- Triệu Hạ Nhiên gật đầu đồng ý.

- Được, vậy đi thôi, chúng ta sẽ tới nhà hàng nào?- An Diệp Lạc hỏi Triệu Hạ Nhiên.

- Vậy tới nhà hàng “Tiêu Ngạn” được không?- Triệu Hạ Nhiên liền nói ra địa điểm.

- Tốt! - An Diệp Lạc gật đầu đồng ý.

Bốn người ra xe của họ, ngồi trên xe, Dương Khải Thiệu hỏi:

- Vợ! Em thấy sao?

-....

Hỏi một hồi không nghe thấy tiếng trả lời, Dương Thiên Lôi quay sang nhìn, lại thấy Triệu Hạ Nhiên đang thổi hồng di tới nơi nào rồi. Anh ta liền lay gọi Triệu Hạ Nhiên:

- Hạ Nhiên! Em sao vậy?

45. Chương 47

Tại nhà hàng Tiêu Ngạn, sau khi tới phòng đã đặt sẵn, Tống Nghiêm Tịch nhìn thực đơn, Dương Thiên Lôi cười nói:

- Hai vị, mời chọn món ăn trước!

- Cho tôi món shumai, gà hầm, sườn xào chua ngọt, và món vịt quay!

Tống Nghiêm Tịch không khách sáo, anh gọi bốn món mà An Diệp Lạc thích nhất. Gấp cuốn menu lại để qua một bên. Dương Thiên Lôi quay sang nhìn An Diệp Lạc cười nói:

- Chủ tịch Diệp, mời cô chọn!

- Không cần, anh ấy đã chọn cho tôi rồi!- An Diệp Lạc lắc đầu.

- À, vâng!- Dương Thiên Lôi ngượng ngùng cười. Sau đó cũng gọi cho mình vài món.

Trong bữa cơm, thấy hai người An Diệp Lạc cùng Tống Nghiêm Tịch trong bữa ăn đều không nói chuyện nên hai người không dám nói gì.

Khi bữa ăn gần xong, Triệu Hạ Nhiên đứng dậy nói:

- Hai người cứ dùng tự nhiên, tôi vào trong nhà vệ sinh một chút!

Nói xong, cô ta đứng dậy rời đi, An Diệp Lạc nhìn cô ta sau đó lại dùng cơm như cũ. Tống Nghiêm Tịch ngồi bên cạnh, thấy cô nhìn Triệu Hạ Nhiên nhưng anh vẫn im lặng, anh biết khi về nhà cô sẽ nói cho anh biết.

15 phút sau, Triệu Hạ Nhiên quay trở lại cười thật tươi nói:

- Lúc này đi vệ sinh mình đã thanh toán tiền rồi! Mọi người cứ dùng thoải mái nhé!

- Vậy sao được? Bữa này mình mời mà!- An Diệp Lạc tỏ ra kinh ngạc hỏi.

- Có sao đâu! Mình trả cũng được mà!- Triệu Hạ Nhiên từ chối.

Thấy An Diệp Lạc không nói gì, Triệu Hạ Nhiên nháy mắt với Dương Thiên Lôi, thấy vậy, anh vội cười nói:

- Nếu chủ tịch Diệp thấy ngại thì lần sau mời lại vợ chồng tôi là được rồi, em thấy đúng không vợ?

- Đúng, đúng!- Triệu Hạ Nhiên gật đầu vội vàng phủ định.

- Thôi được rồi, vậy mấy hôm nữa mình sẽ mời cậu đi với mình tới một nơi được không?- An Diệp Lạc thoải mái nói.

- Được chứ! Mình đồng ý ngay, khi nào đi chỉ cần cậu gọi điện cho mình là được!- Triệu Hạ Nhiên đồng ý ngay lập tức.

Bữa cơm kết thúc, bốn người đi về hai ngã, ngồi trong xe, Tống Nghiêm Tịch nói:

- Diệp Hoành Nghị mở tiệc tối nay, lão ta đưa thiệp tới cho anh!

- Là Diệp Hi Nghi đưa cho anh?- An Diệp Lạc không phải hỏi mà là khẳng định.

- Ừ! Có lẽ anh nên kết thúc cuộc chơi sớm, nếu không cô ta ngày nào cũng tới tìm anh, mệt muốn chết!

- Ha ha, được người đẹp theo đuổi thì anh phải thấy hạnh phúc chứ?- An Diệp Lạc trêu đùa.

- Có mình vợ là đủ rồi!
- Máy giờ dự tiệc?
- 7 giờ 30 phút!
- Ừ!
- Giờ anh đưa em về công ty rồi anh về công ty luôn, chiều tan việc anh tới đón!
- Không cần đâu, em tự về cũng được, anh không phải còn đi dự tiệc sao?
- Tiệc cũng không quan trọng bằng vợ mình!

An Diệp Lạc hết cách với anh, hai năm nay bên nhau sớm chiều, cô quá hiểu tính cách anh, cô càng từ chối thì anh càng làm, cho nên tốt nhất cô cứ im lặng coi như chấp nhận. Nhưng dù vậy, cô cũng không thể ghét anh, vì tất cả những gì anh làm đều là vì cô, vậy thì thử hỏi, cô làm sao có thể ghét anh cho được!

Hai người chia tay ở cổng công ty, sau khi An Diệp Lạc xuống xe bước vào trong công ty, thói quen phải nhìn thấy cô bước vào trong công ty rồi anh mới rời đi

Trở lại công ty, vào phòng mình không thấy Diệp Hi Nghi khiến anh thở phào nhẹ nhõm.

Buổi tối, tại Diệp gia!

Khi Tống Nghiêm Tịch tới thì bữa tiệc đã nhập được 30 phút, khi anh xuống xe, Diệp Hi Nghi với bộ đầm màu trắng liền chạy ra đón anh, nhìn anh, cô ta phụng phịu trách:

- Anh tới muộn, làm người ta chờ mãi!
- Tôi có việc bận!

Nói xong anh bước vào trong, gặp Diệp Hoành Nghi, lão nhìn thấy anh tới liền cười vui vẻ, giọng trách cứ nói:

- Nghiêm Tịch! Cháu tới muộn 30 phút!
- Dạ! Xin lỗi Diệp lão gia!
- Vậy ta phạt cháu uống với ta một ly rượu, cháu không chê rượu của lão già này chứ?
- Dạ!

Diệp Hoành Nghi vừa nói xong thì Diệp Hi Nghi đem ly rượu tới đưa cho anh:

- Rượu của anh đây!
- Cảm ơn!

Tống Nghiêm Tịch không nhìn Diệp Hi Nghi, anh cầm ly rượu cô ta đưa tới, chạm ly cùng Diệp lão gia. Diệp Hoành Nghi cười tươi cùng chạm ly với anh sau đó uống cạn, nhìn anh uống xong, lão cười thật to nói ba tiếng “tốt, tốt, tốt” rồi rời đi. Trước khi đi, lão lén nhìn Diệp Hi Nghi, khi thấy cô ta gật đầu liền rời đi ngay.

Tống Nghiêm Tịch không phát hiện ra, mà có phát hiện anh cũng chỉ nghĩ lão muốn con gái mình đánh anh như những lần dự tiệc trước.

46. Chương 48

Thời gian trôi đi, cho tới khi Tống Nghiêm Tịch thấy trong người mình khó chịu, một thứ gì đó rất nóng đang ở trong người anh, khuôn mặt anh bỗng nhiên đỏ, suy nghĩ thoáng qua, anh biết mình bị tính kế liên vôi vàng rồi khỏi bữa tiệc đi ra xe của mình.

Bỗng cánh tay anh bị giữ lại, nhìn sang bên cạnh thấy đó là Diệp Hi Nghi, anh liền khó chịu nắm tay cô ta ra, lại không ngờ cô ta vẫn túm chặt tay anh. Cảm giác mát lạnh từ tay cô ta làm anh thấy dễ chịu, thế nhưng, vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, anh lạnh lùng nhìn Diệp Hi Nghi, chỉ thấy cô ta cúi mặt xuống nói:

- Nghiêm Tịch! Anh đi đâu vậy?

- Buông!- giọng lạnh lạnh lẽo vang lên.

- Không, em không buông, hôm nay anh phải là của em! Anh... trong người anh khó chịu thì để em giúp anh được không?- Diệp Hi Nghi liền ôm chặt Tống Nghiêm Tịch.

- Khoản nợ này tôi nhớ kỹ, cô cứ chờ đấy!

- Hai năm này, em thực sự đợi không được, lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã biết mình yêu anh rồi, càng ngày càng lún sâu, em đã cố gắng làm mọi điều, chỉ mong anh nhìn em một lần, cho em một cơ hội. Nhưng anh lại lạnh lùng với em, vì sợ mất anh cho nên hôm nay em buộc phải bỏ thuốc vào rượu của anh! Đừng từ chối em, có được không anh?

- Tôi nói lại lần cuối cùng, buông tôi ra, nếu không, đừng trách tôi không thương tiếc ngọc!

- Không, em không buông! Hôm nay, em sẽ không buông anh, chỉ cần qua đêm nay, em sẽ thuộc về anh!

Tống Nghiêm Tịch không còn đủ bình tĩnh, anh đưa tay đẩy mạnh Diệp Hi Nghi ra ngoài khiến cô ta bị ngã xuống dưới đất.

- Á!

Nghe tiếng hét của cô ta, mọi người đang dự tiệc liền vội chạy lại, thấy cảnh tượng Tống Nghiêm Tịch khuôn mặt đỏ bừng như lửa nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, từ người anh tỏa ra khí lạnh khiến ai cũng giật mình lui lại mấy bước chân.

Dưới đất là Diệp Hi Nghi bị ngã, mọi người nhìn vậy trong ánh mắt tỏ ra đau xót cho cô ta, một số người trong họ lên tiếng:

- Chuyện gì vậy? Sao Diệp tiểu thư lại bị ngã?

- Không biết! Cái cậu kia cũng kỳ cục, phụ nữ người ta bị ngã vậy mà cũng không nâng người ta dậy!

- Đúng vậy!

- Nghe nói cậu kia là chủ tịch tập đoàn gì ấy!

- Dù là chủ tịch mà khi thấy phụ nữ người ta ngã thì cũng bên lịch sự mà nâng người ta dậy chứ? Chủ tịch mà như này thì tôi sẽ không thêm hợp tác cùng anh ta!

- Đúng vậy!

Mọi người đứng xúm lại bàn tán, Diệp Hi Nghi thấy mọi người nói vậy liền khóc, cô ta ngẩng đầu nhìn Tống Nghiêm Tịch nói:

-Nghiêm Tịch! Em chỉ muốn giúp anh thôi mà, anh uống rượu nhiều quá nên muốn đưa anh về phòng nghỉ tạm thôi, sao anh... sao anh có thể hiểu lầm ý tốt của em? Hu hu!

Diệp Hi Nghi nói xong liền ôm mặt khóc, lúc này một giọng nói trầm ấm nhẹ vang lên:

- Hi Nghi! Sao con lại bị ngã vậy? Mau, mau đứng lên, con không sao chứ??- giọng lo lắng của Diệp Hoàn Nghi vang lên, sau đó ông ta nhìn sang Tống Nghiêm Tịch thấy mặt anh đỏ bừng, trong lòng ông ta biết thuốc đã có tác dụng, nhưng vẫn giả vờ như không biết gì, nói tiếp- Nghiêm Tịch, cháu nâng Hi Nghi lên giúp chút!

Tống Nghiêm Tịch không nói gì, anh cất bước đi, trước khi rời đi chỉ để lại một câu:

- Khoản nợ này, tôi nhất định sẽ đòi lại!

- Đúng lại!- Diệp Hoàn Nghi tức giận vang lên- Cậu làm con gái tôi bị ngã thì thôi đi, đằng này nó có ý tốt muốn đưa cậu tới phòng dành cho khách để nghỉ ngơi, không ngờ cậu không nhận ý tốt của con bé thì

thôi, lại còn làm nó bị ngã. Tôi và cậu vẫn còn đang hợp tác, cậu làm vậy có phải là vuốt mặt không nể mũi không?

- Con gái của tôi, sao con lại bị ngã vậy?- Diệp phu nhân vội chạy tới ôm Diệp Hi Nghi khóc.

- Á!- Diệp Hi Nghi kêu lên một tiếng.

- Con gái, con... con bị thương ở đâu? Đừng làm mẹ sợ!- Diệp phu nhân đau đớn nhìn Diệp Hi Nghi lo lắng hỏi.

- Mẹ, con... con không... không sao ạ!- Diệp Hi Nghi cố gắng tỏ ra không sao nhưng khuôn mặt của cô ngày càng nhằn lại.

- Cậu, cậu đã làm gì con gái tôi??- Diệp phu nhân lúc này túm tay Tống Nghiêm Tịch lay lay

- Tôi cần một lời giải thích từ cậu!- Diệp Hoàn Nghi nghiêm giọng chất vấn anh.

Tống Nghiêm Tịch không nói gì, anh cất bước đi, trước khi rời đi chỉ để lại một câu:

- Khoản nợ này, tôi nhất định sẽ đòi lại!

- Đứng lại!- Diệp Hoàn Nghi tức giận vang lên- Cậu làm con gái tôi bị ngã thì thôi đi, đằng này nó có ý tốt muốn đưa cậu tới phòng dành cho khách để nghỉ ngơi, không ngờ cậu không nhận ý tốt của con bé thì thôi, lại còn làm nó bị ngã. Tôi và cậu vẫn còn đang hợp tác, cậu làm vậy có phải là vuốt mặt không nể mũi không?

47. Chương 49

Tống Nghiêm Tịch không muốn nói cũng không muốn giải thích, anh bước tới xe của mình rồi lên xe lái xe rời đi, bỏ lại mọi người cùng Diệp gia ngỡ ngàng, không ai nghĩ rằng chuyện lớn như vậy mà Tống Nghiêm Tịch anh lại lạnh lùng rời đi như vậy.

Diệp Hoàn Nghi cùng Diệp Hi Nghi ngỡ ngàng, trong lòng thì bức tức, trong lòng Diệp Hi Nghi khó chịu, cô ta đã bỏ thuốc vào ly rượu của anh, những tưởng sẽ cùng anh, cô ta đã đặt sẵn chiếc camera nhỏ trong phòng quay lại để làm bằng chứng. Vậy mà cuối cùng vẫn không thể giữ chân anh lại.

Diệp Hoàn Nghi trong lòng rất tức giận, ông ta muốn Tống Nghiêm Tịch anh và con gái mình xảy ra chuyện để ông có cơ gây sức ép với anh, muốn con gái mình lấy anh để có thể dễ dàng thầu công ty của anh, hai năm hợp tác cùng anh, ông ta thấy được sự lớn mạnh của công ty của anh. Ông ta đã muốn nó trong tay từ lâu rồi, chỉ là con gái của mình vẫn chưa thể chiếm được trái tim của anh, cho nên lần này, ông ta và con gái đã lên kế hoạch lần này, vậy mà, không ngờ rằng anh vẫn có thể rời đi.

Ông ta cũng muốn cho thị vệ đóng cổng lại, như vậy anh sẽ không thể rời đi, nhưng trong này có nhiều đối tác cho nên ông ta chỉ có thể trở mắt nhìn anh rời đi.

Tống Nghiêm Tịch chạy xe thẳng tới khách sạn Thiên Nhật của mình, vào trong phòng, bấm số điện thoại:

- Anh đây! Em tới khách sạn Thiên Nhật nhé!

-....

- Tôi giúp anh! Sau đó anh sẽ nói cho em biết!

-...

- Ừ! Anh chờ!

Cúp điện thoại, anh vội lao vào trong phòng tắm, bật nước lạnh xả lên người, cơn lạnh làm cho hỏa nhiệt trong người anh giảm bớt, nhưng vẫn không thể hết, cũng chẳng biết là thời gian bao lâu, cho tới khi An Diệp Lạc bước vào trong phòng.

Cô nhìn xung quanh, không hề thấy anh, lại thấy điện thoại và ví của anh ở trên bàn, bước lại gần phòng tắm, cô gõ cửa “cộc, cộc, cộc” ba tiếng.

Nghe có tiếng gõ cửa, người bên trong nói vọng ra:

- Diệp Lạc! Là em phải không?

- Dạ!- cô ở bên ngoài đáp- Anh đang tắm?

“Cạch” cửa phòng mở ra, An Diệp Lạc kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt nhìn anh từ trên xuống dưới, sau đó bình tĩnh quay đi, cô nói:

- Anh mặc đồ vào!

Nói xong, khuôn mặt cô đỏ bừng, Tống Nghiêm Tịch phát hiện ra liền kéo cô lại, bế cô lên giường, giọng anh khàn khàn nói:

- Diệp Lạc! Giúp anh, anh khó chịu quá!

- Anh... buông em ra! Anh làm sao vậy?- An Diệp Lạc lo lắng.

- Anh bị cha con lão cáo già kia bỏ thuốc, lúc về tới đây anh vào trong tắm mà vẫn không hết!

- Xuân được???- An Diệp Lạc nghĩ ngay tới.

- Ừ!

Gật đầu xong anh đặt nụ hôn lên môi cô, nóng bỏng, bá đạo cùng ôn nhu, nhưng không ngờ, chỉ mới chạm vào môi cô lại có thể khiến anh mất tự chủ. Nụ hôn kéo dài xuống xương quai xanh của An Diệp Lạc. Đôi bàn tay của anh thuần thục cởi hết quần áo trên người cô.

An Diệp Lạc sau khi nghe anh gật đầu khẳng định thì đau lòng khoing thôi, thật là khó cho anh, bị như vậy mà vẫn cố gắng giữ bình tĩnh để trở về khách sạn và gọi điện cho cô tới. Nếu là người khác, có lẽ hiện giờ đã cùng Diệp Hi Nghi quan hệ rồi. Nghĩ tới Diệp Hi Nghi, trong mắt An Diệp Lạc hiện lên sát khí, cô nói thầm: “Diệp Hi Nghi! Tôi sẽ cho cô trả giá vì dám động tới người của tôi!”.

Tống Nghiêm Tịch giờ không còn bình tĩnh được nữa, anh đặt miệng mình vào hai nhũ hoa của An Diệp Lạc, ngẫu nhiên gặm chúng khiến chúng đỏ hồng và căng lên, An Diệp Lạc bị anh trêu chọc, khiến mình không thể nghĩ được gì, nhẹ ưỡn ngực lên, cô cũng mặc kệ, đã xác định là yêu anh rồi thì cô chẳng có gì phải ngại ngùng, với lại trước kia cô và anh không phải là chưa xảy ra, cho nên cô cũng không cần bài xích nó làm gì.

Tống Nghiêm Tịch sau khi trêu chọc nhũ hoa của cô xong anh từ từ hôn xuống dưới.

48. Chương 50

Lúc này anh chợt dừng lại, An Diệp Lạc cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh đang nhìn, cô mở mắt thấy anh đang nhìn nơi tư mật của mình, cảm giác ngại ngùng khiến khuôn mặt cô đỏ bừng, biết rằng giữa hai người đã không còn gì phải che giấu, nhưng cô vẫn không quen cảm giác mình bị người khác nhìn ở nơi tư mật, đã vậy, anh còn dùng đôi mắt trắng trợn và nóng bỏng để nhìn.

Quay mặt đi, cô không để ý, kệ anh muốn làm gì thì làm, Tống Nghiêm Tịch ngẩng mặt nhìn cô, thấy cô quay đi coi như đồng ý anh khẽ mỉm cười, trong lòng nghĩ: “may lúc này anh tắm nước lạnh một tiếng, cũng hạ bớt nhiệt, nếu ngâm thêm hai tiếng nữa thì anh sẽ không sao, muốn định coi xem cô sẽ phản ứng ra sao, lại không nghĩ cô đồng ý!”.

Yêu thương nhìn An Diệp Lạc quay mặt đi, anh đặt lên môi cô nụ hôn, trong lòng nói thầm: “Diệp Lạc! Anh sẽ không để em chịu bất kỳ tổn thương nào! Anh yêu em!”.

Bàn tay anh đưa xuống phía dưới, nhẹ nhàng matxa, sau đó miệng đưa cuống nơi tư mật của cô nhẹ liếm, đầu lưỡi đưa vào bên trong, An Diệp Lạc cảm giác phía dưới mình chảy ra chất dịch, động tác của Tống Nghiệm Tịch nhẹ nhàng như muốn trêu đùa chúng.

Nơi chất dịch chảy ra ngày càng nhiều, ngón tay anh đưa vào bên trong, An Diệp Lạc run nhẹ, ngón tay Tống Nghiệm Tịch ra vào, khi cảm thấy thích hợp, anh đưa thêm một ngón nữa vào sâu bên trong, ngón tay Tống Nghiệm Tịch ở sâu bên trong khuấy đảo, khiến cho An Diệp Lạc cả người vắn vẹo, cô chỉ muốn anh nhanh nhanh vào.

Tống Nghiệm Tịch phát hiện ra rằng An Diệp Lạc bình thường sẽ rất lạnh lùng, như trong chuyện này, cô lại dâm dăng khiến anh yêu thích không thôi. Nhìn cô nâng người, anh thích thú, nhẹ nói thâm vào tai An Diệp Lạc:

- Diệp Lạc! Em có biết điệu bộ của em hiện giờ dâm dăng đến mức nào không?

Nghe anh nói, An Diệp Lạc liếc nhìn anh cái sắc lạnh, cô nói:

- Anh không thích? Vậy bước xuống khỏi người tôi!

- Ai nói anh không thích, chỉ là, anh không muốn bất kỳ thằng đàn ông nào được nhìn thấy bộ dạng này của em, em là của tôi, chỉ có tôi được nhìn thấy!- Tống Nghiệm Tịch bá đạo nói.

- Nhanh vào đi! - An Diệp Lạc không nói gì nữa, cô nhắc anh, cô thực sự rất khó chịu.

- Chưa được!

Nói rồi Tống Nghiệm Tịch tiếp tục nơi tư mật của An Diệp Lạc, cảm giác anh trêu đùa làm cho An Diệp Lạc tức giận, nhưng cô chỉ có thể tức giận ở trong lòng.

- Ừm!

Nhẹ rên một tiếng, Tống Nghiệm Tịch cảm thấy trêu đùa đã đủ, anh còn trêu chọc nữa thì có lẽ sẽ chẳng có cơm cho anh ăn, ngón tay rút ra, vật của anh đưa mạnh vào trong.

- A!

Cả hai người hít thật sâu, phía dưới của An Diệp Lạc bỗng nhiên khép chặt, Tống Nghiệm Tịch hút một ngụm khí, anh nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô:

- Diệp Lạc! Buông lỏng, buông lỏng, từ từ thả lỏng cơ thể! Ngoan!

Nghe theo hướng dẫn của anh, An Diệp Lạc dần dần buông lỏng cơ thể, lúc này Tống Nghiệm Tịch thoải mái ra vào trong người cô, hai bàn tay ôm moing căng tròn nhẵn mịn của An Diệp Lạc lên, cô cũng uốn cong người kết hợp cùng anh, hai người cùng nhau lên đỉnh điểm của khoái cảm.

Một lần rồi lại một lần, cuối cùng cả hai đều mệt liền ôm nhau ngủ.

Buổi sáng, khi ánh nắng ban mai bị che bởi tấm rèm cửa, trong phòng, hai người vẫn ôm nhau ngủ ngon lành. Cho tới khi, hàng lông mi của An Diệp Lạc khẽ rung rung, cô mở mắt, định ngồi dậy thì cảm thấy mình bị ôm chặt, nhìn sang người bên cạnh, thấy anh nhắm mắt ngủ say, hàng lông mi dài che đi đôi mắt lạnh lùng khi thức của anh, hai hàng mày kiếm dày gọn gàng, khuôn mặt như tượng tạc, không tìm ra khuyết điểm, đôi môi mỏng khẽ mím chặt.

Đặt bàn tay của mình chạm nhẹ lên khuôn mặt anh. Bất chợt, người đang nhắm mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, phía dưới của hai người vẫn đang dính chặt, dương vật của Tống Nghiệm Tịch lại bắt đầu ngẩng lên, An Diệp Lạc cảm nhận được, cô liền vội vàng đẩy anh ra bước xuống giường chạy vào nhà tắm.

Tống Nghiệm Tịch ngồi trên giường cười, đất đắp dĩ lác đầu, thực sự gần cô là anh không thể giữ được sự ham muốn đối với cô.

49. Chương 51

Sau khi An Diệp Lạc tới công ty, cô liền bấm số gọi cho Phương Tiểu Quân rằng cô muốn bắt Diệp Hi Nghi, nghe cô nói xong Phương Tiểu Quân không nói hai lời liền cho người đi bắt Diệp Hi Nghi về.

30 phút sau, An Diệp Lạc đã có mặt tại tầng hầm bí mật trụ sở của Phương Tiểu Quân. Bước vào bên trong, nhìn Diệp Hi Nghi bị bịt mắt và trói chặt trên ghế, miệng quần chặt sợi dây vải, An Diệp Lạc ngoắc tay, người phía sau nghe lệnh bước lên gỡ dây bịt mắt và miệng ra, lúc này, Diệp Hi Nghi mới có thể nhìn được xung quanh.

Trong lòng lo lắng, cô ta hôm nay đang trên đường tới công ty R.S của Tổng Nghiêm Tịch, không ngờ lại bị một nhóm người bịt mắt bắt đi. Khi phát hiện đối diện mình là Diệp Lạc Nguyên, Diệp Hi Nghi nói giọng ra lệnh:

- Diệp Lạc Nguyên! Cô mau cởi trói cho tôi!

Nhéch mép cười, An Diệp Lạc bước lại gần, nâng cằm Diệp Hi Nghi lên nhìn, giọng nói lạnh lùng của An Diệp Lạc vang lên trong tầng hầm:

- Diệp Hi Nghi, cô hình như không biết hoàn cảnh hiện giờ của mình nhỉ?

Móng tay dài sắc nhọn của An Diệp Lạc lướt nhẹ trên gò má của Diệp Hi Nghi làm chúng chảy chút máu. Cảm giác đau xót khiến Diệp Hi Nghi trợn mắt không thể tin nhìn An Diệp Lạc, cô ta hét lên:

- Đồ khốn! Mày mau thả tao ra!

- Thả ra??? Ha ha, cô nói dễ nghe nhỉ? Thả cô ra thì tôi sai người bắt cô làm gì???

- Mày, mày vì sao lại bắt tao? Mau thả tao ra, nếu không...!

- Nếu không thì sao nha???

An Diệp Lạc cầm lấy con dao nhọn trên bàn lướt trên mặt Diệp Hi Nghi, nhìn khuôn mặt đầy sợ hãi của Diệp Hi Nghi, An Diệp Lạc khẽ cười, con dao đưa lên lưỡi nhẹ liếm, đôi mắt lướt nhìn Diệp Hi Nghi chỉ thấy khuôn mặt cô ta chuyển thành khuôn mặt bầy sắc cầu vồng, trong lòng An Diệp Lạc rất vui.

- Sao vậy? Diệp Hi Nghi??? Cô sợ nó sao???

Nói đoạn, An Diệp Lạc đưa con dao lại gần, Diệp Hi Nghi sợ hãi quay mặt sang hướng khác.

- Ha ha, cô cũng biết sợ mấy thứ này sao?

- Cô... cô không phải là Diệp Lạc Nguyên, cô là ai???- Diệp Hi Nghi nghi ngờ cố gắng giữ bình tĩnh cho mình.

- Tôi là ai? Không phải cô là người hiểu rõ sao?- An Diệp Lạc không trả lời câu hỏi của cô ta mà hỏi ngược lại cô ta.

- Cô không phải là Diệp Lạc Nguyên, Diệp Lạc Nguyên không như vậy!- Diệp Hi Nghi lắc đầu, khuôn mặt cô ta càng lúc càng tái mét.

- Năm năm trước, khi mẹ tôi chết, lúc đó có người nói với tôi rằng: “từ giờ tôi sẽ cướp tất cả mọi thứ của cô!”. Hai năm trước, vào sinh nhật tôi, trong vườn Diệp gia có hai người một là chồng chưa cưới, hai là em gái cùng cha khác mẹ đang tình tứ bên nhau. Cô nói coi? Tôi là ai???

Đùng đưa con dao qua lại trước mặt Diệp Hi Nghi, An Diệp Lạc cười tươi nói, lúc này bên ngoài có giọng nói vang lên:

- Lạc Nguyên, người cô cần đã đưa tới rồi!

- Quân Quân! Phiên cậu rồi, đưa họ vào trong này cho tôi!- An Diệp Lạc nói vọng ra.

“Két” cánh cửa sắt nặng nề vang lên, bước vào là một chàng trai, khi Diệp Hi Nghi nhìn thấy thì kinh ngạc và run sợ không thôi, bởi cô ta còn nhớ chuyện giữa cô ta và Trương Doanh, sau đó chính Phương Tiểu Quân ép gia đình cô xem chút là phá sản, nếu không có Nghiêm Tịch đứng ra giải quyết thì có lẽ, nghĩ tới đây, Diệp Hi Nghi rùng mình.

Phương Tiểu Quân bước vào bên trong, theo sau anh là hơn chục người đàn ông, có trưởng thành, có già, có gầy, có mập. Đủ các loại thành phần đều theo phía sau anh.

50. Chương 52

Liếc nhìn những người vừa bước vào, An Diệp Lạc gật đầu cô nói với Phương Tiểu Quân:

- Cám ơn!

- Không có gì, thù cũ của Doanh Doanh cũng cộng vào luôn!- Phương Tiểu Quân lắc đầu từ chối nói.

An Diệp Lạc nghe Phương Tiểu Quân nói xong cô cũng không nói gì cả, lúc này Diệp Hi Nghi nhìn những người bước vào xong cô ta quay sang nhìn An Diệp Lạc hỏi:

- Diệp Lạc Nguyên! Mà muốn làm gì???

- Làm gì? Không phải em gái cần vui vẻ với đàn ông sao? Vậy thì chị sẽ giúp em, đây là những người mà chị tìm cho em gái yêu quý của chị, sao nào? Em chọn ai trong số họ???

- Diệp Lạc Nguyên, cha sẽ không tha cho cô!- Diệp Hi Nghi đôi mắt ánh lên sự sợ hãi cùng thù hận.

- Cha??? Ý cô là lão già Diệp Hoàn Nghi sao?- An Diệp Lạc trêu đùa Diệp Hi Nghi nói:- Lão già đó hiện giờ làm gì còn tâm trí mà nhớ tới đứa con gái bảo bối là cô nữa chứ!

- Cô nói vậy là ý gì???- Diệp Hi Nghi kinh ngạc nhìn An Diệp Lạc hỏi lại.

- Ý gì??? Không phải hôm qua hai cha con cô tính toán với Nghiêm Tịch sao?

- Cô...! Vậy thì sao chứ? Anh ấy và cô vẫn chưa phải là vợ chồng, cô lấy quyền gì mà ngăn cản tôi???- Diệp Hi Nghi vênh mặt nói.

- Đúng là tôi không thể ngăn cản cô yêu anh ấy, nhưng cái sai của cô là dám bỏ thuốc cho anh ấy! Cho nên, hậu quả giờ cô nên gánh chịu, đừng trách tôi, Nghiêm Tịch là điểm giới hạn của tôi!

Nói xong, An Diệp Lạc hất tay, cô nhìn Diệp Hi Nghi cười, nói:

- Bắt đầu đi, người nào ốm lên trước!

Nghe An Diệp Lạc nói, một người phía sau bước lên, hấn đi thẳng về phía Diệp Hi Nghi, An Diệp Lạc hỏi Phương Tiểu Quân:

- Quân Quân! Camera cậu đã mở để quay lại chưa?

- Yên tâm! Tất cả đều vào đây rồi!- Phương Tiểu Quân lạnh lùng trả lời.

Nhìn người đàn ông cả người nhem nhuốc bắn thối đi về phía mình, Diệp Hi Nghi hét ầm lên, chiếc đầu cứ lắc qua lắc lại liên tục nói:

- Đừng qua đây, đừng qua đây! Diệp Lạc Nguyên, mau thả tao ra, mày không sợ cha tìm thấy tao sẽ giết mày hay sao?

Vẫn không nghe thấy An Diệp Lạc trả lời, Diệp Hi Nghi sợ hãi nhìn người đang bước tới gần, trong lòng cô ta thì kêu gào: “cha, mẹ! Hai người đang ở đâu? Mau tới cứu con!”

Cho dù Diệp Hi Nghi có kêu gào rát cả cổ cũng không ai có thể tới cứu cô ta được, nhìn người đàn ông bắn thối vươn đôi bàn tay gầy gò đen đúa về phía mình, Diệp Hi Nghi cố gắng giãy giụa để thoát khỏi dây trói cũng không thể được.

“Xoạc” toàn bộ quần áo của Diệp Hi Nghi bị xé rách, toàn bộ cơ thể cùng làn da trắng của cô ta bị phơi bày trước mặt tất cả mọi người, An Diệp Lạc lạnh lùng nhìn, sau đó cô cùng Phương Tiểu Quân rời đi, trước khi đi, cô nói:

- Bịt miệng cô ta lại!

Nghe cô ra lệnh, một đàn em của Phương Tiểu Quân hiểu ý nhanh nhẹn bước tới lấy dây vải bịt miệng Diệp Hi Nghi lại, khiến cô ta chỉ nói được một câu:

- Cô...!

Không để ý ánh mắt oán hận của Diệp Hi Nghi, An Diệp Lạc quay lưng rời đi, trước khi đi cô nói:

- Từng người, từng người thay nhau, mỗi người một ngày giúp cô ta vui vẻ, nhớ, không được khiến cô ta kiệt sức quá, nếu không sẽ không vui, ai mà cố tình thì người tiếp theo sẽ chính là kẻ đó. Nghe rõ chưa?

Những người có mặt trong mật thất nghe An Diệp Lạc nói vậy, cảnh tượng hiện ra trong đầu khiến họ run sợ không thôi, mọi người vội vàng trả lời:

- Vâng thưa cô!

Hài lòng với đáp án của mọi người, An Diệp Lạc vui vẻ cười bước ra ngoài, cô còn đi coi trò vui của Tổng Nghiêm Tịch và lão già Diệp Hoành Nghi.

51. Chương 53

Đúng như những gì An Diệp Lạc nói với Diệp Hi Nghi, Diệp Hoành Nghi giờ đây đang trong tình trạng khủng hoảng, giá cổ phiếu cứ cách mỗi giờ lại giảm, kéo theo cổ phiếu Diệp gia tụt giảm một cách trầm trọng, bên cạnh đó, địa ốc bị đình trệ, tất cả các ngành mà Diệp gia có liên quan đều đang bị đình trệ hoặc tụt giảm trầm trọng.

Diệp Hoành Nghi ngồi trong phòng chủ tịch vủa mình, nhìn giá cổ phiếu cùng tất cả các ngành trên màn hình, những con số nhảy lên nhảy xuống khiến trong lòng ông ta thót tim. Không nghĩ rằng mấy chục năm trong ngành kinh doanh, vậy mà chỉ một chút sơ xảy giờ đây công ty của ông ta bị rơi vào tình trạng chuẩn bị phá sản.

Cứ nghĩ rằng, công ty của mình đứng nhất nhì trong nước sẽ không bị lung lay ảnh hưởng, lại không ngờ hiện giờ người ta khiến cho công ty của ông ta chao đảo như vậy, cứ cách một giờ thì giá cổ phiếu trên sàn chứng khoán tăng một con số thì giờ thứ hai sẽ giảm mạnh.

Diệp Hoành Nghi giờ đây vẫn không hiểu vì sao thị trường chứng khoán lại biến động như vậy, nhìn danh sách tên những công ty trên sàn chứng khoán có hai công ty R.S và M.A là vẫn giữ mức giá ổn định, điều đó khiến cho Diệp Hoành Nghi sợ hãi không thôi.

Từ lúc bị biến động, ông ta đã cấp bách gọi cho Tổng Nghiêm Tịch muốn nhờ bên đó đầu tư vào để giữ ổn định tỷ giá giao dịch, thế nhưng, khi ông ta gọi lại không hề nhận được lời đáp trả từ bên Tổng Nghiêm Tịch, kể từ ngày hôm qua Tổng Nghiêm Tịch nói sẽ hủy hợp đồng với công ty của Diệp gia ông thì hôm nay dao động chứng khoán bị biến động.

Chỉ cần nghĩ thoáng qua là ông ta đã đoán ra được là do ai làm, giờ đây ông ta hối hận không thôi.

Tại công ty R.S,

Sau khi An Diệp Lạc tới đã vào phòng của Tổng Nghiêm Tịch, nhìn những con số nhảy lên nhảy xuống trên máy tính, An Diệp Lạc cũng không nói gì. Tổng Nghiêm Tịch ngồi bên cạnh ngắm nhìn cô, anh nói:

- Lạc Lạc! Chuyện của Diệp Hi Nghi sao rồi???

- Em đã cho người đăng video lên các trang mạng, tin tưởng không lâu nữa sẽ có trò hay để xem!

- Em đoán coi, lão ta có tới tìm em không?- Tổng Nghiêm Tịch chống cằm nhìn cô hỏi.

- Theo tính cách của lão ta thì chắc chắn sẽ tới tìm em!- An Diệp Lạc khẳng định trả lời.

- Vậy hay hôm nay chúng ta chưa hạ bệ lão vội, để coi xem lão ta sẽ làm gì tiếp theo!
- Cũng được, để năm ngày sau sẽ tiếp tục, như vậy chơi sẽ vui hơn, anh thấy sao?
- Nghe em!

Mà chuyện kia của em thì sao rồi?

- Để trò chơi này kết thúc sẽ tiếp tục tới họ, em muốn cho họ nhìn thấy trong thời gian biến động của ngày hôm nay họ sẽ càng thêm tham vọng với công ty M.A!

Gật gật đầu, Tống Nghiêm Tịch gọi điện cho nhân viên bên sàn chứng khoán ổn định lại giá cổ phiếu.

Lúc này, khi tim của Diệp Hoành Nghi thất lại khi con số chứng khoán của Diệp gia bị hạ tới mức 5% thì ông ta đã toát mồ hôi, vì sợ rằng nếu hạ thấp nữa thì công ty của ông ta bị phá sản hoàn toàn, lại không nghĩ khi chỉ mảnh treo chuông thì bất ngờ giá cổ phiếu Diệp gia tăng 25% sau đó là ổn định. Lúc này Diệp Hoành Nghi vội thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, một nhân viên bên sàn chứng khoán của ông vội báo cho ông ta biết số tiền bỏ ra để giữ lại giá cổ phiếu Diệp gia đã hết, nếu không có vốn bổ sung thì khi bị biến động lần nữa công ty sẽ không đủ ngân sách để đối đầu với biến động.

Vừa nghe tin, Diệp Hoành Nghi sốc nặng, ông ta ngồi phịch xuống ghế. Cũng không biết ông ta trở về nhà bằng cách nào, sau khi về ông ta đi thẳng lên phòng, Diệp phu nhân nhìn chồng muốn nói nhưng rồi lại thôi, lúc này bà ta nhìn ra ngoài cổng mong ngóng Diệp Hi Nghi trở về, bởi vì suốt cả ngày nay bà ta không hề thấy mặt con gái của mình.

Trong lòng lo lắng không thôi, nhìn đồng hồ đã điểm 10 giờ đêm, càng khiến bà ta suốt ruột, vội lấy điện thoại ra bấm số của con mình nhưng lại chỉ nghe tiếng “thuê bao quý khách gọi hiện giờ không liên lạc được!”

52. Chương 54

[có H nhẹ nhé!]

Hai ngày sau,

Diệp Hoành Nghi nói với vợ:

- Mai bà kêu con Hi Nghi đi cùng tôi!
- Hai cha con ông định đi đâu?- Diệp phu nhân lo lắng ngập ngừng hỏi.

Không nghe ra vợ có gì khác thường, Diệp Hoành Nghi vẫn ăn bình thường nói:

- Đưa con bé đi gặp một người!
- Ông...!
- Bà không biết mấy hôm nay công ty chúng ta rơi vào khủng hoảng, sắp phá sản rồi!- Diệp Hoành Nghi thở dài nói.
- Vậy ông định...!- Diệp phu nhân lo lắng.
- Có một người muốn tìm vợ cho con trai họ, cho nên tôi muốn dẫn con bé tới gặp họ, nếu được cũng có thể nhờ họ hỗ trợ vốn để qua cơn biến động này!
- Nhưng con bé nó yêu Tống Nghiêm Tịch, nếu làm vậy thì con bé sao chịu?- Diệp phu nhân cố gắng thuyết phục.
- Ý tôi đã quyết, bà kêu con bé mai chuẩn bị đi với tôi!- dứt khoát xong, Diệp Hoành Nghi đứng dậy rời khỏi nhà.

Chỉ còn Diệp phu nhân lo lắng nhìn chồng rời đi, bà không dám nói cho ông biết Diệp Hi Nghi hai hôm nay không về nhà, nắm chặt tay đi đi lại lại trong nhà, cuối cùng không thể cứ ở nhà chờ đợi được nữa, bà ta liền rời khỏi nhà.

Quay trở lại tầng hầm, nơi giam giữ Diệp Hi Nghi.

Lúc này ở bên trong, tất cả nam nữ đều khoả thân, Diệp Hi Nghi toàn thân lơ lửng nằm dưới đất, lúc này trong mắt cô ta chỉ còn một màu của hận thù, cô ta hận tất cả, Diệp Lạc Nguyên, Tống Nghiêm Tịch, Trương Doanh, Phương Tiểu Quân. Cô ta cho rằng chỉ vì những người này mà giờ đây cô ta thân tàn ma dại, một thiên kim tiểu thư là cô ta, được bao nhiêu quý công tử con nhà giàu theo đuổi, vậy mà giờ đây chẳng khác gì một gái điếm rẻ tiền. Diệp Lạc Nguyên, Tống Nghiêm Tịch, Trương Doanh, Phương Tiểu Quân, các người hãy chờ đây, tôi mà ra được thì sẽ cho các người nếm mùi vị đau khổ gấp vạn lần tôi.

Nghĩ vậy, nhưng khi ánh mắt nhìn ra nơi cửa sắt thì Diệp Hi Nghi lại càng hận, suốt hai ngày nay, cô ta luôn tìm cách rời khỏi đây, nhưng cánh cửa quá nặng nề đóng im lìm thì cô ta có mọc cánh cũng chẳng thể bay được, cuối cùng cô ta hận luôn cả cha mình là Diệp Hoàn Nghi, hận ông ta vì không tới cứu mình, thậm chí, cô ta còn hận cả mẹ mình là Diệp phu nhân.

Cô ta đã hi vọng rằng hai người yêu thương cô ta sẽ tới cứu cô ta, nhưng, hai ngày đã trôi qua vẫn không thấy bóng một ai. Đang suy nghĩ, phía dưới cảm nhận có gì đó nóng chạm vào cô ta, đưa mắt nhìn xuống phía dưới khiến cô ta một trận sợ hãi, bởi đó là một lão già, còn già hơn cả cha cô ta đang đưa chiếc lưới của mình chạm vào nơi tư mật của cô ta.

Miệng ư ư, chiếc đầu lắc qua lắc lại. Cô ta làm sao có thể chấp nhận mình bị một lão già làm chuyện ấy chứ. Nhưng lần này cũng vậy, cho dù cô ta có phản đối cũng không thể thoát cảnh cùng một lão già giao hoan.

Chiếc camera đặt ở góc vẫn đang quay lại rõ ràng khuôn mặt cùng những động tác hoạt động của tất cả những người có mặt trong tầng hầm. Mùi vị hoan ái bay khắp xung quanh tầng hầm khiến vật phía dưới của những đàn ông có mặt trong phòng ngẩng lên căng cứng, nhưng họ buộc phải gắng nhịn bởi vì họ còn nhớ câu nói trước khi rời đi của An Diệp Lạc. Không ai dám biến mình là kẻ tiên phong.

Diệp phu nhân bắt taxi chạy thẳng tới công ty R.S để gặp Tống Nghiêm Tịch, chỉ là, khi bà ta tới lại bị nhân viên tiếp tân thông báo cho biết rằng anh không có mặt tại công ty ngày hôm nay.

Nghe xong, Diệp phu nhân không thể làm gì khác hơn là lại trở về nhà tiếp tục chờ đợi Diệp Hi Nghi.

53. Chương 55

Sau khi Diệp phu nhân trở về liền thấy ở cổng nhà mình có một phong bì dày, bà ta nghi ngờ liền cầm lên mở ra coi. Khi nhìn thấy tấm ảnh trong phong bì bà ta mặt biến đổi thành tái mét, vội vàng đưa ánh mắt nhìn xung quanh rồi vội vàng mở cổng chạy vào bên trong.

An toàn ở trong nhà, lúc này Diệp phu nhân mới bỏ tất cả đồ bên trong phong bì ra, rơi ra ngoài là những tấm hình khoả thân của con gái bà cùng với chục người đàn ông vây quanh, một đĩa CD rơi ra cùng, nhìn những bức ảnh đó, Diệp phu nhân sửng sốt. Bà không thể ngờ rằng con gái của bà có thể làm ra chuyện như vậy. Giờ bà biết phải làm sao? Vội vàng thu gom lại những bức ảnh, nhưng có lẽ bởi vì bà chỉ để ý những tấm hình mà không biết chiếc đĩa CD bị rơi ra cùng và nằm ở góc chân ghế.

Lúc Diệp phu nhân đang lo lắng thu dọn những bức hình xong thì sau lưng bà vang lên tiếng nói:

- Bà đứng đây làm gì mà tôi về cũng không biết vậy?

Giọng nói đầy mệt mỏi của Diệp Hoàn Nghi vang lên khiến Diệp phu nhân giật mình quay lại, bà ta nhanh tay dấu phong bì ra phía sau, hành động đó của bà khiến Diệp Hoàn Nghi nghi ngờ, ông ta nheo mắt lại hỏi:

- Bà dấu gì phía sau vậy?

- Không... không... không có gì!- Diệp phu nhân lắc đầu.
- Vậy cái gì phía sau bà? Đưa tôi xem!- Diệp Hoành Nghị nhú mày không vui.
- Không có gì mà, ông ngồi nghỉ đi, để tôi đi lấy nước cho ông uống!

Vội vàng đem hồ sơ cùng đi vào trong, bỏ lại ánh mắt nghi ngờ nhìn chăm chăm phía sau lưng bà khiến bà trong lòng run sợ không thôi. Bà không biết sẽ dấu được ông bao lâu, nhưng đối với bà thì dấu được ngày nào hay ngày đó.

Diệp Hoành Nghị cũng không truy cứu, ông ta mệt mỏi nằm xuống ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi. Cho tới khi Diệp phu nhân cho người giúp việc ra gọi ông vào ăn cơm.

Cùng ngồi ăn cơm, lúc này Diệp Hoành Nghị hỏi:

- Con Hi Nghi đâu rồi, hình như hai ba hôm nay tôi không nhìn thấy nó ở nhà!
- À! Con bé gọi điện cho tôi nói đi chơi với bạn, chắc phải mấy hôm nữa mới về!
- Bà gọi cho con bé để tôi nói chuyện với nó, phải kêu nó về ngay để mai còn đi gặp nhà người ta! Gia đình đi cũng giàu có, con bé mà về bên nhà đó thì sẽ không phải lo nghĩ gì cả!
- Tôi...!- Diệp phu nhân ngập ngừng.
- Sao vậy? Hôm nay tôi thấy bà rất lạ, có chuyện gì sao?- Diệp Hoành Nghị buông đũa nhìn thẳng vào Diệp phu nhân.
- Để tôi lên trên lấy điện thoại xuống đã!- Diệp phu nhân chống chế trả lời.
- Gọi điện thoại bà dưới này không được sao?
- Con bé mới đổi số điện thoại, tôi không nhớ số!
- Vậy thì bà lên cầm điện thoại xuống đây!- Diệp Hoành Nghị không hỏi gì thêm gật đầu nói.

Diệp phu nhân đi lên lầu mà lòng rối bời, bà ta không biết nên nói gì, chỉ mong khi đi lên rồi Diệp Hoành Nghị ông ta có việc rời đi.

Khi Diệp phu nhân đang ở trên phòng lo lắng đứng ngồi không yên thì dưới nhà, người giúp việc khi đang lau dọn nhà thấy một chiếc đĩa CD nằm ở góc chân ghế bị lôi ra ngoài. Cầm chiếc đĩa CD lên nhìn, người giúp việc vội vàng đem tới đưa cho Diệp Hoành Nghị nói:

- Lão gia, tôi tìm thấy cái này rơi ra ở góc ghế, nó có phải của ông không?

Vừa nói, người giúp việc vừa đưa cho Diệp Hoành Nghị chiếc CD mà mình nhặt được để lên bàn ăn.

- Ủ, tôi biết rồi!

Người giúp việc quay ra ngoài, Diệp Hoành Nghị đôi mắt nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa CD, ông nhớ mình không có chiếc đĩa CD nào, như vậy, chiếc đĩa CD này liên quan tới đồ mà hôm nay vợ ông dấu phía sau không cho ông nhìn.

54. Chương 56

Đem chiếc đĩa CD lên phòng làm việc của mình, Diệp Hoành Nghị cho vào trong máy tính sau đó bật lên. Chỉ trong giây lát, trên màn hình máy tính là cảnh Diệp Hi Nghi toàn thânỏa thể, xung quanh là những đàn ông đủ mọi sắc thái cũng giống Diệp Hi Nghi đều không mảnh vải che thân.

Nhìn biểu hiện hài lòng và dâm dăng của Diệp Hi Nghi, Diệp Hoành Nghị không tin vào mắt mình, ông ta vung tay lên hất chiếc máy tính rơi xuống đất, đôi mắt đỏ ngầu đầy tức giận.

Bước ra khỏi phòng, ông ta vào phòng ngủ thấy vợ mình đang lo lắng đi đi lại lại trong phòng. Diệp phu nhân nghe tiếng động mở cửa liền ngẩng mặt lên thì thấy Diệp Hoành Nghị bước vào bên trong. Nhìn ánh mắt ông ta đỏ ngầu khiến bà sợ hãi, chỉ nghe giọng nói lạnh lùng của Diệp Hoành Nghị vang lên:

- Sao rồi? Đã gọi điện cho con Hi Nghi về chưa?
- Tôi... tôi không gọi được, chắc con bé đang vui với bạn nên tắt máy!- Diệp phu nhân sợ hãi trả lời.
- Vui với bạn? Vậy lúc này tập phong bì và dấu tôi phía sau là gì?- Diệp Hoành Nghị hai tay nắm chặt, không nghĩ rằng vợ mình đến giờ vẫn còn dấu mình một chuyện động trời như vậy.
- À, đó là mấy cái giấy tờ của tôi!
- Giấy tờ gì?- giọng Diệp Hoành Nghị rút qua kẽ răng.
- Giấy... giấy!- Diệp phu nhân ấp úng.
- Là ảnh của con Hi Nghi và một đám đàn ông không ra hồn người đang cùng nhau vui vẻ khi trên người không một mảnh vải che thân, có đúng vậy không?- Diệp Hoành Nghị đôi mắt long lên đỏ rực nhìn vợ mình.
- Ông? Sao ông lại biết?- Diệp phu nhân kinh ngạc bật thốt lên hỏi chồng.
- Làm sao tôi biết? Nếu như tôi không biết thì bà định dấu tôi tới bao giờ? Hả?
- Tôi, tôi...!- Diệp phu nhân sợ hãi, bà túm tay Diệp Hoành Nghị nói- Ông, ông tha cho con bé được không? Tôi cầu xin ông!

Phiền chán, Diệp Hoành Nghị hất tay bà ta ra, ông ta rời khỏi phòng, trước khi đi ông ta nói:

- Kêu nó cút khỏi nhà này, tôi từ nay không có đứa con là nó! Còn nếu ở lại trong nhà này thì phải theo sắp đặt của tôi!

Lạnh lùng bỏ lại câu nói, Diệp Hoành Nghị rời khỏi nhà, ông ta tới biệt thự của An Diệp Lạc. Đưa tay bấm chuông cổng, hiện giờ trong đầu ông ta chỉ còn Diệp Lạc Nguyên là còn hi vọng.

Diệp Hoành Nghị đứng ngoài cổng chờ đợi, cho tới 30 phút sau mới thấy cánh cổng mở ra, một vệ sĩ gác cổng nhìn ông ta hỏi:

- Diệp lão gia, ông có việc gì không?
 - Tôi tới tìm Diệp Lạc Nguyên, nó có nhà không?
- Diệp Hoành Nghị không để ý nói, ông ta vừa định nhấc chân bước vào trong lại không nghĩ mình bị vệ sĩ đó ngăn lại nói:
- Diệp lão gia, xin lỗi tôi không thể cho ông vào được!
 - Cái gì???- Diệp Hoành Nghị kinh ngạc nhảy dựng lên.

- Ông không thể vào!- Vệ sĩ kiên nhẫn nhắc lại.
- Nên nhớ, nhà này là của tôi, nó là con tôi!- Diệp Hoành Nghị giơ ngón tay chỉ vào mặt vệ sĩ.
- Cô chủ nói ông đã viết giấy từ cô chủ rồi cho nên cô chủ và ông không còn quan hệ gì nữa, ông muốn vào trừ khi được sự cho phép của cô chủ, con không, xin lỗi tôi không thể làm trái lời dặn của cô chủ!- Vệ sĩ vẫn bình tĩnh nói.
- Dù tao có từ bỏ nó thì nó cũng vẫn là con tao, tránh ra!- Diệp Hoành Nghị cay cú nói.

Vệ sĩ thấy mình nói nhỏ nhẹ với ông ta vậy mà ông ta còn cố tình đòi bước vào, anh liền gọi thêm hai người tới kéo ông ta ra ngoài, khi bốn người đang giằng co ngoài cổng thì An Diệp Lạc trở về.

Từ trong xe cô nhìn ra, thấy ba bốn người đang giằng co lôi kéo, chỉ nhìn lướt qua cô đã nhận ra đó là ai. Nhưng An Diệp Lạc cũng không chạy xe lại gần mà đậu xe cách xa một chút để nhìn. Không nghĩ rằng mới có qua hai ngày mà đã tìm tới cô rồi, có lẽ ông ta đã nhận được chiếc CD cùng những tấm ảnh mà cô đã gửi cho ông ta.

Bấm số điện thoại cho Phương Tiểu Quân, nói với anh thả Diệp Hi Nghi ra ngoài được rồi. Cúp điện thoại, đôi mắt lạnh lùng nhìn Diệp Hoàn Nghi bị đuổi khỏi cổng, lão ta đứng ở đó hai tay chống hông chờ vào bên trong. An Diệp Lạc nhếch miệng.

55. Chương 57

Cảm thấy đã đến lúc, An Diệp Lạc chạy xe tới gần, khi bốn người còn đang giằng co thì một vệ sĩ nhìn thấy xe của An Diệp Lạc đã về liền chạy lại gần chiếc xe, khẽ cúi người anh ta nói:

- Tiểu thư đã về!

- Ủ! - Mở cửa xe, An Diệp Lạc bước xuống khẽ gật đầu với vệ sĩ đó.

Cô bước lại gần, lúc này hai vệ sĩ còn lại khẽ cúi đầu chào cô, Diệp Hoàn Nghi nghe tiếng nói An Diệp Lạc trở về, ổng ta quay lại nhìn cô. Không nhìn thì thôi, nhìn rồi khiến ổng ta kinh ngạc không thôi, trong mắt ổng hiện lên hình ảnh một cô gái chừng chạc, khí chất cao quý toả ra từ người cô, băng lãnh khiến người không dám tới gần. Mới có hai năm không gặp, Diệp Lạc Nguyên trong mắt ổng ta giờ xa lạ quá.

- Cô là Diệp Lạc Nguyên?- Diệp Hoàn Nghi nghi ngờ hỏi.

- Là tôi thì sao? Không phải là tôi thì thế nào?- An Diệp Lạc hỏi lại.

- Không có gì, tao tới nói cho mày biết, ngày mai theo tao đi gặp người!

- Gặp người??? Ông có bị nhầm lẫn gì không?- An Diệp Lạc trào phúng nói.

- Nhầm lẫn? Ý mày là gì?

- Hình như ông đã quên tờ giấy từ con của ông đưa cho tôi rồi thì phải???- An Diệp Lạc bình tĩnh nói, nếu ổng ta đã quên thì cô cũng vui vẻ nhắc lại cho ổng ta nhớ.

- Hừ! Dù tao có từ bỏ mày thì tao vẫn là cha mày, không nói nhiều, ngày mai đi gặp người cùng tao!- Diệp Hoàn Nghi hừ một tiếng rồi bỏ đi, ổng ta tin chắc Diệp Lạc Nguyên sẽ không dám cãi lời mình.

An Diệp Lạc lạnh lùng nhìn Diệp Hoàn Nghi rời đi, cô lấy điện thoại nói cho người đầu máy:

- Điều tra cho tôi, Diệp Hoàn Nghi sẽ hẹn gặp ai vào ngày mai!

-...

Nghe người bên đầu máy trả lời xong, An Diệp Lạc tắt máy đi vào trong nhà, cô đang chờ coi kịch vui của Diệp gia.

Nơi tầng hầm bí mật, lúc Diệp Hi Nghi nằm ngủ, cô ta nghe tiếng những tên trong tầng hầm bàn tán nhau.

- Ê, này!

- Chuyện gì vậy?- Những tên còn lại nghe vậy liền xúm lại hỏi.

- Nãy tao mở thử cánh cửa kia, mở được chúng mày à!- tên kẻ chuyện hào hứng nói.

- Hả? Thật?

- Mày nói thật?

- Thật, chính xác một trăm phần trăm!- Tên kẻ chuyện gật đầu xác định, hần còn buông ra một câu như để khẳng định lời mình nói là đúng- Chúng mày khoing tin có thể ra mở mà coi!

Cả bọn còn lại liếc nhìn nhau, một thằng trong số đó đứng dậy đi tới phía cánh cửa, hần nhẹ nhàng mở, cánh cửa “két” một tiếng liền mở ra dễ dàng, tron lòng run sợ, hần ngó đầu ra ngoài nhìn xung quanh, sau đó vui sướng chạy vào trong nói:

- Đúng là cánh cửa mở được chúng mày à, hay chúng ta thoát ra ngoài đi!-hắn hào hứng nói to.
 - Ủ! Tao cũng chán ở đây rồi!- một tên khác lên tiếng.
 - Vậy còn con bé kia thì sao?- thằng khác nhìn Diệp Hi Nghi hỏi.
 - Mày ngày này chơi nó cũng chán rồi, chẳng lẽ mày muốn đem nó theo?- thằng bên cạnh hỏi.
 - Đem theo? Hừ, tao chả thèm, nhưng mà... trước khi chúng ta rời đi cũng nên chơi cho đã rồi hãy đi chứ nhỉ?- Vừa nói hắn vừa liếm môi ra vẻ thèm thuồng.
 - Mẹ kiếp! Mày muốn chết cả lũ hả? Không nhớ cái nữ nhân kia đã nói gì sao?- thằng đứng đầu trong nhóm gõ mạnh vào đầu thằng vừa ra cái chủ ý tồi kia.
 - Ak! Tao, tao...!- thằng bị cốc đầu ấp úng, đúng là hắn đã quên lời nhắc nhở kia.
 - Thôi không cãi nhau nữa, chúng mày có định chôn ra ngoài không vậy?- một người lớn tuổi trong số chúng lên tiếng.
 - Đi! Ngu gì ở đây, bên ngoài vui vẻ hơn nhiều!- Cả bọn đồng thanh nói.
 - Vậy thì đi thôi!- Gật đầu, cả bọn mặc quần áo của mình vào rồi kéo nhau đi.
- Diệp Hi Nghi nằm im cho tới khi không còn nghe thấy tiếng nói liền mở mắt ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh, đôi mắt cô ta từ vô hồn trở lên lạnh lùng và thù hận, cô ta nhếch mép cười nói:
- Diệp Lạc Nguyên! Tao rời khỏi đây thì mày hãy chờ sự trả thù của tao đi!
- Nói xong, Diệp Hi Nghi đứng dậy vợ bộ quần áo rách nát của mình mặc tạm vào sau đó cô ta đi ra ngoài. Liếc mắt nhìn xung quanh, thấy không có ai cô ta liền vội vàng chạy đi.
- Diệp Hi Nghi vừa đi xong thì trong lùm cây, một nhóm người bước ra, một trong số họ nói:
- Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, trở về báo cho lão đại biết đi!
- Lúc này, nếu Diệp Hi Nghi nhìn thấy sẽ nhận ra ngay đó là những kẻ đã sống cùng cô ta trong mấy ngày qua. Bây giờ họ đã không còn bộ dạng bẩn thỉu như lúc trước nữa, mà mặc trên người họ là những bộ đồ đen đặc biệt.

56. Chương 58

Không bao lâu sau, một tập hồ sơ được người đem tới đưa cho An Diệp Lạc, mở tập hồ sơ ra, bên trong là hình ảnh Diệp Hoành Nghị cùng người trong ảnh gặp nhau, nhìn trên trang giấy có ghi họ tên cùng lai lịch, An Diệp Lạc không ngờ rằng Diệp Hoành Nghị sắp chết rồi mà còn có thể gặp may tới vậy, người đó không ai xa lạ chính là đối tác làm ăn với cô, ông ta chính là Thẩm Thiếu Tuân, đối tác bên MaCao của cô.

Nhẹ gõ ngón tay xuống bàn, suy nghĩ một lúc, An Diệp Lạc bấm số điện thoại nói chuyện với người đầu máy. Đến lúc tắt điện thoại, An Diệp Lạc đứng dậy, đứng bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra không gian bên ngoài. Những tia nắng xé chiều chiếu lên người cô. Cũng không biết cô suy nghĩ gì.

Chiếc điện thoại trên bàn đổ hồi chuông An Diệp Lạc cũng không nhắc máy, An Diệp Lạc cứ như vậy đứng nơi cửa sổ. Khi Tổng Nghiêm Tịch bước vào, nhìn bóng lưng cô độc của cô, anh nhẹ thở dài, bước lại gần ôm cô vào lòng. Cả hai người cứ như vậy đứng đó.

Lâu sau, An Diệp Lạc lên tiếng:

- Hôm nay không về nhà?
- Có, bên em một lúc rồi anh về!
- Ủ!

- Diệp Hoàn Nghi hôm nay tới tìm em?
- Ừ!
- Chuyện gì vậy?
- Mai đi gặp người cùng ông ta!
- Cái gì? Ông ta dám?- khí lạnh từ Tổng Nghiêm Tịch toả ra.
- Người mà bên kia muốn gặp là Diệp Hi Nghi!
- Có phải em gửi ảnh ông ta đã nhận được nên đánh chủ ý lên em?
- Có lẽ vậy đi!
- Vậy em đi không?
- Đi chứ, em muốn xem ông ta muốn gì!
- Ừ!

Sáng hôm sau,

Diệp Hoàn Nghi tới nhà của An Diệp Lạc, ông ta sợ cô không đi cho nên tới đón, ở bên ngoài chờ đợi khiến Diệp Hoàn Nghi khó chịu không thôi nhưng dù vậy, ông ta vẫn phải cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng chờ đợi.

Lúc này, tại Diệp gia,

Diệp Hi Nghi trở về trong bộ dạng quần áo rách nát, khi Diệp phu nhân mở cổng, bà ta nhìn mà không thể tin đó là con gái của mình. Ánh mắt của Diệp Hi Nghi khiến bà ta lo sợ, vội cầm tay con gái mình, Diệp phu nhân lo lắng nói:

- Con a! Con sao lại làm ra cái chuyện tày đình như vậy? Còn quần áo, làm sao mà lại rách nát đến như vậy? Sao không mua cho mình bộ quần áo mới mặc?

Mặc kệ những câu hỏi của mẹ mình, cô ta lạnh lùng bước vào trong nhà, lên phòng của mình đi thẳng vào phòng tắm, ở bên trong, nhìn mình trong gương cô ta không thể tin được đó là mình liền hét lên:

- Aaaaaa! Tao sẽ giết mày Diệp Lạc Nguyên!

Ngồi trong phòng tắm, ngâm mình trong bồn nước chỉ mong tẩy sạch cái mùi ô uế bẩn thỉu kia đi.

Bên ngoài, Diệp phu nhân lo lắng đi lại ở cửa phòng của Diệp Hi Nghi.

An Diệp Lạc sau khi tỉnh dậy, cô theo thói quen vén rèm cửa sổ nhìn ra phía ngoài, khi chiếc xe của Diệp Hoàn Nghi bị cô nhìn thấy, sau đó cô xuống bếp làm cho mình bữa sáng.

Ngồi trên ghế bình tĩnh ăn bữa sáng của mình, xong cô thay đồ rồi mới chạy xe ra ngoài. Diệp Hoàn Nghi nhìn thấy cô đi ra liền cho người chạy xe tới chặn, ông ta nói:

- Mày biết giờ là mấy giờ rồi không?
- Ông có muốn tôi đi không?- lạnh lùng bỏ lại một câu, An Diệp Lạc lái xe chạy đi.

Thấy vậy, Diệp Hoàn Nghi mặc dù tức giận nhưng không nói gì nữa đành bước lên xe kêu tài xế chạy lên trước chiếc xe của An Diệp Lạc. Hai chiếc xe chạy trước chạy sau, cho tới khi đến địa điểm đã hẹn là ở nhà hàng cao cấp.

Bước vào bên trong, nhân viên khẽ cúi người hỏi:

- Xin chào quý khách! Các vị đã đặt phòng sẵn chưa ạ?
- Chúng tôi có hẹn với ông Thẩm Thiếu Tuân, ông ấy tới chưa?
- À! Vị khách đó tới rồi. Mời ngài và tiểu thư theo tôi!

57. Chương 59

Theo hướng dẫn của nhân viên, Diệp Hoành Nghị cùng An Diệp Lạc tới phòng đã hẹn sẵn, bước vào bên trong, thấy người hẹn mình đã tới Diệp Hoành Nghị cười ha hả đưa tay ra bắt tay, ông nói:

- Xin lỗi đã để ngài chờ lâu!

Người ngồi trên ghế sau khi kinh ngạc nhìn An Diệp Lạc, lại nhớ tới cuộc gọi điện hôm qua giữa hai người, ông ta liền trở lại bình thường đưa tay ra bắt tay cùng Diệp Hoành Nghị nói:

- Không có gì! Mời ông ngồi, còn đây là...?- Thẩm Thiếu Tuân nhìn sang An Diệp Lạc tỏ vẻ không biết liên hỏi.

- À đây là con gái tôi!- Diệp Hoành Nghị bình tĩnh cười trả lời.

- Xin chào Diệp tiểu thư, tôi là Thẩm Thiếu Tuân!- Thẩm Thiếu Tuân đưa tay về phía An Diệp Lạc.

- Xin chào! Ngài không cần gọi tôi là Diệp tiểu thư, tôi tên là An Diệp Lạc!- An Diệp Lạc mỉm cười bắt tay cùng Thẩm Thiếu Tuân.

Nghe An Diệp Lạc nói vậy, Diệp Hoành Nghị trong lòng tức giận, cô lại dám chối bỏ họ Diệp của ông ta, nếu vậy thì ông ta sẽ chẳng còn gì mà áy náy.

- Ngài đừng nghe con bé nói, nó đùa với ngài đấy, xin giới thiệu với ngài, con bé tên Diệp Lạc Nguyên, là con gái lớn của tôi!- Diệp Hoành Nghị cười giải thích, sau đó ánh mắt ông ta đưa về phía An Diệp Lạc với ngụ ý cảnh cáo cô rồi lại nói tiếp:- Nó còn trẻ con nên có gì mong ngài bỏ qua cho!

Thẩm Thiếu Tuân nghe Diệp Hoành Nghị nói vậy, ông ta cũng không nói gì mà chỉ cười xã giao, trong lòng thì nghĩ: “đúng là ngu ngốc, một đứa con gái tài giỏi như vậy mà lại từ bỏ nó, Thẩm Thiếu Tuân tôi đây hợp tác cùng cô ta còn không dám giữ thủ đoạn với cô ta, ông còn nói cô ta trẻ con không biết gì! Nếu như ông biết dính tới cô ấy thì ông đã từ chối rồi!”

Suy nghĩ như vậy, nhưng Thẩm Thiếu Tuân cũng không nói ra ngoài, cả ba người vào bàn ngồi. Lúc này, Thẩm Thiếu Tuân mới hỏi:

- Không phải hôm trước ông nói dẫn nhị tiểu thư Hi Nghị tới sao?

- À! Tôi nghĩ con bé còn quá nhỏ nên nó sẽ không biết hành xử, vì vậy hôm nay tôi đưa con bé này tới!- Diệp Hoành Nghị sắc mặt không hề tỏ ra lúng túng nói.

-Ồ, mà theo tôi được biết thì ngài đã viết giấy từ bỏ đại tiểu thư rồi mà, chẳng lẽ không phải?- Thẩm Thiếu Tuân nghi ngờ hỏi.

- Làm gì có chuyện đó, nó chỉ là tin đồn thôi!- Diệp Hoành Nghị bình tĩnh nói, ánh mắt liếc về phía An Diệp Lạc ngồi chỉ sợ cô nói gì đó không nên nói sẽ làm hỏng việc của ông ta.

An Diệp Lạc nhếch mép, cô im lặng không nói gì, Diệp Hoành Nghị thấy cô im lặng trong lòng cũng an tâm. Ông ta bắt đầu nói:

- Con bé này ông có đồng ý không? Nếu đồng ý thì chúng ta bàn chuyện luôn!

- Tôi vẫn muốn nhìn cô con gái thứ hai của ông rồi mới quyết định!- Thẩm Thiếu Tuân cười trả lời.

- Nói thật là con bé này nhà tôi nó ngoan dễ bảo, chứ con bé thứ hai thì nó ngang bướng lắm!- Diệp Hoành Nghị cố gắng thuyết phục:- Nếu như ông đồng ý con bé này thì tôi sẽ giảm bớt xuống, ông thấy sao?

- Ông nói giá đi!- Thẩm Thiếu Tuân hỏi Diệp Hoành Nghị.

- Hai nghìn vạn, ông thấy sao?- Diệp Hoành Nghị nói ra giá.

- Hai nghìn vạn? Cô ta chỉ có giá hai nghìn vạn thôi sao?- Thẩm Thiếu Tuân cười hỏi Diệp Hoành Nghị.

- Vậy ông nói cho tôi giá chính xác đi, tôi coi xem như thế nào thì tôi với ông bàn tiếp!- Diệp Hoàn Nghi nghe Thẩm Thiếu Tuân nói lại không nghe ra giọng trào phúng trong câu nói của Thẩm Thiếu Tuân. Ông ta cứ nghĩ rằng giá như vậy là cao.

Lúc này, ở tại Diệp gia,

Diệp phu nhân bước vào trong phòng của Diệp Hi Nghi, và đưa tay gõ cửa phòng tắm gọi Diệp Hi Nghi:

- Hi Nghi! Con ở trong đó mấy tiếng rồi đấy, mau ra đây đi kéo bị cảm lạnh! Hi Nghi, Hi Nghi! Có nghe mẹ nói gì không?

- Bà im ngay cho tôi! Bà không phải là mẹ tôi!- giọng cay nghiệt của Diệp Hi Nghi từ trong phòng tắm vọng ra.

- Hi Nghi, con nói gì vậy? Mẹ là mẹ ruột của con mà!- Diệp phu nhân đau lòng nói vào bên trong.

- Ha ha! Mẹ ruột!- tiếng cười vừa dứt, cánh cửa mở ra, Diệp Hi Nghi trên người không mặc áo tắm bước ra, ánh mắt cay nghiệt nhìn Diệp phu nhân nói: - Bà nhìn đi, bà thấy khắp người tôi là dấu vết gì không? Khi tôi bị bắt đi, tôi đã kêu gào gọi tên bà, cầu mong bà tới cứu tôi, cuối cùng thì sao? Tôi bị bọn dơ bẩn làm nhục, bà lúc đi đang ở đâu? Bà ở nhà ăn sung mặc sướng, bà nói coi, bà có phải là mẹ ruột của tôi không? Nếu là mẹ ruột thì phải đi giải cứu tôi chứ?

58. Chương 60

-Hi Nghi! Con sao có thể trách mẹ? Lúc đó mẹ đâu biết con bị bắt đi?- Diệp phu nhân khóc, bà cầm tay con gái mình nói.

- Hừ!- Diệp Hi Nghi không nói gì, cô hất tay mẹ mình ra.

- Hi Nghi, Hi Nghi!- Diệp phu nhân chạy theo cô gọi cô, mong cô nói chuyện với mình.

Diệp Hi Nghi không nói gì, cô ta tới tủ quần áo, lôi những bộ đồ màu trắng đem vắt hết xuống đất, trong tủ chỉ còn lại bộ màu đen, lấy một bộ màu đen mặc lên người sau đó cô ta lấy chiếc kéo đem tới cắt nát toàn bộ đồ màu trắng.

Diệp phu nhân nhìn con gái mình làm vậy bà cũng không dám nói gì, chỉ im lặng nhìn cô tự tay cắt nát chúng, nước mắt bà ta rơi trên gò má, bà ta đã làm gì có lỗi mà giờ đây ông trời lại trừng phạt đứa con gái duy nhất của bà chứ?

- Hi Nghi, con đừng như vậy được không? Con như vậy mẹ lo lắng lắm. Hi Nghi, Hi Nghi ngoan!

- Bà im ngay, cút, cút khỏi phòng tôi ngay! Cút đi!- Diệp Hi Nghi quát lên.

- Hi Nghi, mẹ xin lỗi! Con giờ muốn mẹ phải làm sao đây? - Diệp phu nhân đau khổ khóc.

- Ha ha! Muốn bà làm gì à? Tôi muốn bà chết đi, các người tất cả đều chết hết đi! Sao nào? Bà có dám chết theo yêu cầu của tôi không?- Diệp Hi Nghi ánh mắt trợn tròn đỏ ngầu nhìn Diệp phu nhân cười, tiếng nói rít qua kẽ răng.

- Hi Nghi, con... con!- Diệp phu nhân sợ hãi không thể tin được câu nói muốn bà chết lại có thể thoát ra từ con gái mà bà ta mang nặng đẻ đau.

Tại nhà hàng,

Lúc này, Thẩm Thiếu Tuân nhìn Diệp Hoàn Nghi đầy thương hại, ông đã biết vì sao Diệp Hoàn Nghi không biết đứa con gái đang ngồi cạnh mình là chủ tịch tập đoàn nổi tiếng rồi, một kẻ lúc nào cũng chỉ ôm lợi vào mình, không nhìn ra tương lai thì bị phá sản cũng đáng.

- Cô gái này nhà ông tôi không mua được, ông đồng ý thì đem đứa thứ hai tới đây, tôi sẽ trả một trăm năm mươi nghìn nhân dân tệ! Ông cứ suy nghĩ đi!

Nói xong Thẩm Thiếu Tuân đứng dậy rời đi, bỏ lại Diệp Hoàn Nghi ngờ ngác nhìn, cho tới khi Thẩm Thiếu Tuân rời đi thực sự thì ông ta vội đứng dậy gọi:

- Ngài Thẩm, xin ngài chờ tôi một chút, chúng ta có thể bàn bạc lại mà!

Cho dù Diệp Hoàn Nghi có gọi thì Thẩm Thiếu Tuân vẫn không quay lại, thất vọng ông ta ngồi vào bàn, lại nhìn thấy ánh mắt vô tình của An Diệp Lạc khiến ông ta càng tức giận muốn giơ tay lên tát vào mặt cô.

Nghĩ là làm, Diệp Hoàn Nghi giơ tay lên đánh cô, lão nói:

- Tất cả là do mày!

Nhưng bàn tay ông ta chưa hạ xuống thì bị An Diệp Lạc nhanh tay giữ lại, cô lạnh lùng nhìn lão ta nói:

- Ông không xứng làm cha! Tôi quá thất vọng về ông, từ nay đừng tới tìm tôi nếu không tôi kiện ông về tội quấy rối người khác đấy!

Bỏ tay Diệp Hoàn Nghi ra, An Diệp Lạc lạnh lùng bước đi, cô không thể ngờ rằng ông ta có thể làm như vậy được, cô thật sự hết hi vọng về ông ta, nếu như hôm nay ông ta không dùng chuyện bán con gái để lấy tiền thì có lẽ cô sẽ tha cho ông ta một con đường sống.

Chỉ tiếc, cô phải thất vọng rồi, bước ra ngoài, An Diệp Lạc hít một hơi thật sâu rồi sau đó lên xe rời đi.

Còn lại Diệp Hoàn Nghi, ông ta nhìn bóng lưng cô rời đi mà cay cú, không nghĩ tới hôm nay đi lại không thể thu được gì, bực tức rời khỏi nhà hàng trở về nhà, ngồi ở chiếc ghế sofa, suy nghĩ tìm cách để có vốn xoay, ông ta không biết khi nào cổ phiếu sẽ lại biến động. Đang mãi suy nghĩ, bỗng ông nghe thấy tiếng hét thất thanh ở trên lầu trên vang lên:

- A!

Giật mình ông ta chạy lên lầu, tìm phòng phát ra tiếng kêu, thấy cửa phòng của Diệp Hi Nghi mở ông liền bước vào trong.

59. Chương 61

Khi Diệp Hoàn Nghi bước vào phòng, đập vào mắt ông là cảnh bà Diệp nằm dưới đất, trên ngực là chiếc kéo máu từ nơi ngực chảy ra, Diệp Hi Nghi bàn tay vẫn đang nắm đuôi kéo cười. Thấy vậy, ông ta vội chạy vào lôi Diệp Hi Nghi ra, ôm lấy Diệp phu nhân nói:

- Bà cố gắng chịu đựng, tôi gọi xe cứu thương tới!

Nói đoạn ông ta móc trong túi quần mình ra chiếc điện thoại bấm số gọi cứu thương, lúc này, Diệp phu nhân nói với chồng:

- Ông đừng cho cảnh sát bắt con của chúng ta đi!

Nắm chặt tay chồng, bà ta cầu xin, Diệp Hoàn Nghi thở dài gật đầu, lúc này ông đưa mắt nhìn sang Diệp Hi Nghi, nhẹ đặt vợ nằm xuống, ông ta bước lại gần cô ta đưa tay lên tát “bốp” một cái rồi nói:

- Con mất dạy! Ngay cả mẹ mình cũng muốn giết!

- Hừ! Ai bảo bà ta lắm mồm làm gì? Bà ta và ông đều không phải là cha mẹ tôi, các người đều là những kẻ giả dối!- Diệp Hi Nghi vẫn không cho là đúng, cô ta cười nói.

- Chúng ta lừa mày cái gì? Mày bỏ đi đủ đờn cùng với một đám đàn ông, giờ mày về mày còn nói chúng tao không phải là cha mẹ mày? Là ai mang nặng đẻ đau nuôi mày khôn lớn đến giờ?

- Vậy ông có biết tôi vì sao ở cùng lũ ghê tởm đó không? Tôi bị bắt cóc, là bắt cóc đó ông biết không? Lúc đó các người ở đâu?

- Cái gì? Là ai dám bắt cóc mày? Mày cùng một đám đàn ông không mảnh vải che thân cùng nhau, giờ mày nói mày bị bắt cóc, ai không biết mày là tiểu thư Diệp gia? Nếu bị bắt cóc thì phải gọi điện đòi tiền, nhưng chúng tao không hề nhận được cuộc gọi nào đến!- Diệp Hoàn Nghi không tin lời Diệp Hi Nghi nói, nếu như ông ta không thấy được vẻ mặt vui vẻ của cô trên chiếc đĩa CD thì có lẽ ông sẽ tin. Chỉ tiếc là ông đã nhìn thấy biểu hiện vui vẻ của cô.

- Ha ha! Là ai bắt cóc tôi? Chính là con Diệp Lạc Nguyên, chính nó đã bắt cóc tôi! Tôi hận tất cả các người, tất cả các người nên chết đi!- Diệp Hi Nghi điên cuồng la hét.

Lúc này, bên ngoài tiếng còi xe cứu thương vang lên, Diệp Hoàn Nghi không muốn đôi co với cô ta liền bế vợ chạy xuống lầu. Sau khi được các nhân viên y tế đón và làm sơ cứu cầm máu liền đưa bà ta tới bệnh viện. Trước khi rời đi, Diệp phu nhân nắm tay Diệp Hoàn Nghi nói khẽ:

- Ông đừng đưa con bé tới cảnh sát! Tôi... tôi cầu xin ông! Nếu ông mà đưa nó tới cảnh sát thì tôi sẽ chết!

Trước lời nói của Diệp phu nhân, Diệp Hoàn Nghi gật đầu đáp ứng. Diệp phu nhân lúc này yên tâm nhắm mắt để các nhân viên y tế đưa lên xe.

Diệp Hi Nghi đứng trên lầu trong phòng nhìn chiếc xe cứu thương rời đi, cô ta nhếch mép cười sau đó cười to một cách điên dại.

Mọi chuyện xảy ra trong nhà của Diệp Hoàn Nghi, An Diệp Lạc đều được báo lại, sau khi nghe xong, cô im lặng. Không nghĩ tới Diệp Hi Nghi sẽ đâm chính mẹ ruột của mình, qua vài ngày nữa cô cũng nên tới gặp bà ta nhỉ?

“Reng... reng” chiếc điện thoại trên bàn làm việc vang lên, liếc nhìn tên người gọi hiện lên hai chữ “Hạ Nhiên” An Diệp Lạc bắt máy:

-...

- Ủ, có gì không bạn?

-...

- Hôm nay không được rồi, hẹn bạn khi khác nhé!

-...

- Ủ, khi nào rảnh mình sẽ điện cho cậu gấp sau!

-....

Vứt chiếc điện thoại trên bàn làm việc, An Diệp Lạc tiếp tục vào công việc của mình, dạo này cô chuẩn bị để mở thêm một công ty ở Hà Lan cho nên công việc rất bận rộn.

Tại công ty R.S Tổng Nghiêm Tịch cũng nhận được báo cáo chi tiết về mọi chuyện diễn ra ở Diệp gia, anh chỉ nhìn thoáng qua cũng không quan tâm gì nhiều, đều anh muốn là kết quả, mà kết quả thì lại khiến anh không biết nói gì. Chuyện của Diệp phu nhân có được gọi là nhân quả không?

60. Chương 62

Khi tin báo từ bệnh viện gọi đến nói cho Diệp Hoàn Nghi biết rằng Diệp phu nhân đã qua cơn nguy kịch, Diệp Hoàn Nghi tới phòng của Diệp Hi Nghi nói:

- Mấy hôm nữa theo cha đi công chuyện!

- Ồ!- Diệp Hi Nghi không nói gì nhiều chỉ đáp ngắn gọn.

Nhận được lời đồng ý của Diệp Hi Nghi, Diệp Hoàn Nghi bước ra khỏi phòng cô, khi cánh cửa đóng lại, Diệp Hi Nghi đôi mắt đỏ rực nhìn ra cửa, trong lòng nghĩ: “Diệp Hoàn Nghi! Là ông muốn ép tôi thì đừng trách tôi vô tình với ông!”.

Mấy ngày sau đó, Diệp Hi Nghi trở lại bình thường, Diệp Hoàn Nghi hài lòng về sự thay đổi của Diệp Hi Nghi, ông ta dẫn cô tới một bệnh viện và nhờ họ làm lại tấm màn trình giả cho cô, sau đó cùng ông ta đi gặp vị Thẩm Thiếu Tuân. Sau đó hai người giao dịch riêng, Diệp Hoàn Nghi trở lại nói với Diệp Hi Nghi:

- Hi Nghi! Con ngồi lại đây với chú Thẩm, ba đi công chuyện một chút rồi trở lại đón con sau nhé!- Diệp Hoàn Nghi cười vỗ vai cô ra về người cha nhân từ.

- Dạ!- Diệp Hi Nghi khẽ cười gật đầu.

Lúc này, Diệp Hoàn Nghi nhìn sang vị Thẩm Thiếu Tuân thấy hần dưng ánh mắt say mê nhìn Diệp Hi Nghi, ông ta cười vui vẻ nói:

- Thẩm đệ! Con gái huynh nhờ đệ chông chừng giúp huynh, huynh đi công chuyện rồi trở lại đón con bé sau!

- Được, được! Diệp huynh cứ đi đi, con gái huynh cứ để đệ chăm sóc cho!

Ba người vui vẻ cười nhưng trong lòng lại có suy nghĩ khác nhau. Diệp Hoàn Nghi rời khỏi nhà hàng, ông ta tới thẳng công ty, nguồn tài sản ông ta đã có trong tay cộng với Thẩm Thiếu Tuân đã hứa sẽ trợ giúp ông ta khi cần, như vậy thì ông ta có thể ung dung không lo lắng gì rồi.

Diệp Hoàn Nghi rời đi, Thẩm Thiếu Tuân cùng Diệp Hi Nghi sau khi nói chuyện cũng liền đứng dậy rời đi.

Tại bệnh viện,

Phòng điều trị đặc biệt, Diệp phu nhân đang nằm dưỡng thương, bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên “cộc... cộc”. Nhẹ nhàng lên tiếng:

- Mời vào!

“Cạch” cánh cửa mở ra, bước vào bên trong chính là người mà bà ta không ngờ đến, ánh mắt kinh ngạc nhìn cô, bà ta hỏi:

- Cô vì sao lại tới đây?

- Tôi tới thăm bà!

Người bước vào không ai khác chính là An Diệp Lạc, cô bước lại gần ngồi ở chiếc ghế bên cạnh giường nhìn và ta. Thấy cô nhìn mình như vậy, Diệp phu nhân khó chịu nói:

- Cô đã gặp được rồi thì mời cô về cho!

- Sao vậy? Không muốn nhìn tôi tới vậy sao? Cũng đúng, làm sao bà dám đối mặt với con gái của người đã bị bà hại chết chứ?- An Diệp Lạc bình tĩnh nói.

- Cô nói vớ vẩn gì vậy? Đừng có mà ngậm máu phun người!- Diệp phu nhân trong lòng kinh ngạc nhưng bên ngoài bà ta vẫn tỏ ra bình tĩnh nói.

- Tôi nói sai sao? Năm đó là ai cho người cắt dây phanh ở xe của mẹ tôi? Chắc bà còn nhớ mặt hần chứ?

- Cô nói láo! Tôi không có!

- Có hay không mấy hôm nữa tôi sẽ đưa người tới gặp bà!

À! Bà có thích món quà mà tôi tặng cho con gái bà không?

- Mà... mà! Học... học!

- Sao vậy?

- Mà... mà... nó là em gái mà vậy mà mà đối với nó như vậy?- Diệp phu nhân run run ngón tay chỉ vào An Diệp Lạc.

- Em gái? Mẹ tôi chỉ có mình tôi thì lấy đâu ra em gái? Có kiểu em gái chuyên đi cướp chồng chưa cưới của chị mình không? Có đứa em gái nào luôn tìm mọi cách để hại chị mình không? Bà nghĩ cô ta xứng làm em gái tôi sao?

- Nhưng dù gì nó cũng vẫn là em mày!

- Không phải nhờ có bà và cô ta cho nên tôi đã bị họ Diệp kia từ rồi sao? Giờ bà lấy quyền gì chất vấn tôi nha?

Mạng của mẹ tôi, tôi sẽ để các người trả từ từ, hãy cứ chờ mà xem!

- Mày dám?

- Tại sao không dám nha? Ngày xưa vì các người muốn ở bên nhau danh chính ngôn thuận nên đã tìm đủ mọi cách hại mẹ tôi, giờ tôi chỉ bắt các người trả lại những gì mà các người nợ mẹ con tôi thôi! Đừng tưởng tôi không biết gì! Chào Diệp phu nhân, mong bà chóng khoẻ để đón nhận sự trả thù của tôi!

61. Chương 63

Một tháng sau, lễ cưới của Diệp Hi Nghi cùng Thẩm Thiếu Tuân được diễn ra trong lặng lẽ với lý do: Diệp phu nhân còn ở bệnh viện cho nên không thể tổ chức lễ cưới to lớn được.

Trong ngày cưới của Diệp Hi Nghi, cô ta gửi thiệp mời tới An Diệp Lạc, với lời nhắn: dù gì cũng là chị em cùng cha, nên mong rằng Diệp Lạc Nguyên cô tới để chung vui cùng mình, chuyện cũ trước kia bỏ qua cho nhau, Diệp Hi Nghi cô sắp phải theo chồng về bên MâCo, cũng không ở đây nữa, chuyện gì đã qua thì cho qua!

Nhìn tấm thiệp mời đồ tươ An Diệp Lạc không cần thấy Diệp Hi Nghi lúc viết thì cô cũng nghĩ ra được tâm trạng của cô ta khi đó là như thế nào. Gấp tấm thiệp mời lại, An Diệp Lạc bước ra ngoài, cô nên chuẩn bị thật kỹ quà mừng tặng Diệp Hi Nghi mới được.

Ngày cưới cuối cùng cũng đã tới, tối hôm đó, An Diệp Lạc cùng Tống Nghiêm Tịch cùng khoác tay nhau tới, Diệp Hoành Nghị kinh ngạc nhìn hai người, ông ta không nghĩ rằng chỉ trong vòng một tháng mà An Diệp Lạc lại có thể cùng sánh bước với Tống Nghiêm Tịch tới dự lễ cưới của Diệp Hi Nghi.

Nhìn hai người, trong ánh mắt của Diệp Hoành Nghị dấy lên tia tính toán. Lão ta tươi cười bước lại gần nhìn An Diệp Lạc nói:

- Lạc Nguyên! Con đã về!

- Tôi không nhớ rằng mình vẫn còn là con của ông!

Nói xong, An Diệp Lạc bước vào trong, Tống Nghiêm Tịch không nói gì, anh im lặng bước vào cùng cô. Diệp Hoành Nghị nhìn theo bóng dáng hai người, ông ta không nói gì, chỉ là lúc này trong đầu ông ta đã lên kế hoạch tính toán tất cả.

Diệp Hi Nghi sau khi nhìn thấy hai người An Diệp Lạc và Tống Nghiêm Tịch cùng khoác tay nhau tới, trong mắt cô ta lại là một mảnh bình tĩnh, bên ngoài tỏ vẻ bình thường, cô ta cười nói:

- Cám ơn chị đã tới trong ngày cưới của em!

Bước lại gần, cô ta nắm tay An Diệp Lạc tỏ vẻ chị em thân thiết, vui mừng. An Diệp Lạc cũng khẽ cười nói:

- Đương nhiên! Ngày em gái lấy chồng, chị và anh rể đương nhiên phải tới chúc mừng rồi! Đây là món quà nhỏ anh chị tặng em, hi vọng nó sẽ giúp em hạnh phúc!

Đặt vào tay Diệp Hi Nghi hộp quà nhỏ, cô nhìn thấy ánh mắt coi thường của Diệp Hi Nghi nhưng cô cũng không để ý bởi vì cô biết cô ta dù có coi thường khinh bỉ thì cũng sẽ mở hộp quà của cô ra thôi.

Giờ thành hôn đến, Diệp Hi Nghi khoác tay Thẩm Thiếu Tuân bước ra, khuôn mặt cô ta cười tươi và tỏ ra mình rất hạnh phúc, lúc lướt qua An Diệp Lạc, khuôn mặt cô ta vẫn là nụ cười tươi. Chỉ có cô ta biết mình đã cố gắng kìm nén như thế nào.

Một lễ cưới kết thúc khi nhà trai chỉ có mình Thẩm Thiếu Tuân, cũng không hề có lấy một nhà báo hay phóng viên. Bên nhà gái cũng chỉ có mình Diệp Hoàn Nghi, An Diệp Lạc và Tống Nghiêm Tịch được gọi là hai vị khách mời duy nhất. Vậy mà nhìn biểu hiện của Diệp Hi Nghi lại không có một chút khó chịu, nếu là trước kia An Diệp Lạc chắc chắn cô ta sẽ chẳng bao giờ chịu hạ mình lấy một lão già đáng tuổi cha mình, đã vậy cưới lại không có bất kỳ một người nào của giới truyền thông.

An Diệp Lạc biết, bởi vì Diệp Hi Nghi không còn con đường nào, cô ta sợ mình ở đây sẽ có một ngày những tấm hình hay đoạn phim của cô ta cùng những người đàn ông kia bị phát tán ra ngoài, như vậy cô ta làm sao có thể cam lòng? Diệp Hi Nghi là một kẻ có tham vọng, cô ta sẵn sàng đánh đổi tất cả để có được thứ mình muốn. Cho nên cô ta hiện giờ có thể nhẫn nhịn, chờ cơ hội sẽ quay trở lại trả thù Duệ Lạc Nguyên.

62. Chương 64

Từ lúc Diệp Hi Nghi cưới xong cũng đã một tuần trôi qua, hôm nay An Diệp Lạc gọi điện cho Triệu Hạ Nhiên, lúc này Truệ Hạ Nhiên đang ở công ty Dương Triệu, nghe tiếng chuông báo gọi của điện thoại mình vang lên, cô ta mở máy nhìn thấy là tên của Diệp Lạc Nguyên liền vội vàng bắt máy nói:

- Lạc Nguyên! Cậu gọi cho mình sao?

-...

- Được chứ! Khi nào sẽ xuất phát?

-...

- Đi một tuần sao? Ừ, được, không sao đâu, mình cũng rảnh mà!

-....

- Ừ! Bye cậu, mai hẹn gặp nhau tại nhà cậu! Ừ!

Dương Thiên Lỗi ngồi gần đó nghe cuộc nói chuyện, anh ta vội hỏi:

- Chuyện gì vậy vợ???

- À! Lạc Nguyên hẹn em đi cùng với cô ấy tới một nơi!

- Khi nào đi? Đi trong bao lâu?

- Mai, đi khoảng một tuần!

Truệ Hạ Nhiên vui vẻ nói với Dương Thiên Lỗi, hẳn nghe cô ta nói đi một tuần thì trong lòng như mở cờ, khoảng thời gian đó anh ta sẽ đưa tiểu Nhu tới nhà. Nghĩ vậy, Dương Thiên Lỗi cười nói:

- Vậy mai anh đưa em tới nhà của cô ấy!

- Ừ! Anh ở nhà đừng lo gì cho em!

- Vợ đi nhớ ăn uống đầy đủ đấy, như vậy chồng ở nhà mới có thể yên tâm!

- Biết rồi mà!

Triệu Hạ Nhiên hạnh phúc tựa vào Dương Thiên Lỗi, cô ta cảm thấy mình thật may mắn khi có người chồng là anh. Trước kia cô ta cũng sợ anh sẽ cặp bồ rồi bỏ rơi cô ta, nhưng năm năm chung sống cùng nhau, cô ta tin tưởng Dương Thiên Lỗi hoàn toàn.

Dương Thiên Lỗi cười bàn tay nhẹ mát xoa lưng Triệu Hạ Nhiên khiến cô ta cảm giác thoải mái.

Buổi sáng hôm sau,

Khi Dương Thiên Lỗi đưa Triệu Hạ Nhiên tới nhà An Diệp Lạc, sau đó cùng Tống Nghiêm Tịch đưa hai người lên máy bay.

Nhìn hai người lên máy bay, Tống Nghiêm Tịch cùng Dương Thiên Lỗi rời đi, chỉ là, Tống Nghiêm Tịch thì tới công ty, còn Dương Thiên Lỗi thì tới đón tiểu Nhu đưa về nhà.

Khi tới đón tiểu Nhu, Dương Thiên Lỗi vui mừng ôm cô xoay vòng nói:

- Tiểu Nhu! Hôm nay anh đưa em tới nhà anh nhé!

Nghe vậy, tiểu Nhu khuôn mặt chợt buồn, cô nói:

- Em không tới đâu!

- Vì sao?- Dương Thiên Lỗi lo lắng nhìn tiểu Nhu.

- Vì...!

- Có phải em muốn chia tay anh???

- Không phải!

- Vậy tại sao?- Dương Thiên Lỗi vội vàng nắm tay tiểu Nhu hỏi.

- Lần nào em tới cũng chẳng được ở lại lâu!- tiểu Nhu đờm buồn nói.

Nghe vậy, Dương Thiên Lỗi ôm tiểu Nhu vào lòng vỗ nhẹ cô an ủi nói:

- Đừng lo, lần này anh cho em làm bà chủ Dương một tuần! Cố gắng đợi anh, không lâu nữa đâu!

- Thật???- tiểu Nhu vui vẻ hỏi, ánh mắt chớp chớp đáng yêu nhìn Dương Thiên Lỗi.

- Thật, mụ dạ xoa kia đi chơi một tuần mới về!

- Vậy chờ em, em lên sắp xếp đồ đã!

- Có cần anh phụ không?

- Không đâu, anh cứ ngồi đây chờ em, em sẽ xuống ngay thôi!

Nói xong, tiểu Nhu nhảy chân sáo đi lên phòng mình sắp xếp đồ.

Rất nhanh, tiểu Nhu đã xách vali xuống, Dương Thiên Lỗi nhìn thấy vậy liền vội vàng đứng dậy xách vali giúp cô. Trên đường trở về tiểu Nhu nói rằng cha mẹ cô muốn gặp anh, cũng giục cô nói với anh nhanh tổ chức lễ cưới để cha mẹ cô còn trao lại công ty cho anh quản lý. Dương Thiên Lỗi nghe cô nói, trong lòng thì vui mừng, anh ta vội vàng khuyên tiểu Nhu:

- Tiểu Nhu, em cũng biết rồi đó, anh còn phải chờ để lấy công ty của anh lại, ngày trước cha anh bị cha cô ta gạt cho nên công ty mới đứng tên của hai người, giờ anh đang chờ cơ hội để lấy lại toàn bộ! Em...???

- Em hiểu, cho nên em đã nói rõ cho cha mẹ biết rồi!- tiểu Nhu nhu thuận gật đầu nói cho Dương Thiên Lỗi biết.

- Cảm ơn em, vợ yêu! Gắng chờ anh thêm một thời gian nữa, anh nhất định sẽ cho em một lễ cưới thật hoành tráng, em sẽ là cô dâu đẹp nhất, hạnh phúc nhất trên đời này!- Dương Thiên Lỗi hứa hẹn.

- Em tin anh!- Tiểu Nhu cười tựa vào vai Dương Thiên Lỗi khẽ nhắm mắt.

Liếc nhìn người đẹp nhắm mắt, Dương Thiên Lỗi chăm chú lái xe, cho nên hẳn không nhìn thấy nụ cười nửa miệng của tiểu Nhu.

63. Chương 65

Mới đó thời gian đã bốn ngày đã trôi qua, đến tối ngày thứ năm An Diệp Lạc nói với Triệu Hạ Nhiên:

- Hạ Nhiên! Mình mai phải về gấp, bên nhà anh Nghiêm Tịch có việc, cậu có về cùng mình không? Hay ở lại đây dạo chơi? Xin lỗi, mình không thể đưa cậu đi đến nơi như mình đã hẹn!

Triệu Hạ Nhiên thấy An Diệp Lạc áy náy với mình, trong lòng cô ta cảm thấy mình nên tỏ ra không sao cả, như vậy chỉ có lợi cho mình, nghĩ vậy, Triệu Hạ Nhiên khẽ cười nói:

- Không sao! Chúng ta là bạn bè mà! Nếu mai cậu về thì mình cũng về cùng cậu chứ ở đây mình cũng chỉ có một mình, ở lại sẽ buồn lắm!

- Cám ơn cậu đã thông cảm cho mình!

An Diệp Lạc tỏ ra hạnh phúc khi có được người bạn thấu hiểu và thông cảm cho mình, chợt nhớ ra An Diệp Lạc nói:

- Vậy cậu hãy gọi cho chồng cậu biết để mai anh ấy ra sân bay đón cậu!

- Không cần! Mình muốn cho anh ấy sự bất ngờ!- Triệu Hạ Nhiên khẽ cười nói.

- Vậy thì để mình gọi cho anh Nghiêm Tịch mai tới đón cả hai chúng ta!

- Ủ, tùy cậu!

Buổi sáng ngày thứ sáu,

Tại sân bay Thượng Hải, An Diệp Lạc và Triệu Hạ Nhiên được Tống Nghiêm Tịch đón, ngồi trên xe, An Diệp Lạc nói với Tống Nghiêm Tịch:

- Nghiêm Tịch, chúng ta trước về nhà Hạ Nhiên trước nhé!

- Ok, vợ!

- Làm phiền hai người rồi!- Triệu Hạ Nhiên ngồi ở phía sau ghế vợ nói.

- Có gì đâu!- An Diệp Lạc nói.

Xe chạy trên đường chẳng mấy chốc mà về tới nhà Triệu Hạ Nhiên, An Diệp Lạc nhìn căn nhà, một thoáng đau khổ khẽ lướt qua vẫn không thể tránh được ánh mắt quan tâm của Tống Nghiêm Tịch ngồi lái xe bên cạnh, anh đưa tay khẽ nắm chặt bàn tay đã lạnh của cô như một lời nói: có anh ở đây.

An Diệp Lạc nhìn xuống bàn tay mình, thấy nằm gọn trong bàn tay to và ấm áp của anh, cô khẽ cười. Triệu Hạ Nhiên ngồi phía sau không biết được tâm trạng của An Diệp Lạc, trong lòng cô ta lúc này chỉ có vui vẻ vì sẽ tạo bất ngờ cho Dương Thiên Lỗi.

Khi về tới nhà, Triệu Hạ Nhiên và An Diệp Lạc cùng xuống xe, bước lại gần cổng thấy cổng không khoá, cô ta cười nói với An Diệp Lạc:

- Chắc hôm nay anh Thiên Lỗi ở nhà, cậu vào cùng mình, gọi cả anh Nghiêm Tịch vào cùng đi!

- Ok!

An Diệp Lạc đồng ý, quay lại nói với Tống Nghiêm Tịch, khi trở lại thì Tống Nghiêm Tịch có bên cạnh. Cả ba người bước vào trong, khi tới cửa nhà, Triệu Hạ Nhiên nhìn thấy trong nhà có đôi giày nữ nhàn, một cảm giác bất ổn xuất hiện trong lòng cô ta. Không nói hai lời, cô ta vội vàng chạy lên trên phòng mình, cánh cửa hé mở, bên trong, tiếng của Dương Thiên Lỗi vang lên:

- Tiểu Nhu! Vợ đừng giận anh mà!

- Không!

- Còn ngày mốt là con mụ dạ xoa kia về rồi, chúng ta chỉ còn hôm nay thôi, đừng giận chồng nữa mà!

- Hừ! Anh bắt em cứ như này mãi sao? Nếu anh không thể cưới em thì chúng ta chia tay đi, cha mẹ em nói không thể chờ được nữa rồi!

- Em nói với cha mẹ cho anh thêm ít thời gian nữa được không? Anh không muốn mất em!- Dương Thiên Lỗi ôm tiểu Nhu nói, mặc kệ cô vùng vẫy, hắn nói tiếp:- Cố gắng chờ anh, sẽ nhanh thôi, khi đó em sẽ làm bà chủ Dương, anh không muốn em chịu thiệt thòi khi lấy anh!

- Anh thực sự muốn bỏ vợ hiện giờ của anh sao? Cô ấy...!- Tiểu Nhu thôi vùng vẫy mà nằm im thụp vào ngực Dương Thiên Lỗi yếu đuối nói.

- Ủ! Anh đâu có yêu cô ta đâu! Người anh yêu là em, trong lòng anh chỉ có em thôi!- Dương Thiên Lỗi gật đầu.

Lúc này, Triệu Hạ Nhiên đứng ở ngoài cửa, cô ta nghe được những gì mà Dương Thiên Lỗi cùng tiểu Nhu nói, không thể chịu được nữa, cô ta liền đá cửa “rầm” một tiếng.

Nghe tiếng động, cả hai người đang không mảnh vải che thân ôm nhau ở trên giường cùng nhìn về phía cửa, Dương Thiên Lỗi kinh ngạc nhìn về phía Triệu Hạ Nhiên, tiểu Nhu lúc này bình tĩnh lấy áo của mình mặc lên.

64. Chương 66

Triệu Hạ Nhiên nhìn thấy tiểu Nhu mặc quần áo của mình vào cô ta liền lao vào muốn giằng lại, không ngờ bị Dương Thiên Lỗi chặn lại, hắn đẩy cô ta lui lại sau khiến cô ta loạng choạng té xuống đất, trước ánh mắt đầy kinh ngạc của Triệu Hạ Nhiên, Dương Thiên Lỗi lấy chiếc áo choàng dài khoác lên người tiểu Nhu, sau đó hắn lấy chiếc quần của mình mặc vào. Triệu Hạ Nhiên không thể chấp nhận được rằng Dương Thiên Lỗi có thể đối với cô ta như vậy, Triệu Hạ Nhiên đôi mắt đầy nước đỏ hoe hét lên:

- Dương Thiên Lỗi! Anh dám đối với tôi như vậy? Anh vì con ả kia mà dám đối với tôi như vậy?

“Bốp” một tiếng vang lên trên mặt Triệu Hạ Nhiên là dấu bàn tay in đỏ, cô ta ôm bên má của mình, nhìn Dương Thiên Lỗi. Hạ bàn tay xuống, Dương Thiên Lỗi nhìn Triệu Hạ Nhiên nói:

- Tôi định nhẫn nhịn chịu đựng cô một thời gian, nhưng giờ cô đã phát hiện ra rồi thì tôi cũng nói thẳng, chúng ta ly hôn đi!

Bên ngoài, An Diệp Lạc cùng Tống Nghiêm Tịch vừa lên đến nơi thì nghe được Dương Thiên Lỗi nói, cả hai nhìn nhau khẽ cười, sau đó họ im lặng đứng ngoài cửa nhìn vào bên trong.

Trong phòng, Triệu Hạ Nhiên nghe Dương Thiên Lỗi nói, cô ta bàng hoàng lắc đầu liên tục nói:

- Tôi không nghe! Tôi sẽ không ly hôn, anh là thằng khốn nạn!

Còn cô kia nữa, cô là đồ đàn bà lẳng lơ, dám đi quyến rũ chồng người khác, đồ hồ ly, đàn bà thôi!

- Cô im ngay! Tôi cấm cô chửi tiểu Nhu!- Dương Thiên Lỗi quát lên.

- Ha ha! Tôi cứ chửi đấy, sao nào? Anh đau lòng cô ta? Anh nên nhớ là ai đã cùng anh vượt qua khó khăn trước kia? Ai đã an ủi anh những lúc anh gục ngã? Là ai? Là con này! Vậy mà giờ anh đối với tôi như vậy? Vì sao? Vì sao?- Triệu Hạ Nhiên vừa cười vừa khóc, cô ta gào thét.

- Vì sao? Bởi vì từ trước tới giờ tôi không hề yêu cô, trước kia là như thế, giờ cũng là như vậy!- Dương Thiên Lỗi nhìn Triệu Hạ Nhiên đầy ghét bỏ.

- Anh là thằng khốn nạn, nếu tôi biết trước có ngày hôm nay thì trước kia sẽ không cùng anh hãm...!

“Bốp” Triệu Hạ Nhiên chưa kịp nói xong liền bị thêm cái tát nữa từ Dương Thiên Lỗi, hắn âm trầm nhìn Triệu Hạ Nhiên gần từng tiếng:

- Tôi cấm cô nhắc lại chuyện cũ, nếu không...!

- Tôi sẽ nói ra đây, anh làm gì tôi? Anh định giết người diệt khẩu như anh làm trước kia sao? Ha ha!

- Thiên Lỗi, cái gì mà giết người diệt khẩu? Anh... anh...?- Tiểu Nhu bên cạnh lúc này toa kinh ngạc, cô chăm chú nhìn Dương Thiên Lỗi như muốn nói: anh dám ừ em sẽ khóc cho anh coi.

- Tiểu Nhu, ngoan! Đừng tin lời mụ già đó, em đi ra ngoài trước đi!- Dương Thiên Lỗi vội vàng ôm tiểu Nhu vào lòng trấn an cô.

- Dạ!- tiểu Nhu tựa trong ngực hần nhẹ trả lời.

- Ha ha! Sao vậy? Sợ tình nhân của anh nghe thấy sao? Hay sợ tình nhân của anh biết sẽ bỏ anh?

Cô có biết trước kia hần cùng tôi làm gì không? Chính ở trong căn phòng này, trên chiếc giường này, tôi và hần cũng làm việc giống như cô hiện giờ, thậm trí sau đó chúng tôi còn cùng nhau làm một việc kinh thiên động địa, đó là...!

“Bụp” Triệu Hạ Nhiên đang nói tới đó bị Dương Thiên Lỗi đập mạnh vào người khiến cô ta nằm cuộn mình dưới sàn nhà, “bốp, bốp” Dương Thiên Lỗi nói:

- Tao nói mày im không được nhắc tới chuyện đó nữa mà mày không nghe! Nếu không nghe thì đừng trách tao nặng tay với mày!

- Thiên Lỗi! Anh đừng đánh cô ta nữa, nếu cô ấy chết ở đây thì sẽ không tốt cho anh, nghe em, dừng tay lại đi!

Nghe tiếng tiểu Nhu khuyên nhủ, Dương Thiên Lỗi liền dừng tay lại, hần đứng lên cầm tay tiểu Nhu nói:

- Cám ơn em đã nhắc nhở anh, nếu không anh trở thành kẻ phạm tội rồi!

Giờ em ra ngoài, đi xuống dưới nhà đợi anh, lát anh sẽ xuống!

- Dạ!

Tiểu Nhu gật đầu bước ra ngoài, đi tới cửa thì cô chợt đứng lại, Dương Thiên Lỗi nhìn thấy vậy liền hỏi:

- Tiểu Nhu! Sao em không đi đi?

- Anh chị là ai?

Tiểu Nhu bỏ qua câu hỏi của Dương Thiên Lỗi, đôi mắt cô nhìn hai người trước mặt lên tiếng hỏi, Dương Thiên Lỗi nghe tiểu Nhu hỏi vậy liền vội chạy ra cửa nhìn.

65. Chương 67

Khi Dương Thiên Lỗi chạy ra nhìn thì kinh ngạc, anh ta không nghĩ lại bị hai người An Diệp Lạc cùng Tóing Nghiêm Tịch đứng ngoài cửa, anh ta bối rối nói:

- Xin lỗi hai người, chúng tôi có chút chuyện cần xử lý riêng, mong hai người có thể xuống dưới nhà đợi được không vậy?

Triệu Hạ Nhiên lúc này mới nhớ ra mình bên ngoài còn có An Diệp Lạc, coi ta vội lên tiếng:

- Diệp Lạc! Cậu mau vào cứu mình hu hu!

Nghe vậy, An Diệp Lạc nhìn Dương Thiên Lỗi, cô không nói gì mà bước vào trong phòng, nhìn Triệu Hạ Nhiên bị đánh bầm dập cuộn tròn dưới sàn, An Diệp Lạc bước lại gần. Dương Thiên Lỗi nhìn thấy vậy giọng khó chịu nói:

- Phiền hai người rời khỏi phòng của tôi, tôi và vợ tôi có chuyện riêng cần giải quyết!

- Dương Thiên Lỗi! Đồ khốn nhà anh, tôi sẽ không để yên cho anh đâu! Lạc Nguyên, làm ơn đưa mình rời khỏi đây được không?

- Cô dám rời khỏi đây thì đừng trách tôi!- Dương Thiên Lỗi nhìn Triệu Hạ Nhiên đe dọa, sau đó anh ta nói với An Diệp Lạc: - Diệp chủ tịch, cô nếu đưa cô ta đi thì cô sẽ hối hận đấy!

- Anh nói coi, vì sao tôi phải hối hận?- An Diệp Lạc không nâng Triệu Hạ Nhiên ngồi dậy, mà cô đứng nhìn Dương Thiên Lỗi nói chuyện.

- Cô chỉ cần biết rằng nếu không nghe lời khuyên của tôi thì cô sẽ hối hận. Vậy thôi!

- Lạc Nguyên cậu đừng nghe lời hấn nói!- Triệu Hạ Nhiên vội vàng nói.

- Sao nào? Cô giờ có chịu ly hôn không?- Dương Thiên Lỗi nhìn Triệu Hạ Nhiên hỏi.

- Không đời nào, Dương Thiên Lỗi, tôi sẽ kiện anh ra toà!

- Cô dám kiện sao? Vậy cô kiện đi, tôi có vào tù thì cô cũng phải vào tù, thậm chí cô có khi ở trong tù nhiều hơn tôi đấy!

- Hạ Nhiên chúng ta đi, mình đưa cậu rời khỏi đây!- An Diệp Lạc bước lại gần nâng Triệu Hạ Nhiên đứng dậy.

- Diệp tiểu thư, cô ta không phải là bạn của cô!- Dương Thiên Lỗi thấy vậy liền nói.

- Anh nói gì?- An Diệp Lạc tỏ ra kinh ngạc hỏi Dương Thiên Lỗi.

- Không, không phải, Lạc Nguyên, cậu đừng nghe hấn nói vậy!- Triệu Hạ Nhiên nắm chặt tay An Diệp Lạc lắc đầu.

- Tôi có bằng chứng, cô có muốn nghe không?- Dương Thiên Lỗi ung dung hỏi An Diệp Lạc.

- Anh nói dối!- Triệu Hạ Nhiên hét lên.

- Nói dối? Được, vậy tôi cho cô nghe cái này!

Dương Thiên Lỗi nói xong, anh ta mở điện thoại của mình lên, trong điện thoại là đoạn hội thoại mà Triệu Hạ Nhiên nói với Dương Thiên Lỗi gạt Diệp Lạc Nguyên rằng mình bị mất trí nhớ nên không nhận ra Diệp Lạc Nguyên cô.

Nghe xong, An Diệp Lạc tỏ ra kinh ngạc, cô quay sang nhìn Triệu Hạ Nhiên hỏi:

- Cậu... cậu gạt mình? Thì ra cậu không phải là bị mất trí nhớ?

- Không... không, Lạc Nguyên, mình thực sự không muốn gạt cậu!- Triệu Hạ Nhiên trong lòng lúc này căm thù Dương Thiên Lỗi, cô ta không nghĩ mình lại bị hấn ghi âm lại lời nói lúc đó, nếu biết trước hấn như vậy thì khi xưa cô ta đã không cùng hấn hại An Diệp Lạc. Cay cú nhìn Dương Thiên Lỗi, Triệu Hạ Nhiên quay sang An Diệp Lạc, đau khổ nhìn cô nói: - Lạc Nguyên, là mình trước kia không tốt, mình đã gạt cậu, nhưng mình thật sự rất muốn làm bạn với cậu!

- Ủ! Mình tin cậu!- An Diệp Lạc gạt đầu.

- Vậy, vậy cậu có còn coi mình là bạn không?- Triệu Hạ Nhiên lo lắng nhìn An Diệp Lạc hỏi, cô ta sợ nếu An Diệp Lạc từ chối thì cô ta chỉ có con đường chết, cô ta không muốn chết, cô ta còn muốn trở thành một bà chủ lớn.

An Diệp Lạc nhìn Triệu Hạ Nhiên khẽ cười, sau đó gạt đầu coi như xác nhận. Lúc này Triệu Hạ Nhiên như trút được gánh nặng, cô ta quay sang nhìn Dương Thiên Lỗi nói:

- Dương Thiên Lỗi, dù tôi có chết cũng sẽ kéo anh chết theo tôi, anh chờ mà xem!

- Được! Nếu cô muốn vậy thì tôi sẵn sàng chờ!

Nói xong, Dương Thiên Lỗi đi xuống lầu, lúc này tiểu Nhu đang ngồi ở ghế, nhìn thấy Dương Thiên Lỗi đi xuống cô lo lắng hỏi:

- Sao rồi anh?

Đang bức tức, Dương Thiên Lỗi nghe tiểu Nhu quan tâm, hấn cố gắng bình tĩnh lại nói:

- Không sao đâu em, đừng lo cho anh!

66. Chương 68

Những ngày sau đó, cả giới truyền thông đều biết vụ việc hai vợ chồng Dương Triệu đưa nhau ra toà, cũng là khi đó, mọi người mới biết được âm mưu của Dương Thiên Lỗi cùng Triệu Hạ Nhiên làm mấy năm trước, đó là cùng nhau đẩy vợ chưa cưới(bạn thân) từ trên tầng hai mươi xuống.

Tất cả mọi người tham dự và dư luận không khỏi bàng hoàng về hai con người máu lạnh đó. Đồng thời họ cũng tiếc cho người con gái xấu số kia. Những đối tác làm ăn cùng hai người đều đồng loạt rút cổ phần của mình về, bởi vì họ không muốn dính dáng tới hai người đó nữa.

Sau khi toà tuyên án xử phạt hai người về hành vi giết người cùng âm mưu cướp tài sản là ba mươi lăm năm tù giam. Lúc này, Triệu Hạ Nhiên nói với An Diệp Lạc:

- Lạc Nguyên, cậu giúp mình chạy án được không? Mình không muốn ở trong tù!

An Diệp Lạc nhìn Triệu Hạ Nhiên nói nhỏ vào tai Triệu Hạ Nhiên:

- Cậu cảm giác bị người trên giường phản bội thế nào?

- Rất hận!

- Đúng vậy a!

- Mà sao cậu lại hỏi mình như vậy? Lạc Nguyên cậu đã hứa rằng khi mình kiện Dương Thiên Lỗi ra toà thì sẽ chạy án giúp mình để mình không phải ngồi tù sao?- Triệu Hạ Nhiên nhìn An Diệp Lạc hỏi.

- Mình có hứa sao? À, quên không nói cho cậu biết, mình chính là An Diệp Lạc của mấy năm về trước bị hai người khiến cho mất mạng đấy!

- Không, không đúng! Không đúng, cậu gạt mình!- Triệu Hạ Nhiên không thể tin được câu nói vừa rồi mình đã nghe.

- Không tin sao? Cũng chẳng sao, chờ hai người ra tù thì có nhiều điều thú vị chờ hai người lắm!

- Cậu... cậu...???

Triệu Hạ Nhiên không thể ngờ được, cô ta không tin những gì mình nghe thấy, tinh thần suy sụp, bị cảnh vệ đưa vào nhà giam, nhìn An Diệp Lạc đứng đó khẽ cười, không hiểu sao Triệu Hạ Nhiên trong lòng lo lắng.

Bên kia, Dương Thiên Lỗi nắm tay tiểu Nhu nói:

- Tiểu Nhu! Khi nào thì người của em sẽ tới? Có thật sự sẽ giúp anh thoát khỏi lao ngục không?

- Người của tôi? Anh nhận nhầm người rồi!- tiểu Nhu cười nhìn Dương Thiên Lỗi.

- Tiểu Nhu, em nói gì vậy? Anh nghe lời em nên đã cùng cô ta ra toà nói hết mọi chuyện, lúc đó em cũng đã đồng ý sẽ giúp anh chạy án mà?- Dương Thiên Lỗi không tin vào tai mình, anh ta nắm chặt tay tiểu Nhu hỏi.

- À! Sao tôi chẳng nhớ gì cả vậy? Chào anh, chúc anh ở nhà mới có thật nhiều niềm vui!- nói xong tiểu Nhu bước quay đi. Dương Thiên Lỗi liền vội vàng túm chặt tay cô giữ lại nói.

- Tiểu Nhu! Em làm sao vậy? Không phải em đã hứa với anh sao?- Trong lòng Dương Thiên Lỗi lo lắng không thôi, hấn sợ mình phải sống trong ngục tù, nói đó rất đáng sợ, cho nên hấn cố gắng níu giữ tiểu Nhu nhờ tiểu Nhu cứu mình.

Lúc này, phía xa, Tổng Nghiêm Tịch gọi tiểu Nhu:

- Đinh Nguyệt! Chúng ta đi thôi!

- Dạ, đại ca!

Nghe tiểu Nhu trả lời, Dương Thiên Lỗi kinh ngạc, hẳn không ngờ họ lại quen biết nhau, Dương Thiên Lỗi như không tin liền hét lên:

- Vì sao? Vì sao đối với tôi như vậy?

- Vì sao à? Không phải vì trước kia anh đối với vợ chưa cưới của mình như vậy sao?

- Tiểu Nhu, cô... cô???- Dương Thiên Lỗi chỉ vào tiểu Nhu, mà không phải, là Đinh Nguyệt hỏi.

- Vì sao tôi biết? Tôi sẽ không nói cho anh biết! Anh nên lo cho bản thân mình trong những năm ở trong tù đi!

Dương Thiên Lỗi thẩn thờ, hẳn không ngờ mình một đời chuyên đi tính kế người khác, vậy mà giờ đây lại thế thảm tới vậy, bị người ta lừa gạt khiến cho nhà cửa tan nát, danh vọng tụt dốc không phanh, lại còn bị đánh tới lao ngục.

Sau khi vào trong ngục, cả hai người Triệu Hạ Nhiên cùng Dương Thiên Lỗi bị những phạm nhân trong ngục hành hạ đánh đập, nhiều khi chảy máu, như vậy vẫn chưa là gì, họ thậm chí còn bị lôi ra là kẻ phục vụ tình dục đồng giới cho những kẻ đó. Tinh thần lo sợ, còn bị đánh đập khiến hai người khổ sở không thôi. Ba mươi lăm năm, hai người không biết mình còn có thể sống tới khi đó hay không nữa. Thế mới nói, nhân quả tuần hoàn, có vay có trả.

67. Chương 69

Sau khi vụ việc của hai người Dương Triệu kết thúc, khi về nhà An Diệp Lạc thấy Diệp Hoành Nghị đứng ở cổng nhà mình đi qua đi lại. Mấy ngày trước nhờ có tiền của Diệp Hi Nghị, cho nên ông ta đã dùng nó để khiến cỗ phiếu Diệp gia không bị rút giá, nhưng như vậy vẫn không đủ, giờ ngân sách đã hết cho nên lão tới tìm Diệp Lạc Nguyên.

Chạy xe tới cổng, An Diệp Lạc bước xuống, lúc này Diệp Hoành Nghị vội chạy tới trước mặt cô gần giọng:

- Mày đi đâu từ sáng sớm tới giờ?

Liếc qua Diệp Hoành Nghị, An Diệp Lạc khoing nói gì, cô nói với vệ sĩ ở cổng:

- Đưa xe của tôi vào trong cho tôi!

- Dạ!

Vệ sĩ gạt đầu đi ra xe lái xe vào trong, lúc này cô nhìn lão hỏi:

- Ông tìm tôi có chuyện gì?

- Vào nhà nói chuyện!- Diệp Hoành Nghị nhìn xung quanh nói rồi định bước chân vào trong.

- Không cần! Nói ở đây đi, nhà tôi không đủ cao quý để mời ông vào!- An Diệp Lạc từ chối.

- Mày...!- Diệp Hoành Nghị định nổi giận nhưng nhớ tới chuyện mình cần nhờ cô liền dịu xuống, lão nói: - Ở ngoài này không tiện, chúng ta vào trong nhà nói chuyện đi!

- Nếu ông không nói thì mời ông về đi, tôi không rảnh!

Nói xong An Diệp Lạc không để ý tới lão ta, cô bước đi được hai bước thì lão gọi lại:

- Đợi đã! Con có thể nói Nghiêm Tịch trợ giúp cha trong lúc cổ phiếu đang lên xuống thất thường được không?

- Tôi sẽ được lợi gì?

- Giúp cha thoát qua cơn nguy kịch là bổn phận làm con của mày, mày còn muốn lợi gì?- Diệp Hoành Nghị lời lẽ đương nhiên nói.

- Ông là cha tôi? Là ai viết giấy từ con? Là ai luôn miệng chửi tôi là đồ bất hiếu? Là ai cùng người đàn bà của mình hại chết mẹ tôi? Là ai? Ông nói cho tôi biết đó là ai?- An Diệp Lạc lạnh lùng hỏi lão.

- Sao... sao, sao có thể???- Diệp Hoành Nghị kinh ngạc nhìn An Diệp Lạc, lão ta không ngờ cô lại biết tất cả.

- Sao gì? Có phải ông nghĩ vì sao tôi biết không? Là người cùng ông lên kế hoạch giết vợ mình đã nói cho tôi biết đấy!

An Diệp Lạc nói xong bước vào trong, cánh cửa đóng “rầm” một tiếng, bỏ lại Diệp Hoành Nghị đứng ngoài cửa. Sau khi bình tĩnh lại, ông ta liền cho người chạy thẳng tới bệnh viện.

Tại bệnh viện,

Diệp phu nhân vừa dùng bữa trưa xong thì ông ta xông vào, không nói hai lời liền cứ như vậy tát thẳng mặt Diệp phu nhân, nói:

- Đồ đàn bà ghê tởm, vì mày nên chuyện của tao bị hỏng, mày còn có thể bình yên ngồi ở đây ăn cơm à?

Diệp phu nhân bất ngờ bị chồng mình đánh mà không hiểu lý do, bà ta vội nói:

- Ông nói cái gì vậy? Tôi có làm gì đâu mà ông nói tôi làm hỏng chuyện của ông? A!

Nghe Diệp phu nhân nói, Diệp Hoành Nghị lửa bốc lên đầu, lão túm cổ bà ta bóp nói:

- Không làm gì? Mày đã nói cho con Lạc Nguyên biết cái chết của mẹ nó, có đúng không?- Diệp Hoành Nghị hai mắt trợn lên nhìn Diệp phu nhân, lão nghiêng răng, gần giọng nói.

- Không, không, tôi không nói gì hết!- Diệp phu nhân sợ hãi lắc đầu.

- Mày còn chối? Bao năm qua tao đối với mày như thế nào? Vậy mà giờ mày dám phản bội tao? Tao cho mày chết!- Diệp Hoành Nghị càng bóp cổ bà ta chặt hơn.

Diệp phu nhân đôi mắt sợ hãi, bàn tay quơ quơ muốn lôi bàn tay ở cổ mình ra, nhưng bà ta đang bệnh không thể làm gì được, liếc mắt về phía chuông báo động, cánh tay cố gắng vươn ra tới đó với ý nghĩ nhấn chuông để cầu cứu.

68. Chương 70

Cuối cùng cũng với được chuông bấm, Diệp phu nhân nhấn, tiếng chuông reo lên “reng... reng...” khiến Diệp Hoành Nghị tỉnh lại, lão nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Diệp phu nhân liền buông tay ra, vừa đúng lúc các y tá chạy vào, nhìn khuôn mặt bà đỏ bừng liền vội vàng giúp bà thông khí.

Sau một hồi bận rộn cuối cùng Diệp phu nhân cũng trở lại bình thường. Lúc này, Diệp Hoành Nghị nói với vị bác sĩ:

- Thưa bác sĩ, tôi có thể đưa vợ tôi về được không?

- Ngài chờ mấy hôm nữa xem phu nhân có gì xảy ra không thì lúc đó bệnh viện sẽ quyết định nên đưa về hay ở lại điều trị!

Diệp Hoành Nghị nghe vậy gật đầu, sau khi tất cả rời đi, lão nhìn Diệp phu nhân nói:

- Hy vọng bà sẽ không làm gì để ở lại đây lâu, tôi nói cho bà biết, nếu bà muốn ở lại cũng được, nhưng tôi sẽ không chi trả cho bà một đồng tiền viện phí đâu, nhớ đấy!

Nói xong, Diệp Hoành Nghị bước ra ngoài, khi cánh cửa đóng “cạch” thì Diệp phu nhân ngồi trên giường thần thờ. Bà ta không hiểu vì sao ông ta lại thay đổi như vậy, từ lúc ở bệnh viện tới giờ cũng không nhìn thấy con gái của mình đâu.

Sau khi nhìn Diệp Hoành Nghị rời đi, An Diệp Lạc vào trong nhà, từ khi cô sống lại, cuộc sống của cô bị đảo lộn, giờ đây, kẻ thù của cô đã vào tù. Cô có thể thả lòng mình, có lẽ cô nên đi du lịch đâu đó.

Khi Tống Nghiêm Tịch bước vào, tới bên cạnh cô, anh ngồi xuống hỏi cô:

- Sao vậy?

- Không có gì, chỉ là em cảm thấy cuộc đời thật vi diệu!

- Đúng là vậy, nếu không anh cũng không thể gặp em!

- Trước kia cứ nghĩ mình sẽ không còn tồn tại trên đời này, lại không ngờ vi diệu trọng sinh, còn vào một vị tiểu thư bị cha cùng gia tộc khinh bỉ ghét bỏ, nghĩ mà nực cười!

- Có sao đâu, có anh ở bên em là được rồi!- Tống Nghiêm Tịch kéo cô vào lòng an ủi.

- Đúng vậy, có anh là đủ rồi!- Dựa trong ngực anh, An Diệp Lạc không phản đối mà đồng ý với câu nói của anh.

- Tối nay đi với anh tới một nơi nhé!

- Tới đâu?- An Diệp Lạc kinh ngạc hỏi

- Đi sẽ biết!- Tống Nghiêm Tịch nhìn cô nháy mắt.

Buổi tối nhanh đến, An Diệp Lạc được Tống Nghiêm Tịch đưa tới một nơi, khi bước xuống xe, An Diệp Lạc bị Tống Nghiêm Tịch bịt mắt dắt đi. Theo câu nói của anh, cô bước đi, cho tới khi nghe anh nói đến nơi, cho đến khi dây bịt mắt cô được tháo ra, trước mắt An Diệp Lạc là những chiếc đèn nhấp nháy được xếp thành hình trái tim lớn, bên trong là dòng chữ I Love You được thắp sáng bằng ánh nến.

An Diệp Lạc đứng ở giữa những ngọn nến cùng những chiếc đèn nhấp nháy hình trái tim xung quanh, cô kinh ngạc không nghĩ mình sẽ được nhận món quà lãng mạn như vậy. Tống Nghiêm Tịch cười, anh đưa một bó hoa ra, một chân quỳ xuống, nhìn cô anh đưa bó hoa lên nói:

- An Diệp Lạc! Làm vợ anh nhé!

Từ trong túi áo anh đưa ra một chiếc hộp nhỏ nhắn xinh xắn đưa cô.

Nhìn anh, An Diệp Lạc nói không lên lời, kiếp trước cô luôn một mình gánh tất cả, ngay cả khi cô đính hôn cùng Dương Thiên Lôi cũng vậy, cho nên tính cách của cô trở nên lạnh lùng, cô chỉ có thể vui vẻ khi ở cùng Dương Thiên Lôi và Triệu Hạ Nhiên, lại không nghĩ bị hai người lừa gạt.

Trọng sinh rồi, cô trở nên lạnh lùng hơn, cô đã nhắc nhở mình không tin ai, không yêu ai, nhưng rồi cô gặp anh, người đàn ông trước mặt này. Anh che chở cô, bảo vệ cô, vì cô làm tất cả, cũng chẳng sợ hãi xa lánh cô khi biết cô không phải chủ nhân thân thể này. Cô đã động lòng.

69. Chương 71: Hết

-Lạc Lạc! Em đồng ý làm vợ anh nhé!

Nghe Tống Nghiêm Tịch hỏi lại lần nữa, An Diệp Lạc nhìn anh mỉm cười, gật đầu nói:

- Dù em có từ chối cũng không được, bởi vì em cũng đã yêu anh rồi!

- Cảm ơn em!

Tổng Nghiêm Tịch vui sướng, anh đứng dậy mở chiếc hộp ra, bên trong là chiếc nhẫn kim cương với chín hạt, sáu hạt trắng ba hạt tím, được mài thành hình những trái tim nhỏ, nhìn chiếc nhẫn An Diệp Lạc nói không lên lời.

Đeo nhẫn vào cho cô xong, Tổng Nghiêm Tịch bế cô lên xoay vòng, anh cười hạnh phúc nói:

- A... tôi có vợ rồi!

Nghe câu nói ngốc nghếch của anh An Diệp Lạc cũng cười theo, bên ngoài, có hai tiếng vỗ tay tới gần, An Diệp Lạc đưa mắt nhìn ra thì thấy hai người, không ai khác là Phương Tiểu Quân cùng Trương Doanh. Nhìn hai người họ cũng tay trong tay bước lại gần, lúc này Tổng Nghiêm Tịch mới đặt An Diệp Lạc xuống, anh nhìn hai người vừa bước tới cười.

- Chúc mừng hai người!

- Cảm ơn!- An Diệp Lạc cùng Tổng Nghiêm Tịch cùng đồng thanh nói.

- Không có gì, chúng ta là bạn!- Phương Tiểu Quân lắc đầu cười.

- Hay chúng ta tháng sau tổ chức cưới cùng ngày đi, dù sao hai người cũng đã đính hôn lâu rồi!- Tổng Nghiêm Tịch nhìn Phương Tiểu Quân nói.

- Ý kiến không tồi!- Phương Tiểu Quân gật đầu nói.

- Vậy cứ quyết định như vậy đi, ngày mai chúng ta cùng đi chụp ảnh cưới, hai người thấy sao?- lúc này Tổng Nghiêm Tịch mới hỏi An Diệp Lạc cùng Trương Doanh.

Nghe anh hỏi, hai cô gái nhìn nhau cười khẽ gật đầu.

Mấy ngày sau, cả giới truyền thông đều ngỡ ngàng trước thông tin chủ tịch tập đoàn M.A đứng đầu ngang ngửa với tập đoàn R.S lại là Diệp Lạc Nguyên, người bị Diệp gia từ bỏ, cũng cùng ngày tin chủ tịch tập đoàn R.S và thiếu gia nhà họ Phương cùng chụp ảnh cưới với vợ tương lai của mình khiến mọi người ngỡ ngàng. Diệp Hoàn Nghi biết được liền vội tới tìm An Diệp Lạc, thế nhưng cô lại không có nhà khiến lão ta bực tức, sau khi trở lại công ty thì nhân viên bên chứng khoán thông báo cho lão biết rằng nguồn vốn đã hết, không đủ tiền đưa vào, hiện giờ giá cổ phiếu đã tụt xuống mức 0%.

Nghe tin xong, Diệp Hoàn Nghi xỉu ngay tại chỗ, nhân viên thấy vậy liền vội vàng gọi cứu thương tới. Bên ngoài, những người mua cổ phiếu Diệp gia đang kéo nhau đến công ty của Diệp Hoàn Nghi đòi lại vốn đầu tư của mình cùng các chủ nợ.

Tin Diệp Hoàn Nghi bị chết khi trên đường đưa tới bệnh viện cũng chỉ là viên gạch nhỏ ném xuống mặt hồ đang gợn sóng, bị lãng quên. Mọi người đang chông chờ coi xem lễ cưới của hai vị hoàng tử quyền lực nhất lấy vợ và cô dâu sẽ là ai.

Hai tháng sau, lễ cưới của hai vị hoàng tử được tổ chức, lúc này, mọi người mới biết thì ra người kết hôn cùng chủ tịch tập đoàn R.S là nữ chủ tịch tập đoàn M.A Diệp Lạc Nguyên, còn người kết hôn với thiếu gia Phương gia lại là nữ thư ký của chủ tịch tập đoàn R.S Tổng Nghiêm Tịch, nghe nói cô ấy đã giành về cho tập đoàn những vụ làm ăn lớn, cho nên rất được vị chủ tịch trẻ tin tưởng.

Lễ cưới được tổ chức rất long trọng, những vị khách mời trong và ngoài nước đều tới chúc mừng.

Buổi sáng sau lễ cưới, khi Tổng Nghiêm Tịch tỉnh lại thì không thấy vợ mình đâu, nhìn sang đồng hồ bên cạnh đã là 7 giờ, anh thấy có tờ giấy gấp gọn để ở bên cạnh liền lấy mở ra coi, bên trong chỉ vồn vện có mấy câu: " ông xã! Em cùng Doanh Doanh đi du lịch một thời gian sau sẽ về, anh ở nhà quản lý cả M.A giúp em, ký tên vợ yêu!"

Đọc xong, Tổng Nghiêm Tịch nắm chặt tay nói: " vợ, em không thoát được khỏi tay anh đâu!"

Cùng lúc đó, bên nhà Phương gia, khi ông bà Phương ung dung ngồi ăn cơm thì con trai họ lại như ngồi trên đồng lửa, không thể bình tĩnh được nữa, Phương Tiểu Quân vội đứng dậy nói:

- Lão cha, lão mẹ, con đi tìm Doanh Doanh!

- Ừ, đi đi!

Phương Tiểu Quân đứng dậy rồi đi thì bà Phương lấy điện thoại ra gọi, nghe đầu máy trả lời, bà nói:

- Nó đi tìm con đây!

-....

- Được!

-...

Tắt điện thoại, bà nhìn sang chồng mình cười nói:

- Chúng ta tới chỗ con dâu cùng con dâu đi nghỉ mát thôi!

- Tuân lệnh bà xã!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-nu-phu-thanh-nhan-vat-chinh>